

الْمُنْتَقَى
مِنْ

مُوسُوعَةُ الْأَحَادِيثِ النَّبَوِيِّاتِ

اللغة البلغارية

إعداد القسم العلمي

جمعية خدمة المحتوى
الإسلامي باللغات

جمعية الدعوة
وتوعية الجاليات بالربوة

شركاء التنفيذ:

المحتوى الإسلامي

رواد الترجمة

جمعية الربوة

دار الإسلام

يتاح طباعة هذا الإصدار ونشره بأي وسيلة مع
الالتزام بالإشارة إلى المصدر وعدم التغيير في النص.

Tel: +966 50 244 7000

info@islamiccontent.org

Riyadh 13245- 2836

www.islamhouse.com

Подбор от сборниците на пророческите хадиси

Български език

Подготвено от Научния отдел

(1) - عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّةِ، وَإِنَّمَا لِأَمْرٍ مَا نَوَى، فَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ، فَهِجْرَتُهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ، وَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ لِدُنْيَا يُصِيبُهَا أَوْ امْرَأَةٍ يَتَزَوَّجُهَا، فَهِجْرَتُهُ إِلَى مَا هَاجَرَ إِلَيْهِ».

وفي لفظ للبخاري: «إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ، وَإِنَّمَا لِكُلِّ أَمْرٍ مَا نَوَى». [صحيح] - [متفق عليه]

(1) – От Омар Ибн Ел-Хаттаб /радийеллаху анху/ се предава: „Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Делата са единствено според намерението и за човек е онова, което е възнамерил. Онзи, чието преселение е към Аллах и Неговия Пратеник, то неговото преселение е към Аллах и Неговия Пратеник. А онзи, чието преселение е заради облага от земния живот или заради жена, за която да се ожени, то неговото преселение е към онова, към което се е преселил". А във варианта в сборника на Бухари: „Делата са единствено според намеренията и за всеки човек е онова, което е възнамерил...". [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че всяко едно дело е валидно единствено чрез възнамерение. Това становище е общо във всички видове дела и взаимоотношения. Който чрез делото си цели изгода, той ще получи само нея, без да има награда от това. А който чрез делото си цели приближаването към Всевишния Аллах, печели награда от делото си, дори то да е нещо обикновено, като яденето и пиенето.

След това ﷺ дава пример, пояснявайки как възнамерението влияе върху делата, въпреки че явно изглеждат равнопоставени. Пояснява, че който с преселението и изоставянето на родината си, цели задоволството на своя Господ, то неговото преселение е съобразно шериата, прието е и получава награда поради правдивостта на намерението си. А онзи, който чрез преселението си цели земна полза като пари, слава, търговия или съпруга, той

получава от преселението си само тази полза, която е възнамерил и няма дял от наградата и възнаграждението.

Ползи от хадиса:

1. Подтикването към искреността, защото Аллах приема единствено делата, чрез които се цели Неговият Лик.
2. Когато делата, чрез които се осъществява приближаването към Великия Аллах биват извършвани от натоварения с тях (мукеллеф), просто като обикновени действия, той няма награда за тях, докато не възнамери да се приближи към Аллах чрез тях.

(4560)

(2) - عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: بَيْنَمَا نَحْنُ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَاتَ يَوْمٍ إِذْ طَلَعَ عَلَيْنَا رَجُلٌ شَدِيدُ بَيَاضِ الثِّيَابِ، شَدِيدُ سَوَادِ الشَّعْرِ، لَا يُرَى عَلَيْهِ أَثَرُ السَّفَرِ، وَلَا يَعْرِفُهُ مِنَّا أَحَدٌ، حَتَّى جَلَسَ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَسْنَدَ رُكْبَتَيْهِ إِلَى رُكْبَتَيْهِ، وَوَضَعَ كَفَيْهِ عَلَى فَخْذَيْهِ، وَقَالَ: يَا مُحَمَّدُ، أَخْبِرْنِي عَنِ الْإِسْلَامِ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْإِسْلَامُ أَنْ تَشْهَدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَتُقِيمَ الصَّلَاةَ، وَتُؤْتِيَ الزَّكَاةَ، وَتَصُومَ رَمَضَانَ، وَتَحُجَّ الْبَيْتَ إِنْ اسْتَطَعْتَ إِلَيْهِ سَبِيلًا» قَالَ: صَدَقْتَ، قَالَ: فَعَجَبْنَا لَهُ، يَسْأَلُهُ وَيُصَدِّقُهُ، قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ الْإِيمَانِ، قَالَ: «أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ، وَمَلَائِكَتِهِ، وَكُتُبِهِ، وَرُسُلِهِ، وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، وَتُؤْمِنَ بِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ» قَالَ: صَدَقْتَ، قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ الْإِحْسَانِ، قَالَ: «أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ» قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ السَّاعَةِ، قَالَ: «مَا الْمَسْئُولُ عَنْهَا بِأَعْلَمَ مِنَ السَّائِلِ» قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنْ أَمَارَتِهَا، قَالَ: «أَنْ تَلِدَ الْأُمَّةُ رَبَّتَهَا، وَأَنْ تَرَى الْخِفَاءَةَ الْعُرَاءَةَ الْعَالَةَ رِعَاءَ الشَّيْءِ يَتَطَاوُلُونَ فِي الْبُنْيَانِ» قَالَ: ثُمَّ انْطَلَقَ، فَلَبِثْتُ مَلِيًّا ثُمَّ قَالَ لِي: «يَا عُمَرُ، أَتَدْرِي مِنَ السَّائِلِ؟» قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «فَإِنَّهُ جَبْرِيلُ، أَتَاكُمْ يُعَلِّمُكُمْ دِينَكُمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(2) – Омар ибн ел-Хаттаб /радийеллаху анху/ казва: „Един ден, докато седяхме при Пратеника на Аллах ﷺ, пред нас се появи човек с много светли бели дрехи и много тъмна черна коса, по него нямаше следи от пътуване и никой от нас не го познаваше. Той седна пред Пророка ﷺ, опря коленете си до неговите колене и постави ръцете си върху своите бедра. Той каза: „Ей, Мухаммед, разкажи ми за исляма". Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Ислямът е да свидетелстваш, че няма друго божество освен Аллах и че Мухаммед е Пратеника на Аллах; да изпълняваш намаз; да раздаваш зекят; да говееш през месец Рамадан и да извършиш поклонение Хадж в Дома [на Аллах], ако имаш възможност да го сториш". [Странникът] рече: „Ти каза истината". Ние му се зачудихме, първо го попита, а след това отвърна, че е казал истината. След това каза: „Разкажи ми за вярата?". [Пророка ﷺ] каза: „Да вярваш в Аллах, в ангелите Му, в книгите Му, в пратениците Му, в Съдния ден и в съдбата с доброто и лошото в нея". [Странникът] рече: „Ти каза истината". [И отново] попита: „Разкажи ми за добротворството - ихсан?". [Пророка ﷺ] каза: „Да служиш на Аллах, сякаш Го виждаш, [защото], ако ти не Го виждаш, то Той те вижда". [Странникът] рече: „Разкажи ми за Сетния час". [Пророка, ﷺ] каза: „Питаният за него не знае повече от питация". [Странникът] рече: „Разкажи ми за знаците му". [Пророка ﷺ] каза: „Робинята да ражда господарката си, да виждаш как босите, голи и бедни овчари издигат все по-високи сгради". След това той си тръгна, а аз останах дълго. После [Пророка, ﷺ] каза: „Ей, Омар, знаеш ли кой беше питацият?". Казах: „Аллах и Неговият Пратеник знаят най-добре". [Пророка ﷺ] каза: „Това беше Джибрил, който дойде при вас, за да ви научи на вашата [религия]".

Разяснение:

Омар ибн ел-Хаттаб /радийеллаху анху/ съобщава, че Джибрил /алеихисселям/ дошъл при сподвижниците /радийеллаху анхум/ във вид на непознат човек. От описанието му е, че дрехите му били много бели, а косата му много черна. По него не се виждали следи

от път като умора, прах, разрошване на косата, замърсяване на дрехите и никой от присъстващите не го познавал. Те били седнали при Пророка ﷺ, той също седнал пред Пророка ﷺ в стойка на учащ се и го попитал за исляма. Отговорил му чрез тези основи, които включват потвърждението за двете свидетелства, спазването на петкратната молитва - намаз, даването на зекят на онези, които имат право на него, говеенето в месец Рамадан и изпълнението на задължението Хадж за онзи, който има възможност.

Питащият отговорил: „Ти каза истината“. Сподвижниците се учудили на въпроса му, който говорел за незнанието му на пръв поглед, а след това се учудили и на потвърждението му.

След това попитал за вярата - иман, и той му отговорил чрез тези шест основи, съдържащи вярата в съществуването на Всевишния Аллах и Неговите качества и в единството на Неговите дела като сътворението и единството в обожествяването му - ибадет. И че меляикетата, които Аллах е сътворил от светлина, са почетени раби, които не се противят на Всевишния Аллах, а се покоряват на заповедта Му. И вярата в низпосланите книги към пратениците и че те са от Всевишния Аллах, като Корана, Теурата (Тората), Инджила (Евангелието) и другите. И вярата в пратениците - известители, за религията на Аллах. От тях са: Нух, Ибрахим, Муса, Иса и последният от тях е Мухаммед ﷺ, както и в останалите пророци и пратеници. И вярата в Съдия ден, като в него влиза и вярата в онова, което е след смъртта, като гроба, задгробния живот и че човек бива съживяван след смъртта си и ще му се търси равносметка, а неговият път ще бъде или към Дженнета, или към Огъня. И вярата, че Аллах е предопределил нещата спрямо онова, което е предписал отпреди, чрез знанието и желанието Си, според мъдростта Си и според записването Си и че те се случват точно, както ги е предписал и сътворил. След това го попитал за добротворството - ихсан. Той му съобщил, че ихсан е да обожествява Аллах все едно Го вижда, но макар и да не е

достигнал до това положение, то да обожествява Всевишния Аллах така, сякаш Той го гледа. Първият вид, който е по-превъзходен е степента на наблюдението, а вторият вид е степента на самоконтрола.

След това го попитал кога е Часът? Пророка ﷺ му пояснил, че знанието за Часа е от нещата, които Всевишният Аллах е запазил за Себе си и никой от творенията не го знае. Нито питаният, нито питащият.

След това го попитал за признаците на Часа. Той му обяснил, че от признаците му е увеличаването на робините и техните деца или увеличението на непослушанието към майката и третирането ѝ като робиня. И че към края на света на овчарите и бедняците ще бъдат улеснени богатствата на земния живот и те ще се надпреварват в строителството и украсата на сградите.

След това Пророка ﷺ съобщил, че питащият е Джибрил, който дошъл за да научи сподвижниците на тази монотеистична религия.

Ползи от хадиса:

1. Добрият нрав на Пророка ﷺ, който седял със сподвижниците си и те седели с него.
2. Постановлението за любезност към питащия и приближаването му, за да може спокойно да зададе въпроса си.
3. Етикетът към учителя по начина, който се е държал Джибрил /алейхисселям/. Той седнал пред Пророка ﷺ възпитано, за да се възползва от него.
4. Основите на исляма са пет, а основите на вярата - шест.
5. Когато термините „ислям" и „иман" се споменат заедно, ислямът се характеризира с явните неща, а иманът - със скритите.

6. Пояснение за това, че религията е на различни степени.
Първата степен: ислям, втората: иман, а третата: ихсан, която е най-високата.
7. Основата при питация е незнанието, като невежеството е причината за питането. Затова сподвижниците се учудили на питация, който задавал въпроси, а след това потвърждавал отговора.
8. Започването с най-важното към следващото по важност. Той започва с двете свидетелства, разяснявайки исляма и с вярата в Аллах, разяснявайки имана.
9. Задаването на въпроси към учените, които са ни ясни, за да се поучат другите.
10. Знанието за Часа е от скритите неща при Аллах.

(4563)

(3) - عَنْ مُعَاذٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: كُنْتُ رِدْفَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى حِمَارٍ يُقَالُ لَهُ عُفَيْرٌ، فَقَالَ: «يَا مُعَاذُ، هَلْ تَدْرِي حَقَّ اللَّهِ عَلَى عِبَادِهِ، وَمَا حَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ؟»، قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «فَإِنَّ حَقَّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْبُدُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا، وَحَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ أَنْ لَا يُعَذِّبَ مَنْ لَا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا»، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلَا أُبَشِّرُ بِهِ النَّاسَ؟ قَالَ: «لَا تُبَشِّرُهُمْ، فَيَتَكَلَّبُوا».

[صحيح] - [متفق عليه]

(3) – От Муаз /радийеллаху анху/, който казва: Бях зад Пророка ﷺ върху магаре, което се наричаше Уфейр, и той [Пратеника] каза: „Ей, Муаз! Знаеш ли какво е правото на Аллах над неговите раби, какво е правото на рабите над Аллах?“. Рекох: „Аллах и Неговият пратеник знаят най-добре. Рече: „Наистина правото на Аллах над неговите раби е да го обожествяват без да съдружават нищо с Него, а правото на рабите над Аллах е да не измъчва онзи, който не съдружава нищо с Него“. Рекох: „О, пратенико на Аллах, да известя ли хората?“. Рече: „Не ги известявай, за да не разчитат само на това". [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка /Аллах да го благослови и приветства/ пояснява правото на Аллах над рабите Си и правото на рабите над Аллах, и че правото на Аллах над рабите е да служат единствено Нему без да съдружават нищо с Него. И че правото на рабите над Аллах е да не наказва единобожните, които не съдружават нищо с Него. След това Муаз казва: „О, пратенико на Аллах, да известя ли хората, за да се радват и благовестяват с тази новина?“. Но пророка /Аллах да го благослови и приветства/ му забранява, страхувайки се да не разчитат само на това нещо.

Ползи от хадиса:

1. Пояснението на правото на Всевишния Аллах, което е сторил задължително за рабите Си, а то е да го обожествяват без да съдружават с Него нищо.
2. Посочването на правото на рабите над Всевишния Аллах, което Той е сторил задължително за Себе Си чрез Своята щедрост и благодат, а то е да ги въведе в Дженнета и да не ги наказва.
3. В този хадис се съдържа огромно благовестяване с въвеждането в Дженнета за единобожните, които не съдружават нищо с Всевишния Аллах.
4. Муаз разказва този хадис преди смъртта си, страхувайки се от грях, поради скриване на знанието.
5. Предупреждението да не се споделят някои хадиси на определени хора от страх, че няма да разберат значението им. Това се отнася за хадиси, които са съобщителни, а не такива, които изискват извършването на дела или съдържат закони от законите на ислямското законодателство - шериат.
6. Грешниците от единобожните са под волята на Аллах. Ако пожелае - ще им опрости, а след това пътят им е към Дженнета.

(65007)

(4) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَمُعَاذٌ رَدِيفُهُ عَلَى الرَّحْلِ قَالَ: «يَا مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ»، قَالَ: لَبَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ، قَالَ: «يَا مُعَاذُ»، قَالَ: لَبَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ، ثَلَاثًا، قَالَ: «مَا مِنْ أَحَدٍ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ صِدْقًا مِنْ قَلْبِهِ إِلَّا حَرَّمَهُ اللَّهُ عَلَى النَّارِ»، قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَفَلَا أُخْبِرُ بِهِ النَّاسَ فَيَسْتَبْشِرُوا؟ قَالَ: «إِذَا يَتَكَلَّمُوا». وَأَخْبَرَ بِهَا مُعَاذٌ عِنْدَ مَوْتِهِ تَأَثُّمًا. [صحيح] - [متفق عليه]

(4) – Предава се от Енес ибн Малик /радийеллаху анху/: че Пророка ﷺ (яздел животно) и Муаз бил спътникът му на животното. Той каза: „Ей, Муаз ибн Джебел!“. Рече: „Отзовах ти се о, Пратенико на Аллах, и се зарадвах!“. Рече: „Ей, Муаз!“. Отвърна: „Отзовах ти се о, Пратенико на Аллах, и се зарадвах!“, и така три пъти. Рече: „Няма човек, който да засвидетелства че няма друг Бог освен Аллах и че Мухаммед е Пратеника на Аллах, искрено от сърце, освен Аллах да не възбрани Огъня за него“. Рече: „О, Пратенико на Аллах, да известя ли хората за това и да се зарадват?“. Рече: „Тогава ще разчитат на това“. Муаз разказва това преди смъртта си, страхувайки се да не попадне в грях, ако не го съобщи. [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Муаз ибн Джебел яздел зад Пратеника ﷺ на едно и също животно заедно с него и той го повикал: „Ей, Муаз!“. Повторил призова си към него три пъти, за да подчертае важността на това, което ще му каже.

Всеки път Муаз му отговарял по следния начин: „Отзовах ти се о, Пратенико на Аллах, и се зарадвах!“. Т. е.: Отзовавам ти се, о, Пратенико на Аллах, отговор след отговор и търся щастие заради това, че ти се отзовавам".

Той ﷺ му съобщил, че Аллах ще възбрани огъня за всеки човек, който засвидетелства че няма друг Бог освен Аллах, тоест; че само

Аллах се обожествява с право, и че Мухаммед е Пратеника на Аллах - искрено, от сърцето си, без лъжа, и умре в това положение.

Муаз /радийеллаху анху/ попитал Пророка ﷺ да съобщи ли на хората, за да се зарадват и да очакват добро?

Пророка ﷺ се страхувал да не разчитат само на това и да намалееят делата им.

И така Муаз не е съобщил на никого за това до преди смъртта си, страхувайки се да не попадне в грях, скривайки знанието.

Ползи от хадиса:

1. Смирението на Пророка ﷺ, слагайки Муаз да язди зад него на животното му.
2. Методът на обучение на Пророка ﷺ, повтаряйки призова си към Муаз, за да засили вниманието му към онова, което ще каже.
3. От условията на свидетелството „Ля иляхе иллеллах Мухаммед расулюллах" е, изричащият го да бъде сигурен и убеден в това, а не съмняващ се или лъжещ.
4. Хората на единството - теухид, няма да пребивават вечно в Огъня дори и да попаднат там заради греховете си. Те ще бъдат извадени от там, след като се пречистят.
5. Превъзходството на двете свидетелства за онзи, който ги каже искрено.
6. Позволението за избягване на определена тема понякога, ако тя ще предизвика развала.

(10098)

(5) – عن طارق بن أشيم الأشجعي رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَكَفَرَ بِمَا يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَرَّمَ مَالُهُ وَدَمُهُ، وَحَسَابُهُ عَلَى اللَّهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(5) – От Тарик ибн Еш'йем ел-Ешджейй /радийеллаху анху/ се казва: „Чух Пратеника на Аллах ﷺ да казва: „Който каже: „Ля иляхе иллеллах" и отхвърли онова, което се обожествява освен Аллах, кръвта и богатството му стават нерикосновени, а равносметката му е при Аллах". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че който каже и засвидетелства с езика си, че „ля иляхе иллеллах/няма друг бог освен Аллах", т. е. : никой няма право да бъде обожествяван освен Аллах и отхвърли онова, което се обожествява освен Аллах, и се разграничи от всички религии освен исляма, то богатството и кръвта му са забранени за мюсюлманите. Ние се ръководим от онова, което виждаме от делата му, и не се отнема богатството му, нито се пролива кръвта му, освен когато извърши углавно престъпление или престъпление, заслужаващо смъртно наказание според законите на исляма.

Аллах ще му търси равносметка в Съдния ден и ако е искрен, ще му даде награда, а ако е двуличник, ще го накаже.

Ползи от хадиса:

1. Изричането на „Ля иляхе иллеллах" и отхвърлянето на всичко останало, което се обожествява освен Аллах, е условие за влизане в исляма.
2. Значението на „Ля иляхе иллеллах" е неверие спрямо всичко, което се обожествява освен Аллах, като идоли, гробове и т. н., и обожествяването единствено на Аллах.

3. Дълг е да не бъде притесняван онзи, който изпълни единството - теухид, и явно се придържа към постановленията му, докато не прояви нещо, което противоречи на това.
4. Неприкосновеността на богатството, кръвта и честта на мюсюлманина освен с право.
5. Отсъждането в земния живот е спрямо явното действие, а в Съдия ден е спрямо възнамеренията и целите.

(6765)

(6) - عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَا الْمُوجِبَتَانِ؟ فَقَالَ: «مَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ الْجَنَّةَ، وَمَنْ مَاتَ يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ النَّارَ» [صحيح] - [رواه مسلم]

(6) – От Джабир /радийеллаху анху/, който казва: „Един човек дойде при Пророка ﷺ и каза: „О, пратенико на Аллах, какви са двете характеристики?“. Рече: „Който умре без да съдружава нищо с Аллах, ще влезе в Дженнета, а който умре, съдружавайки нещо с Аллах, ще влезе в Огъня“. [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Мъжът попитал Пророка ﷺ за двата отличителни признака, които задължават влизането в Дженнета или в Огъня. И той ﷺ му отговорил, че първият признак, който задължава влизането в Дженнета, е да обожествява Аллах без да съдружава нищо с Него. А признакът, който задължава влизането в Огъня е, човек да умре, съдружавайки нещо с Аллах. Да приравни или оприличи нещо с Него в божествеността Му, господството Му или имената и качествата Му.

Ползи от хадиса:

1. Превъзходството на единството - теухид, и че който умре вярващ, без да съдружава нищо с Аллах, ще влезе в Дженнета.
2. Опасността от съдружаването - ширк, и че който умре, съдружавайки нещо с Аллах, ще влезе в Огъня.
3. Грешниците от единобожните зависят от желанието на Аллах. Ако пожелае, ще ги накаже, а ако пожелае, ще им опрости. След това техният път е към Дженнета.

(65008)

(7) - عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِمُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ، حِينَ بَعَثَهُ إِلَى الْيَمَنِ: «إِنَّكَ سَتَأْتِي قَوْمًا أَهْلَ كِتَابٍ، فَإِذَا جِئْتَهُمْ فَأَدْعُهُمْ إِلَى أَنْ يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ، فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ خَمْسَ صَلَوَاتٍ فِي كُلِّ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ، فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ صَدَقَةً تُؤْخَذُ مِنْ أَغْنِيَائِهِمْ فَتُرَدُّ عَلَى فُقَرَائِهِمْ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ، فَإِيَّاكَ وَكَرَائِمَ أَمْوَالِهِمْ، وَاتَّقِ دَعْوَةَ الْمَظْلُومِ، فَإِنَّهُ لَيْسَ بَيْنَهُ وَبَيْنَ اللَّهِ حِجَابٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(7) – От Ибн Аббас /радийеллаху анхума/ казва: Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ каза на Муаз ибн Джебел, когато го изпращаше към Йемен: „Наистина отиваш при хора на писанието. Когато отидеш при тях, ги призови към свидетелството, че няма друг истински бог, достоен за обожание, освен Аллах, и че Мухаммед е Негов пратеник. Ако ти се подчинят в това, тогава им съобщи, че Аллах им е заповядал пет молитви (намаз) в денонощието. Ако ти се подчинят в това, съобщи им, че Аллах им е заповядал милостиня, която се взима от богатите от тях и се връща при бедните. Ако ти се подчинят в това, внимавай с най-ценните им богатства и се бой от дуата на угнетения, защото между нея и Аллах няма преграда!". [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Когато Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ изпраща Муаз ибн Джебел /радийеллаху анху/ към Йемен като призоваващ и обучаващ, му разяснява, че ще срещне християни. Казва му го, за да може да се подготви за тях, а след това да започне в призива си към тях, степенувайки от най-важните неща. Първо да ги призове към поправяне на убеждението (акида), чрез свидетелството „Ля иляхе илеллах мухаммеден расулюллах". Защото чрез свидетелството влизат в исляма. А когато се покорят на това им заповядва да отслужват молитвата - намаз, защото е най-голямото

задължение след единството - теухид. А когато започнат да я отслужват, заповядва на богатите хора сред тях да дават милостинята - зекят, от парите си на бедните хора сред тях. След това го предупреждава да не взима от най-ценните им богатства, защото задължителното е да се взима от средните такива. След това му завещава да страни от гнета и потисничеството, за да не отправят угнетените хора дуа срещу него, а на такава дуа се дава отговор и се приема.

Ползи от хадиса:

1. Значението на свидетелството „Ля иляхе иллеллах" е конкретизирането единствено на Аллах в извършването на богослужения - ибадет, и изоставянето на ибадета към всичко различно от Него.
2. Значението на свидетелството „Мухаммеден расулюллах" - „Мухаммед е пратеникът на Аллах" е да се вярва в него и в онова, с което е дошъл. Също така вярата в това, че е последният пратеник към човечеството.
3. Говоренето с някой, който има знание, не е като говоренето с невеж човек. Затова предупреждава Муаз с думите: „Наистина отиваш при хора на писанието".
4. Важността на това, мюсюлманинът да познава религията си, за да премахне съмненията и да се предпази от онези, които ги разпространяват, а това се случва чрез търсене на знание.
5. Анулирането на юдейството и християнството като религии след изпращането на Пратеника Мухаммед /саллеллаху алейхи уе селлем/ и това, че няма да са от групата на спасилите се в Съдия ден, докато не приемат исляма и не повярват в пророка Мухаммед /саллеллаху алейхи уе селлем/.

(8) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَنْ أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ؟ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَقَدْ ظَنَنْتُ يَا أَبَا هُرَيْرَةَ أَنْ لَا يَسْأَلَنِي عَنْ هَذَا الْحَدِيثِ أَحَدٌ أَوَّلَ مِنْكَ؛ لِمَا رَأَيْتُ مِنْ حِرْصِكَ عَلَى الْحَدِيثِ، أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ أَوْ نَفْسِهِ».

[صحيح] - [رواه البخاري]

(8) - От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ каза: „Рекоха: „О, пратенико на Аллах, кой ще бъде най-щастливият с твоето застъпничество в Съдния ден?". Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ каза: „Предполагах, ей Ебу Хурейра, че никой преди теб няма да ме попита за този хадис, поради усърдието ти, което виждам в теб относно хадисите! Най-щастливият човек с моето застъпничество в Съдния ден ще бъде онзи, който е казал „Ля иляхе иллеллах" - искрено, от сърце или душа". [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ съобщава, че най-щастливият човек с неговото застъпничество в Съдния ден ще е онзи, който каже „Ля иляхе иллеллах" - искрено от сърце". Тоест - никой няма право да бъде обожаван освен Аллах, като едновременно се предпазва от съдружаване и показност.

Ползи от хадиса:

1. Потвърждаване на застъпничеството на Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ в Сетния ден и че то ще бъде единствено за единобожните.
2. Застъпничеството му /саллеллаху алейхи уе селлем/ пред Всевишния Аллах е за онзи, който е заслужил огъня

от единобожните - да не попадне в него, или онзи, който попадне там - да излезе от него.

3. Превъзходството на думите на единобожието, изречени искрено за Всевишния Аллах, и дълбоката следа, която оставят.
4. Осъществяването на думите на единобожието се случва, когато знаем значението им и прилагаме тяхното съдържание на практика.
5. Превъзходството на Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ и усърдието му в знанието.

(3414)

(9) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «الْإِيْمَانُ بَضْعٌ وَسَبْعُونَ - أَوْ بَضْعٌ وَسِتُّونَ - شُعْبَةٌ، فَأَفْضَلُهَا قَوْلُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَدْنَاهَا إِمَاطَةُ الْأَذَى عَنِ الطَّرِيقِ، وَالْحَيَاءُ شُعْبَةٌ مِنَ الْإِيْمَانِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(9) – Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ казва: „Пратеника на Аллах ﷺ рече: „Вярата е седемдесет и няколко, или шейсет и няколко степени. Най-превъзходната от тях са думите „Ля иляхе иллелла“, а най-малката е премахване на пречка от пътя, и срамът е част от вярата“. [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че вярата е много части и качества, които обхващат дела, убеждения и думи.

И че най-висшето качество на вярата - иман, са думите „Ля иляхе иллеллах“, когато се знае значението им и се прилага съдържанието им, което е: че Аллах е единственият Бог, който има право да бъде обожествяван, без никой друг.

И че най-дребното дело от вярата е премахването на препятствията, които пречат на хората по пътищата.

След това той ﷺ съобщава, че срамът е от качествата на вярата. Той е нрав, който подтиква към извършване на красивото и изоставяне на грозното.

Ползи от хадиса:

1. Вярата е на степени, едни от тях са по-превъзходни от други.
2. Вярата са думи, дела и убеждения.
3. Срамът от Всевишния Аллах съдържа: да не те вижда там, където ти е забранил, и да не те губи там, където ти е заповядал.
4. Споменаването на брой не означава ограничаване и фиксиране само в този брой. Броят описва многото дела на вярата. Арабите могат да споменат определен брой за нещо, без да целят ограничаване само до този брой.

(6468)

(10) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَنَا أَغْنَى الشُّرَكَاءِ عَنِ الشُّرْكِ، مَنْ عَمِلَ عَمَلًا أَشْرَكَ فِيهِ مَعِيَ غَيْرِي تَرَكْتُهُ وَشِرْكُهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(10) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ казва: Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ каза: „Благословеният и Всевишен Аллах каза: „Аз съм този, който абсолютно не се нуждае от съдружник! Който извърши дело, в което да Ме съружи с някого, го изоставям с онова, с което ме е съдружил". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ съобщава, че Благословеният и Всевишен Аллах казал, че по никакъв начин не се нуждае от съдружник и че ако човекът извърши покорно дело за Аллах и съружи в него друг заедно с Аллах, Той - Всевишният, го изоставя, не приема делото му и го поверява на онзи, с когото е съдружил. Искреността в делата за Всевишния Аллах е задължителна, защото Той - Пречистият, приема единствено онова, което е извършено искрено, заради Неговия свещен Лик!

Ползи от хадиса:

1. Предупреждението относно съдружаването - ширк, и че то е пречка за приемането на делата.
2. Осъзнаване на величието и богатството на Аллах, което допринася за искреността в делата.

(3342)

(11) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «كُلُّ أُمَّتِي يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ أَبَى»، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَمَنْ يَأْبَى؟ قَالَ: «مَنْ أَطَاعَنِي دَخَلَ الْجَنَّةَ، وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ أَبَى». [صحيح] - [رواه البخاري]

(11) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ се предава, че Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Всички от моята общност ще влязат в Дженнета освен онези, които откажат". Рекоха: „О, Пратенико на Аллах, та кой би отказал?". Рече: „Който ми се подчини, ще влезе в Дженнета, а който не ми се подчини, той е отказал". [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че всички от общността му ще влязат в Дженнета освен онези, които не искат.

Сподвижниците /Аллах да е доволен от тях/ рекли: „Кой не би искал, о, Пратенико на Аллах?".

Той ﷺ им отговорил, че който се покори и последва Пратеника ﷺ ще влезе в Дженнета, а онзи, който не се покори на шериата, той отказва да влезе в Дженнета поради лошите си дела.

Ползи от хадиса:

1. Покорството към Пратеника на Аллах ﷺ е от покорството към Аллах, а непослушанието към него е от непослушанието към Аллах.
2. Покорството към Пророка ﷺ заслужава Дженнета, а непокорството към него заслужава Огъня.
3. Радостната вест за покорните от тази общност е че те всички ще влязат в Дженнета, освен онези, които се противят на Аллах и Неговия Пратеник.

4. Състраданието на Пророка ﷺ към общността му и стремежът му към тяхното напътствие.

(4947)

(12) - عَنْ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «لَا تُظْرُونِي كَمَا أَظَرَّتِ النَّصَارَى ابْنَ مَرْيَمَ؛ فَإِنَّمَا أَنَا عَبْدُهُ، فَقُولُوا: عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(12) – От Омар ибн ел-Хаттаб /радийеллаху анху/ казва: „Чух Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ да казва: „Не ме превъзнасяйте така, както християните направиха със сина на Мерйем. Аз съм само раб на Аллах, затова казвайте: раб на Аллах и Негов пратеник". [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ забранява небрежността и прекращването на шериатските граници по отношение на хвалебствията и предаването му на божествени качества, присъщи само на Всевишния Аллах, които са Негови имена и качества. Забранява да се твърди, че знае неведомото и забранява да бъде зован заедно с Аллах така, както християните са направили с Иса - синът на Мерйем /алейхисселям/. След това пояснява, че е раб от рабите на Аллах и заповядва да казваме за него: раб на Аллах и Негов пратеник.

Ползи от хадиса:

1. Предупреждението да не се прекращва шериатската границата във възвеличаването и хвалебствията, защото това води до съдружаване - ширк.
2. Онова, за което е предупреждавал Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ вече се е случило в тази общност. Една

група превъзнесла Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/, друга - неговото семейство, трета - приближените раби на Аллах (еулия) и така попаднали в ширк.

3. Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ описва себе си като раб на Аллах, за да поясни, че е покорен раб на Аллах и че не е позволено да се отклонява нищо от онова, което е специфично единствено за Господаря.
4. Описанието на Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/, че е пратеникът на Аллах. Той пояснява, че е изпратен от Аллах и следователно вярата в него и следването му са задължителни.

(3406)

(13) – عن أنس رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ وَوَلَدِهِ وَالتَّائِسِ أَجْمَعِينَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(13) – От Енес /радийеллаху анху/ се предава: „Пророка ﷺ каза: „Никой от вас не е повярвал, докато не бъде по-обичан за него от баща му, детето му и всички хора". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пратеника на Аллах ﷺ ни съобщава, че мюсюлманинът не е с пълна вяра, докато не заобича Пратеника на Аллах ﷺ повече от обичта към майка си, баща си, сина си, дъщеря си и всички хора. Тази обич изисква покорство, подкрепа и изоставяне на неподчинението към него.

Ползи от хадиса:

1. Задължителността на обичта към Пратеника ﷺ и приоритизирането ѝ над всички творения.
2. От признаците на пълната обич е: подкрепата за Сунната на Пратеника ﷺ и жертването на себе си и богатството за това.
3. Обичта към Пратеника на Аллах ﷺ съдържа подчинението в онова, което е заповядал, вярата в онова, което е съобщил, избягването на онова, което е забранил, и порицал, следването му и изоставянето на нововъведенията - бидат.
4. Правото на Пророка ﷺ е по-велико и по-потвърдено от което и да било друго право към хората. То е причина за напътствието ни от заблудата, за спасението ни от огъня и сполуката ни с Дженнета.

(5953)

(14) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «بَلَّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً، وَحَدِّثُوا عَنِّي إِسْرَائِيلَ وَلَا حَرَجَ، وَمَنْ كَذَبَ عَلَيَّ مُتَعَمِّدًا فَلْيَتَّبِعُوا مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ».

[صحيح] - [رواه البخاري]

(14) – От Абдуллах ибн Амр/ радиеллаху анхума/, че Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ е казал: „Известете от мен дори един аyet и разказвайте от синовете на Израил без да се притеснявате. А онзи, който умишлено излъже за мен, нека заеме мястото си в Огъня!". [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ заповядва да известяваме знанието от него, което се съдържа в Корана и

Сунната, дори да е нещо малко, като един аят от Корана или един хадис. Условието е да сме наясно с онова, което говорим, и призоваваме към него. След това /саллеллаху алейхи уе селлем/ пояснява, че няма проблем да разказваме онова, което се е случило на синовете на Израил, да разказваме техните предания, при условие че не противоречат на нашия шериат (исляма). После предупреждава да не се лъже за него и че онзи, който излъже умишлено, ще заеме мястото си в Огъня.

Ползи от хадиса:

1. Насърчаването за оповестяване на шериата на Аллах и че човек е длъжен да предаде онова, което е запомнил, дори да е малко.
2. Задължението да се изучава ислямско знание, за да може да се извършва ибадет на Аллах и да се оповестява шериатът Му по правилен начин.
3. Задължението да се увери в достоверността на всеки хадис преди да го разкаже или разпространи, пазейки се да не попадне под ударите на това строго предупреждение.
4. Подтикването към праведност в думите и внимание в разговора, за да не попадне в лъжа, особено що се отнася до религията на Аллах.

(3686)

(15) - عن المقدم بن معديكر بن رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أَلَا هَلْ عَسَى رَجُلٌ يَبْلُغُهُ الْحَدِيثُ عَنِّي وَهُوَ مُتَكَيٍّ عَلَى أَرِيكَتِهِ يَقُولُ: بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ كِتَابُ اللَّهِ، فَمَا وَجَدْنَا فِيهِ حَلَالًا اسْتَحْلَلْنَاهُ، وَمَا وَجَدْنَا فِيهِ حَرَامًا حَرَّمْنَاهُ، وَإِنَّ مَا حَرَّمَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَمَا حَرَّمَ اللَّهُ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه]

(15) – От ел-Микдам ибн Меадикериб /радийеллаху анху/ казва: „Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Наближава време, когато до човек ще достигне мой хадис, а той ще стои подпрян удобно на постелята си и ще казва: „Между нас и вас е книгата на Аллах! Онова, което намерим в нея като позволено - халал, ще го позволяваме, а онова, което намерим като забранено - харам, ще го забраняваме. Но наистина онова, което е забранил Пратеника на Аллах ﷺ е като онова, което е забранил Аллах!". [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه]

Разяснение:

Пророка /Аллах да го благослови и приветства/ съобщава, че е наближило време, в което ще се появят определен вид хора, които ще бъдат облежнати на постелите си и до тях ще достига хадис от пророка /Аллах да го благослови и приветства/ и те ще казват: „Онова, което ще отсъжда между нас и вас е Свещеният Коран и той ни е достатъчен. Каквото намерим в него като позволено ще го изпълняваме, и каквото намерим в него като забранено ще го избягваме. След това Пророка /Аллах да го благослови и приветства/ пояснява, че всяко нещо, което е забранил или порицал в своята Сунна, неговото становище е като становището на онова, което Аллах е забранил в Своята книга. Това е така, защото Пратеника /Аллах да го благослови и приветства/ е вестител от Своя Господ.

Ползи от хадиса:

1. Възвеличаването и следването на Сунната така, както Корана.
2. Покорството към Пратеника е покорство към Аллах, а неподчинението към него е неподчинение към Всевишния Аллах.
3. Утвърждаване автентичността и меродавността на Сунната и порицанието към онзи, който я отхвърля и отрича.
4. Който се отвърне от Сунната и призовава към ограничаването само с Корана, той се отвърща и от двете и е лъжец в твърдението си, че следва Корана.
5. От пророческите му доказателства /Аллах да го благослови и приветства/ е съобщението му за нещо, че ще се случи в бъдеще и то се случва точно така, както е известил.

(65005)

(16) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم: «اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْ قَبْرِي وَثَنًا، لَعَنَ اللَّهُ قَوْمًا اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ». [صحيح] - [رواه أحمد]

(16) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/, от Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/: „О, Аллах, не прави гроба ми идол!". Аллах проклена народ, който превръща гробовете на своите пророци в места за поклонение". [صحيح] - [رواه أحمد]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ отправя дуа към Аллах, да не позволява гробът му да се превръща в идол, който да бъде

обожаван от хората, чрез възвеличаването му или отравянето на поклонение към него. След това Мухаммед /саллеллаху алейхи уе селлем/ съобщава, че Аллах е отдалечил и прогонил от милостта Си онези, които превръщат гробищата на своите пратеници в място за поклонение, защото превръщането им в такива е предпоставка за обожествяването и вярването в тях.

Ползи от хадиса:

1. Прекрачването на шериатската граница относно гробовете на пророците и праведните хора ги превръща в обожествявани вместо Аллах. Затова е необходимо да се предупреждава от предпоставките, водещи до ширк.
2. Не е позволено целенасоченото отиване към гробища, за да бъдат възвеличавани, или за да се извършва ибадет (богослужение) до тях, колкото и праведни към Всевишния Аллах да са били хората, погребани в тях!
3. Забраната да се строи (място за поклонение) тюрбе или джамия върху тях.
4. Забраната да се прави намаз (молитва) при гробищата, дори да няма построена джамия, освен дженазе намаз, който не се кланя вътре в тях.

(3336)

(17) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «لَا تَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قُبُورًا، وَلَا تَجْعَلُوا قُبُورِي عِيدًا، وَصَلُّوا عَلَيَّ؛ فَإِنَّ صَلَاتَكُمْ تَبْلُغُنِي حَيْثُ كُنْتُ». [حسن] - [رواه أبو داود]

(17) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ казва: Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ каза: „Не превръщайте домовете си в гробове и не превръщайте гроба ми в място за празненства! Отправляйте салеуат (благослов) към мен, защото вашият салеуат достига до мен, където и да се намирате". [حسن] - [رواه أبو داود]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ забранява домовете да остават без молитва - намаз, за да не заприличат на гробища, в които не се кланя такъв. Също така забранява честото посещение на гроба му и събирането там, защото това е предпоставка за ширк. Заповядва отправянето на салеуат (благослов) към него от всяко място на света, защото той достига до него по еднакъв начин, както от онзи, който е близо, така и от онзи, който е далеч. Затова няма нужда от честото посещение на гроба му.

Ползи от хадиса:

1. Забраната за прекъсване на ибадета към Всевишния Аллах вкъщи.
2. Забраната за предприемане на пътуване заради посещението на гроба на Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/, защото заповядва да му се отправя салеуат и съобщава, че той достига до него. Пътуване се предприема заради джамията Небеуи и намазът там.
3. Забраната посещението на гроба на Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ да се превръща в празненство чрез

честото му и конкретизирано посещение - в определено време и по определен модел. По същия начин е забранена подобна практика към всеки гроб.

4. Почитта на Аллах към Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ чрез повелята за салеуат във всяко време и място.
5. Забраната за молитва - намаз, при гробищата е била широко разпространена сред сподвижниците - сахаба, затова Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ забранява домовете да бъдат оприличавани на гробове, в които не се кланя намаз.

(3350)

(18) - عن جندب رضي الله عنه قال: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَبْلَ أَنْ يَمُوتَ بِخَمْسٍ وَهُوَ يَقُولُ «إِنِّي أَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ أَنْ يَكُونَ لِي مِنْكُمْ خَلِيلٌ فَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى قَدْ اتَّخَذَنِي خَلِيلًا كَمَا اتَّخَذَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا، وَلَوْ كُنْتُ مُتَّخِذًا مِنْ أُمَّتِي خَلِيلًا لَاتَّخَذْتُ أَبَا بَكْرٍ خَلِيلًا! أَلَا وَإِنَّ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ كَانُوا يَتَّخِذُونَ قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ وَصَالِحِيهِمْ مَسَاجِدَ، أَلَا فَلَا تَتَّخِذُوا الْقُبُورَ مَسَاجِدَ! إِنِّي أَنْهَاكُمْ عَنْ ذَلِكَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(18) – Предава се от Джундуб /радийеллаху анху/, който казва: Чух Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ пет (нощи) преди да почине да казва: „Заявявам пред Аллах, че никой от вас не съм приел за любимец! Всевишният Аллах ме прие за любимец така, както прие Ибрахим любимец! Ако трябваше да избира някого от моята общност за любимец, то непременно щях да избира Ебу Бекр за такъв! Онези, които бяха преди вас, превръщаха гробовете на своите пророци и праведници в места за поклонение. Но не! Не превръщайте гробовете в места за поклонение, наистина ви забранявам това!“. [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ съобщава за мястото си, което е при Всевишния Аллах, и че то е достигнало най-високите степени на обичта. Положение, което също и Ибрахим /алейхисселям/ е достигнал. Затова отрича да има за любимец друг освен Аллах, защото сърцето му е препълнено с любов към Всевишния Аллах. Препълнено е с възвеличаване и познание към създателя и в него няма място за друг, освен за Аллах. Ако имаше за него любимец от създанията, той щеше да бъде Ебу Бекр /радийеллаху анху/. След това предупреждава от прекращването на позволената граница в обичта, така, както я прекращват евреите и християните с гробовете на своите пратеници и праведници. До такава степен, че ги превръщат в средства за сдружаване - ширк, и

започват да ги обожават вместо Аллах. Построяват върху гробовете им места за поклонение и храмове. Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ забранява да се извършват подобни действия!

Ползи от хадиса:

1. Превъзходството на Ебу Бекр /радийеллаху анху/ и това, че той е най-достойният сподвижник и с най-голямо право да бъде халиф, като наследи Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ след смъртта му.
2. Построяването на храмове над гробовете е от порицаните неща, които предишните народи са вършели.
3. Забраната гробовете да се приемат като място за извършване на ибадет, като там или срещу самия гроб се извършва молитвата намаз. Забранено е да се строи върху тях джамия или тюрбе, за да се предотврати попадането в ширк поради това.
4. Предупреждението да не се превъзнасят праведниците, за да не доведе това до съдружаване - ширк.
5. Опасността от това, за което предупреждава Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/, потвърждавайки за него пет нощи преди да почине.

(3347)

(19) - عَنْ أَبِي الْهَيَّاجِ الْأَسَدِيِّ قَالَ: قَالَ لِي عَائِي بْنُ أَبِي طَالِبٍ: أَلَا أُبْعَثُكَ عَلَى مَا بَعَثَنِي عَلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؟ أَنْ لَا تَدْعَ تِمْنًا إِلَّا طَمَسَتْهُ، وَلَا قَبْرًا مُشْرِفًا إِلَّا سَوَّيْتَهُ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(19) – От Ебу ел- Хейядж ел-Еседи се казва: Али ибн Ебу Талиб ми каза: „Да те изпратя ли с това, с което ме изпрати Пратеника на Аллах ﷺ? Да не оставяш статуя без да я заличиш, нито гроб, който е издигнат, без да го разрушиш". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ изпращал своите сподвижници със задачата да не оставят статуя - което е образ на нещо одушевено, без да я заличат или премахнат.

И да не оставят гроб, който е издигнат (като тюрбетата) без да го изравнят със земята. Така те разрушили постройките над гробищата или направили така, че гробът да се извисява над земята само около една педя.

Ползи от хадиса:

1. Забраната за рисуване на одушевени неща, защото са от предпоставките за съдружаване - ширк.
2. Постановяването за премахване на порицаното чрез ръката за онзи, който има власт или способност за това.
3. Стремезът на Пророка ﷺ да заличи всичко, което напомня на периода преди исляма (джахилийе), като скулптури, статуи и постройки над гробищата (тюрбета).

(5934)

(20) - عن عمران بن حصين رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «لَيْسَ مِنَّا مَنْ تَطَيَّرَ أَوْ تُطَيِّرَ لَهُ، أَوْ تَكَهَّنَ أَوْ تُكْهَنَ لَهُ، أَوْ سَحَرَ أَوْ سُحِرَ لَهُ، وَمَنْ عَقَدَ عُقْدَةً، وَمَنْ آتَى كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ». [حسن] - [رواه البزار]

(20) – От Имран ибн Хусайн /радийеллаху анху/ се предава: „Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Не е от нас онзи, който суеверничи или става причина за суеверие, който гадае или отиде да му гадаят, който прави магии или отиде да му се направи магия, или който върже възел (с цел магия). Който отиде при гадател и повярва на онова, което му каже, той не вярва в низпосланото на Мухаммед ﷺ". [حسن] - [رواه البزار]

Разяснение:

Пророка ﷺ предупреждава онези от общността му, които правят определени дела, с думите: „Не е от нас онзи...". От тях са:

Първо: „който суеверничи или става причина за суеверие". Основата на думата е „ет-тияра" и означава пускането на птица, която да отлети преди да се започне някаква дейност, като работа, пътуване, търговия и т. н. Ако отлети надясно, се приема за добра поличба и човек започва начинанието си, а ако отлети наляво, става песимистичен и прекратява онова, което желае. Това действие не е позволено да го извършва за себе си, или пък да търси друг да го извърши за него. В тази категория попада и суеверието към каквото и да било независимо дали става въпрос за дело, което се вижда или пък е само с думи, като например изпадне в суеверие, виждайки: определени птици или други животни, хора с увреждания, числа, дни, зодии, хороскопи и т. н.

Второ: „който гадае или отиде да му гадаят". Който твърди, че знае неведомото, използвайки звездите или нещо друго, или отиде при онзи, който твърди, че знае неведомото като гадател и подобните на него и повярва на онова, което му каже в

твърдението си, че знае неведомото, той става неверник към онова, което е низпослано на Мухаммед ﷺ.

Трето: „който прави магии или отиде да му направят магия". Това е от делата, които сам извършва, или натовари някой друг с извършването да направи магия за него, за да помогне или навреди чрез нея на някого. Или пък направи възел, връзвайки конец и четейки забранени заклинания, поплювайки върху възлите.

Ползи от хадиса:

1. Задължителността на упованието в Аллах и на вярата в съдбата и предопределеното. Забраната за суеверията, песимизма, магията, гадателството или търсенето на тези неща от някого.
2. Твърдението за знание в неведомото е от съдружаването - ширк, което противоречи на единството - теухид.
3. Забраната да се вярва на гадателите и да се отива при тях. В това влиза и гледането на ръка, на кафе, четенето на хороскопа и зодиите, дори да е чисто информативно.

(5981)

(21) - عَنْ زَيْدِ بْنِ خَالِدٍ الْجُهَنِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّى لَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ صَلَاةَ الصُّبْحِ بِالْحَدِيثِيَّةِ عَلَى إِثْرِ سَمَاءٍ كَانَتْ مِنَ اللَّيْلَةِ، فَلَمَّا انْصَرَفَ أَقْبَلَ عَلَى النَّاسِ، فَقَالَ: «هَلْ تَذَرُونَ مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ؟» قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «أَصْبَحَ مِنْ عِبَادِي مُؤْمِنٌ بِي وَكَافِرٌ، فَأَمَّا مَنْ قَالَ: مُطِرْنَا بِفَضْلِ اللَّهِ وَرَحْمَتِهِ، فَذَلِكَ مُؤْمِنٌ بِي وَكَافِرٌ بِالْكُوكَبِ، وَأَمَّا مَنْ قَالَ: بِنُوءٍ كَذَا وَكَذَا، فَذَلِكَ كَافِرٌ بِي وَمُؤْمِنٌ بِالْكُوكَبِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(21) – От Зейд ибн Халид ел-Джуханий /радийеллаху анху/, че е казал: „Пратеника на Аллах ﷺ откланя сутрешната молитва - Феджр, в местността Худейбийе заедно с нас, след като през нощта бе валило дъжд. След като приключи, той се обърна към хората и каза: „Знаете ли какво каза вашият Господ?“. Рекоха: „Аллах и неговият пратеник знаят най-добре“. Рече: „От моите раби осъмна такъв, който вярва в Мен и такъв, който не вярва. Онзи, който каже: „Дъждът се спусна при нас чрез превъзходството и милостта на Аллах, той е вярващ в Мен и неверник към звездите. А онзи, който каже, [че дъждът се е спуснал] поради някоя звезда, той е неверник спрямо Мен и вярващ в звездите“. [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка ﷺ откланял сутрешната молитва - феджр, в местността Худейбийе, която е едно близко село до Мекка, след като валил дъжд през нощта. След като дал селям и приключил с намаза си се обърнал към хората с лицето си и ги попитал: „Знаете ли какво е казал вашият Всемогъщ Господ?“. Отговорили: „Аллах и Пратеникът му знаят най-добре“. И казал: „Наистина Аллах пояснява, че хората се делят на две групи, след като видят дъжда. Група, която вярва във Всевишния Аллах и друга, която не вярва в Него“. Онзи, който каже: „Дъждът заваля с благодатта и милостта на Всевишния Аллах“, признае, че Всевишният е спуснал

дъжда, той е вярващ в Аллах - Творецът, Онзи, Който се разпорежда във вселената -, и е неверник спрямо звездите". А онзи, който каже: „Дъждът се спусна при нас заради еди-коя си звезда", той е неверник спрямо Аллах, вярващ в звездите. Това представлява малко неверие, защото приписва валежите от дъжд на звездата, а Аллах не ги е сторил да са причина за това. Нито шериатска, нито вселенска причина. Онзи, който приписва дъжда и другите природни явления на звездите заради тяхното изгряване или падане, вярвайки, че те действително имат силата да се разпореждат с природните явления, то този човек е извършил голямо неверие, което изкарва от исляма.

Ползи от хадиса:

1. Желателно е след дъжда да се казва: „Дъждът се спусна при нас с благодатта и милостта на Аллах".
2. Който твърди, че дъждът или останалите благодати са дело на звездите, че те са творецът и причинителят, той е извършил голямо неверие. А ако твърди, че те са само причина, той е проявил малко неверие, защото това не е причина, посочена от шериата, нито природна такава.
3. Благодатта може да е причина за неверие, когато се отрича и причина за вяра, когато се благодари за нея.
4. Забраната да се казва: „Дъждът заваля заради еди-коя си звезда", дори с тези думи да се цели времеви период, за да се избегнат пътищата, водещи до ширк.
5. Задължителността сърцето да се привърже към Всевишния Аллах за постигането на благодат и отблъскването на беда.

(22) - عن عبد الله بن مسعود رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «إِنَّ الرُّقَى وَالتَّمَائِمَ وَالتَّوَلَةَ شِرْكٌ». [صحيح] - [رواه أبو داود وابن ماجه وأحمد]

(22) - От Ибн Мес'уд /радийеллаху анху/ се предава: „Чух Пратеника на Аллах ﷺ да казва: „Заклинанията (баенето), амулетите и магията за любов са съдружаване - ширк". [صحيح] - [رواه أبو داود وابن ماجه وأحمد]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че извършването на някои неща се явява съдружаване - ширк. От тези неща са:

Първо: заклананията. Това са слова, съдържащи ширк чрез които хората преди исляма са търсели лечение.

Второ: амулетите от мъниста или друго нещо, които се поставят на децата или върху животните, за да ги предпазват от уроки.

Трето: магията (тиуеле), която се прави, за да заобича единият от съпрузите другия.

Тези неща са от съдружаването - ширк, защото са взети за предпоставки, които реално не са шериатски такива, не са потвърдени с доказателство, нито пък са научно обосновани. Що се отнася до шериатските предпоставки, като четенето на Коран, или научно доказаните, като лекарствата, които са тествани, то те са позволени при условие, че се приемат за предпоставка, но че ползата и вредата са в ръцете на Аллах.

Ползи от хадиса:

1. Предпазването на единството - ет-теухид и убеждението от онова, което ги нарушава.
2. Забраната за използването на закланания, в които се съдържа ширк, амулетите и магията за любов.

3. Ако човек е убеден, че тези три неща са причина за нещо, това се явява малък ширк, защото нещо, което не е предпоставка, бива приемано за такава. Но ако вярва, че помагат или вредят сами по себе си, това се явява голям ширк.
4. Предупреждението да не се приемат за предпоставки неща, които са ширк или са забранени - харам.
5. Забраната за заклинанията (баенето) и че те са от съдружаването - ширк, освен онова, което е постановено.
6. Сърцето трябва да бъде привързано единствено към Аллах, защото единствено Той, който няма съдружници, донася ползата и вредата. Никой не може да даде доброто освен Аллах, и никой не може да премахне злото освен Всевишният Аллах.
7. За позволеното баене има три условия: 1 - да вярва, че е предпоставка и не помага освен с позволението на Аллах; 2 - да бъде чрез Корана, чрез имената и качествата на Аллах, чрез пророческите молитви (дуи) и постановените молитви; 3 - трябва да бъде на разбираем език и да не съдържа талисмани и магьосничество.

(23) - عن بعض أزواج النبي صلى الله عليه وسلم عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ أَتَى عَرَّافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلَاةٌ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً». [صحيح] - [رواه مسلم]

(23) – Предава се от някои съпруги на Пророка ﷺ от Пророка ﷺ, че е казал: „Който отиде при гадател и го попита за нещо, неговата молитва - намаз, не се приема четиридесет нощи". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ предупреждава да не се посещават гадатели, което е събирателно наименование за всички видове шарлатани, който твърдят, че знаят неведомото, използвайки различни видове предмети за заблуда. Онзи, който само ги попита за нещо от неведомото знание, Аллах ще го лиши от наградата за намаза му за четиридесет дни, като наказание за този голям грях.

Ползи от хадиса:

1. Забраната за гадателството, за отиването при гадател и за питането му относно неведомото.
2. Човек може да бъде лишен от награда за доброто свое дело, като наказание за извършен грях.
3. Хадисът включва хороскопите и четенето им, гледането на ръка и на кафе, дори да е само от любопитство, защото всичко това е от гадателството и е твърдение за неведомото знание.
4. След като това е възмездие за отиване при гадател, то самият гадател какво ли възмездие го чака?
5. Изпълненият намаз през тези четиридесет дни е достатъчен за кланящия го (като отдаване на отговорността за него), като не е необходимо да се

отслужва като пропуснат (каза), но не получава награда за него.

(5986)

(24) - عَنْ ابْنِ عُمرَ رضي الله عنهما أنه سَمِعَ رَجُلًا يَقُولُ: لَا وَالْكَعْبَةِ، فَقَالَ ابْنُ عُمرَ: لَا يُحْلَفُ بِغَيْرِ اللَّهِ، فَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ كَفَرَ أَوْ أَشْرَكَ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

(24) – От Ибн Омар /радийеллаху анхума/, че чул един мъж да казва: „Не, кълна се в Кябе!“. Ибн Омар му казал: „Не се кълни в друго освен в Аллах“, защото чух Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ да казва: „Който се закълне в друго освен в Аллах, той е проявил неверие или е съдружил“. [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ съобщава, че който се закълне в друго, освен в Аллах или в Неговите имена и качества, то той проявява неверие към Аллах или съдружава. Това е така, защото клетвата означава възвеличаване на нещото, в което човекът се кълне, а величието принадлежи единствено на Аллах. Затова не е позволено да се отправя клетва, освен в Пречистия Аллах, в имената и качествата Му! Този вид клетва представлява малък ширк. Но ако заклеващият се възвеличи нещото, в което се кълне така, както възвеличава Всевишния Аллах, или по-силно, то в това положение ширкът се превръща в голям (който изкарва от исляма).

Ползи от хадиса:

1. Възвеличаването чрез клетва е право единствено на Всевишния и Пречист Аллах, затова клетвата е забранена освен в Аллах, в Неговите имена и качества!

2. Загрижеността на сподвижниците относно повелята на одобряването и възбраната на порицаването, особено що се отнася до съдружаването или неверието.

(3359)

(25) – عَنْ أَبِي مَرْثَدٍ الْغَنَوِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تَجْلِسُوا عَلَى الْقُبُورِ، وَلَا تُصَلُّوا إِلَيْهَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(25) – Предава се от Ебу Мерсед ел-Ганеуи /радийеллаху анху/, че казва: „Пратеника на Аллах ﷺ рече: „Не сядайте върху гробовете и не се кланяйте срещу тях". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ забранява да се сяда върху гробовете.

Също така забранява да се кланяме към гробовете, когато попаднат в посока към Къбле за кланящия се, защото това е от предпоставките за съдружаването - ширк.

Ползи от хадиса:

1. Забраната за извършване на намаз в гробищата, между тях или към тях, освен дженазе намаз, както е потвърдено в Сунната.
2. Забраната за намаза към гробища, като превенция срещу съдружаването - ширк.
3. Ислямът забранява преувеличаването на нещата, свързани с гробовете, както и с тяхното занемаряване. Не трябва да има нито прекомерност, нито нехайство.
4. Неприкосновеността на мюсюлманина остава и след смъртта му заради думите на Пратеника ﷺ: „Счупването

на кост на мъртвеца е като счупването ѝ, докато той е жив".

(10647)

(26) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَأْتِي الشَّيْطَانُ أَحَدَكُمْ فَيَقُولُ: مَنْ خَلَقَ كَذَا؟ مَنْ خَلَقَ كَذَا؟ حَتَّى يَقُولَ: مَنْ خَلَقَ رَبَّكَ؟ فَإِذَا بَلَغَهُ فَلْيَسْتَعِذْ بِاللَّهِ وَلْيَنْتِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(26) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/: „Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ каза: „Шейтанът идва при някого от вас и казва: „Кой е сътворил това? Кой е сътворил онова?". Докато каже: „Кой е сътворил твоя Господ?". Когато това се случи, да потърси убежище при Аллах и да спре". [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пратеника ﷺ съобщава за ефективното лечение срещу питанките и нашепванията на шейтана към вярващия. Шейтанът казва: „Кой е сътворил това? Кой е сътворил онова? Кой е сътворил небето? Кой е сътворил земята?". И вярващият отговаря от религиозната, разумната и природната си гледна точка, казвайки: „Аллах". Но шейтанът не спира до там с нашепванията си, а продължава, докато каже: „А кой е сътворил Аллах?". При това положение вярващият отблъсква тези нашепвания чрез три неща:

чрез вярата в Аллах.

чрез търсенето на убежище при Аллах от шейтана

и със спирането на размишленията върху нашепванията на шейтана.

Ползи от хадиса:

1. Отвърщането от нашепванията и мислите на шейтана, като не се вглъбява и не размишлява върху тях. И търсенето на убежище при Аллах - Всевишния, за премахването им.
2. Всяко нещо, което попада в сърцето от нашепванията, които противоречат на шериата, са от шейтана.
3. Забраната за размишление относно същността на Аллах и подтикването за размишление върху творенията и знаменията Му.

(65013)

(27) – عَنْ مَعْقِلِ بْنِ يَسَارٍ الْمُزَنِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَا مِنْ عَبْدٍ يَسْتَرْعِيهِ اللَّهُ رَعِيَّةً، يَمُوتُ يَوْمَ يَمُوتُ وَهُوَ غَاشٌّ لِرَعِيَّتِهِ، إِلَّا حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(27) – От Меакил ибн Ясер ел-Музеный /радийеллаху анху/ се казва: „Наистина чух Пратеника на Аллах ﷺ да казва: „Няма човек, когото Аллах да е поставил на власт, и той да умре в деня, в който умира, измамвайки онези, които са под негова власт, освен Аллах да не забрани за него Дженнета". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че всеки един, когото Всевишният Аллах дари с власт и го стори отговорник сред хората, независимо дали властта му е обществена, като президент, или конкретна, както мъжът и жената в семейството, и прояви безхаберие по отношение на властта си, измени, не прояви наставление спрямо нея и погуби земното и ахиретското право, той заслужава това сурово наказание.

Ползи от хадиса:

1. Това предупреждение не е специално за главния управляващ и неговите заместници, а е общо към всеки, когото Аллах е дарил с някаква власт.
2. Задължението на всеки, който е дарен с някаква власт сред мюсюлманите, е, да проявява наставление към тях, да полага усърдие в отдаването на правата и да внимава за измяна.
3. Голямата отговорност на всеки, който е дарен с някаква власт, независимо дали е обща, или конкретна, голяма, или малка.

(5335)

(28) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: سمعتُ من رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول في بيتي هذا: «اللَّهُمَّ مَنْ وَلِيَ مِنْ أَمْرِ أُمَّتِي شَيْئًا فَشَقَّ عَلَيْهِمْ فَاشْقُقْ عَلَيْهِ، وَمَنْ وَلِيَ مِنْ أَمْرِ أُمَّتِي شَيْئًا فَرَفَقَ بِهِمْ فَارْزُقْ بِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(28) – От Аиша /радийеллаху аха/ се казва: „Чух Пратеника на Аллах ﷺ да казва в този мой дом: „О, Аллах, който бъде натоварен с отговорност в нещо към моята общност и ги затрудни - затрудни го и Ти! А който бъде натоварен с отговорност в нещо към моята общност и прояви снисходителност - прояви снисходителност към него и Ти!". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Дуата на Пратеника на Аллах ﷺ срещу всеки, който е натоварен с отговорност в някое дело на мюсюлманите. Независимо дали е малко, или голямо, общо, или конкретно, и ги затрудни по някакъв

начин без да прояви снизходителност, Аллах да му въздаде от същото, което е извършил, като го затрудни.

А който е снизходителен към тях и улеснява делата им, Аллах да бъде снизходителен към него и да улесни делата му.

Ползи от хадиса:

1. Задължение е на онзи, който бъде натоварен с отговорност в нещо, от делата на мюсюлманите, да проявява снизходителност, колкото може.
2. Въздеянието е според делото.
3. Мерилото за снизходителност или затруднение е онова, което не противоречи на Корана и Сунната.

(5330)

(29) – عن تميم الداري رضي الله عنه أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «الدِّينُ النَّصِيحَةُ» قُلْنَا: لِمَنْ؟ قَالَ: «لِلَّهِ وَلِكِتَابِهِ وَلِرَسُولِهِ وَلِأَيِّمَةِ الْمُسْلِمِينَ وَعَامَّتِهِمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(29) – От Темим Ед-Дарий /радийеллаху анху/ се предава от Пророка ﷺ, който казва: „Религията е искрено наставление". Рекохме: „За кого?". Рече: „За Аллах, за Неговата книга, за Пратеника Му, за водачите на мюсюлманите и за обикновените мюсюлмани

" [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че религията е изградена върху искреност и правдивост, за да се изпълни както Аллах е заповядал - изцяло, без недостатъци или измама.

Рекли на Пророка ﷺ: „За кого е искреното наставление?". Отговорил:

„Първо: искреното наставление за Аллах, Всевишния и Пречистия - това се осъществява чрез искрените дела за Него и несъдружаването Му с нищо. Да вярваме в господството Му, божествеността Му, имената и качествата Му, да възвеличаваме Неговите заповеди и да призоваваме към вярата в Него.

Второ: искреното наставление за книгата Му, а това е Свещеният Коран. То се осъществява, като вярваме, че това са думите Му, че е последната Му книга и че отменя всички предишни законодателства - шериат. Възвеличаваме го, четем го както подобава, работим с отсъждащите айети и приемаме неясните му айети. Отхвърляме интерпретацията на изопачаващите значения му, взимаме си поука от поученията му, разпространяваме науката му и призоваваме към него.

Трето: искреното наставление за Пратеника Му ﷺ. То се осъществява, когато вярваме, че той е последният пратеник. Когато вярваме в онова, с което е дошъл, подчиняваме се на заповедите му, страним от забраните му, и когато служим на Аллах само така, както е повелил и показал. Когато възвеличаваме правото му, почитаме го, разпространяваме посланието и законодателството му (шериат), и когато отблъскваме обвиненията към него.

Четвърто: искреното наставление за водачите на мюсюлманите. То се осъществява чрез подкрепата им за истината, да не се оспорват заповедите им и да има послушание и покорство към тях в подчинението на Аллах.

Пето: искреното наставление към обикновените мюсюлмани. То се осъществява чрез добротворството и призоваването им. Чрез възпирането на вредата към тях, чрез обичането на доброто за тях и чрез взаимопомощта в покорството и богобоязливостта.

Ползи от хадиса:

1. Заповедта в искреното наставление за всички.

2. Великото положение на искреното наставление в религията.
3. Съвкупността в религията на убеждения, думи и дела.
4. От наставлението е изчистването на душата от измама към наставлявания и желанието на добро за него.
5. Добрият метод на обучение на Пратеника ﷺ, съобщавайки нещо обобщено, а след това, разяснявайки го.
6. Степенуването на нещата, започвайки от най-важното. Пророка ﷺ започва с наставление за Аллах, след това за книгата Му, след това за Пратеника Му ﷺ, след това за водачите на мюсюлманите и след това за обикновените мюсюлмани.

(4309)

(30) - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: تَلَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هَذِهِ الْآيَةَ: {هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ، وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ، وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ} [آل عمران: 7].
قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «فَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ سَمَى اللَّهُ، فَاحْذَرُوهُمْ». [صحيح] - [متفق عليه]

(30) – От Айша /радийеллаху анха/ казва: „Пратеника на Аллах ﷺ прочел този ајет: „Той е, който низпосла на теб Книгата. В нея има понятни знамения, те са основата на Книгата, и други - неясни. А онези, в чиито сърца има изкривяване, следват неясното в нея, стремейки се към смут и стремейки се към тълкуването му. Ала никой освен Аллах не знае тълкуването му. И утвърдените в знанието казват: „Повярвахме в нея. Всичко е от нашия Господ“. Но само разумните се поучават“ (Аали Имран: 7). Рече: „Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Когато видиш онези, които следват неясните знамения, те са, които Аллах посочва, затова внимавайте с тях“. [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пратеника на Аллах ﷺ прочел този ајет: „Той е, който низпосла на теб Книгата. В нея има понятни знамения, те са основата на Книгата, и други - неясни. А онези, в чиито сърца има изкривяване, следват неясното в нея, стремейки се към смут и стремейки се към тълкуването му. Ала никой освен Аллах не знае тълкуването му. И утвърдените в знанието казват: „Повярвахме в нея. Всичко е от нашия Господ“. Но само разумните се поучават“ (Аали Имран: 7). В него Пречистият Аллах съобщава, че той е онзи, който низпослава Корана на своя Пратеник. В него има ясни знамения (ајети), с ясни доказателства в постановленията без

двусмислие. Те се явяват основата на Книгата и нейн източник. Те са източникът при разногласие. В Корана също така има и друг вид айети, които съдържат повече от едно значение, което обърква някои хора. Те си мислят, че между тези и други знамения има противопоставяне. След това Всевишният Аллах пояснява положението на хората спрямо тези знамения. Онези, в чиито сърца има изкривяване за истината, изоставят ясните, отсъждащи айети и се обръщат към неясните, които имат повече от едно значение. Чрез това действие те желаят да посеят съмнение и да заблудят хората. Те искат да тълкуват айетите спрямо собствените си желания и прищевки. Що се отнася до утвърдените в знанието, те знаят тези неясни айети и ги отнасят към ясните. Те вярват в тях и в това, че са от Пречистия и Всевишен Аллах, и че не е възможно знаменията да се объркат или противопоставят помежду си. Но в това не се поучават освен хората, притежаващи здрав разум. След това Пророка ﷺ казва на майката на вярващите - Айша /радийеллаху анха/, че когато види последователите на неясното, да знае, че те са онези, които посочва Аллах с думите Си:

„А онези, в чиито сърца има изкривяване...“, затова се пазете от тях и не ги слушайте.

Ползи от хадиса:

1. Ясните знамения от Корана са: онези, които са с ясни постановления и явни значения. А неясните са: онези, които имат повече от едно значение и се нуждаят от проучване и разбиране.
2. Предупреждението да не се събираме с хора, които имат изкривяване и нововъведения. С такива, които постоянно посочват проблеми, за да заблуждават и вкарват хората в съмнения.

3. В завършека на айета с думите на Всевишния: „Но само разумните се поучават" - има порицание за онези с изкривените сърца и похвала за утвърдените в знанието. Тоест онзи, който не се поучава, не се опомня и следва прищевките си, не е от разумните.
4. Следването на неясното е причина за отклоняване на сърцето.
5. Задължителността на това, неясните айети, чиито значения може да не бъдат разбрани, да бъдат налагани към отсъждащите.
6. Пречистият Аллах прави една част от Корана да е ясна, а друга - неясна, за да изпита хората и да отдели вярващите от заблудените.
7. С наличието на неясни айети в Корана се изявява превъзходството на учените над другите. Също така се посочва ограничеността и безпомощността на разума, за да се отдаде на Изкусния.
8. Превъзходството на утвърждаването в знанието и нуждата от устойчивост в него.
9. Относно думите на Аллах: „Ала никой освен Аллах не знае тълкуването му" - тълкувателите имат две мнения. Ако се прекъсне изречението тук, то значението му е, че никой освен Аллах не знае и не може да достигне до същността, естеството и действителността на неща като: душата, Часа и онова, което Аллах е запазил в знанието Си. Утвърдените в знанието вярват, потвърждават и приемат това, а знанието за естеството им остава при Аллах. А ако изречението се прочете по този начин: „Ала никой освен Аллах и утвърдените в знанието не знае тълкуването му" - то значението му е: „Разтълкуването и

пояснението (тефсир) на айетите, защото Аллах ги знае, и утвърдените в знанието също ги знаят. Те вярват в тях и ги отнасят към отсъждащите айети".

(65062)

(31) – عن أبي سعيد الخدري رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ، وَذَلِكَ أَضْعَفُ الْإِيمَانِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(31) – От Ебу Сеид ел-Худрий /радийеллаху анху/, казва: „Чух Пратеника на Аллах /саллеллаху алейни уе селлем/ да казва: „Който от вас види нещо порицано, да го промени с ръката си. Ако не може - с езика си, ако не може - със сърцето си и това е най-слабата вяра". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ заповядва да се променя порицаното, доколкото е възможно. А порицаното е всяко нещо, което Аллах и Неговият Пратеник са забранили. И когато види нещо порицано, негов дълг е да го промени с ръка, ако има тази способност. А ако е неспособен за това - да го промени с езика си, като възпре извършващия го. Да му поясни вредата от него и да го упъти към доброто вместо [да го остави да тъне в] злото. Ако не е способен да изпълни и тази степен - да го промени със сърцето си, като намрази порицаваното нещо и си каже, че ако има възможност да го промени - ще го направи. Промяната със сърцето е най-слабата степен на вярата в променянето на порицаното.

Ползи от хадиса:

1. Хадисът е основен в пояснението относно степените на промяната на порицаното.

2. Заповедта за степенуване в забраната на порицаното, в зависимост от възможността и способността.
3. Забраната за порицаваното е голям раздел в религията и отговорността за това не отпада от никого. Всеки мюсюлманин е натоварен с нея според възможностите си.
4. Повеляването на одобряването и забраняването на порицаното е от качествата на вярата, а вярата се увеличава и намалява.
5. Условие за забрана на порицаваното е: знанието относно конкретното нещо, че е порицано.
6. Условие за промяна на порицаваното е: да не предизвика по-голяма вреда след забраната.
7. Относно забраната на порицаното има етикет и условия, които всеки мюсюлманин трябва да научи.
8. Осъждането на порицаното се нуждае от шериатска политика и от знание и прозорливост.
9. Неизвършването на порицание със сърцето е доказателство за слаба вяра.

(65001)

(32) – عن أبي مسعود الأنصاري رضي الله عنه قال: جاء رجلٌ إلى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: إِنِّي أُبَدِّعُ بِي فَأَحْمِلْنِي، فَقَالَ: «مَا عِنْدِي»، فَقَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَنَا أَذْلُهُ عَلَى مَنْ يَحْمِلُهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ دَلَّ عَلَى خَيْرٍ فَلَهُ مِثْلُ أَجْرِ فَاعِلِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(32) – От Ебу Мес'уд ел-Енсари /радийеллаху анху/ се казва: „Един човек дойде при Пророка ﷺ и каза: „Животното, което яздох, загина, затова ми дай друго животно, което да ме вози!“. Рече ﷺ: „Нямам“. Един човек рече: „О, Пратенико на Аллах, аз ще му посоча някой, който ще му даде животно“. Пратеника ﷺ каза: „Който напъти към извършването на добро, има същата награда като човека, който го извършва“. [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Един човек отишъл при Пророка ﷺ и рекъл: „Животното, което яздох, загина, затова ми дай друго животно, с което да се придвижва!“. Пророка ﷺ се извинил, че не може да му даде животно, с което да се придвижва, а един мъж, който присъствал там, рекъл: „О, Пратенико на Аллах, аз ще му посоча някой, който ще му даде“. Пратеника ﷺ съобщил, че той е съдружник в наградата на онзи, който ще даде милостинята (садака), защото е насочил нуждаещия се към него.

Ползи от хадиса:

1. Подтикването за посредничене в доброто.
2. Убеждаването за вършенето на добро е от причините за подпомагане и изграждане на мюсюлманската общност.
3. Обширността на превъзходството на Всевишния Аллах.
4. Хадисът се явява общо правило и в него попада извършването на всички добри дела.

5. Ако един човек не може да изпълни молбата на молителя, го насочва към друг.

(5354)

(33) – عن ابنِ عُمرَ رضي الله عنهما قال: قال رسولُ الله صَلَّى الله عليه وسلم: «مَنْ تَشَبَّهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ». [حسن] - [رواه أبو داود وأحمد]

(33) – От Ибн Омар /радийеллаху анхума/ се казва: „Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Който се оприличи с един народ - той е от него". [رواه أبو داود وأحمد] - [حسن]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че който се оприличи с народ, от неверниците, разпътниците или праведниците, извършвайки неща от характерните за тях, като убеждения, богослужения (ибадет) или пък традиции - той е от него. Това е така, защото външното оприличаване с тях води до вътрешно такова. Няма съмнение, че оприличаването с даден народ е породено от това, че са впечатлени от тях, което води до обичта, величаенето и клоненото към тях. Това може да докара човек до там, да се оприличи с тях дори вътрешно и в богослуженията (ибадет) - Аллах да пази!

Ползи от хадиса:

1. Предупреждението от оприличаване с неверниците и разпътниците.
2. Подтикването към оприличаване с праведниците и следването им.
3. Външното оприличаване води до вътрешна обич.
4. Човек получава предупреждение и грях в зависимост от оприличаването и вида му.

5. Забраната е за оприличаване с неверниците в религията им и в личните им традиции. Що се отнася до оприличаването извън тази рамка, като оприличаването в производството и изобретенията, това не попада в забраненото.

(5353)

(34) – عن عبد الله بن مسعود قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «هَلَكَ الْمُتَنَطِّعُونَ»

قالها ثلاثاً. [صحيح] - [رواه مسلم]

(34) – От Абдуллах ибн Мес'уд, казва: „Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ каза: „Прекомерните хора са погубени" каза го три пъти". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ съобщава за разочарованието и загубата на крайните, прекомерни хора - които не притежават напътствие и знание, в думите и действията им, в земния и отвъдния им живот. Онези, които прекрочват шериатската граница, която е донесъл и начертал Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/.

Ползи от хадиса:

1. Забраната за крайност и строгост във всички дела.
Насърчаване на избягването им във всяко нещо, още повече в ибадетите и превъзнасянето на праведните хора.
2. Търсенето на най-съвършеното в ибадета и в другите неща е похвално нещо. То се осъществява със следването на шериата.

3. Препоръката важните неща да се повтарят по три пъти, защото Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ повтаря това изречение три пъти.
4. Толерантността и улеснението в исляма.

(3420)

(35) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «كَتَبَ اللَّهُ مَقَادِيرَ الْخَلَائِقِ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِخَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ، قَالَ: وَعَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(35) – От Абдуллах ибн Амр ибн ел-Ас /радийеллаху анхума/ казва: чух Пратеника на Аллах ﷺ да казва: „Аллах записва съдбите на творенията петдесет хиляди години преди да сътвори небесата и земята. Рече: „И Тронът Му бе върху вода". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ съобщава, че Аллах е записал онова, което ще се случи от съдбите на творенията, с подробности. Записал е животът, смъртта, препитанието и другите неща в съхранявания скрижал (леух ел-мехфуз) петдесет хиляди години преди да сътвори небесата и земята. Всичко това се случва точно, както е предписал Всемогъщият Аллах. Всяко нещо, което се случва, е чрез предопределеното от Аллах. И онова, което се случва на раба е нямало как да го подмине, а онова, което го подмине, е нямало как да му се случи.

Ползи от хадиса:

1. Задължителността на вярата в съдбата и предопределеното (када и кадер).

2. Съдбата представлява: знанието на Аллах за нещата, тяхното записване, желанието Му и сътворяването им.
3. Вярата, че съдбата е записана преди сътворяването на небесата и земята поражда задоволство и отдаване.
4. Тронът на Всемиловичия е бил върху вода преди сътворяването на небесата и земята.

(65038)

(36) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: حَدَّثَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ الصَّادِقُ الْمَصْدُوقُ: «أَنَّ خَلْقَ أَحَدِكُمْ يُجْمَعُ فِي بَطْنِ أُمِّهِ أَرْبَعِينَ يَوْمًا وَأَرْبَعِينَ لَيْلَةً، ثُمَّ يَكُونُ عَلَقَةً مِثْلَهُ، ثُمَّ يَكُونُ مُضْغَةً مِثْلَهُ، ثُمَّ يُبْعَثُ إِلَيْهِ الْمَلَكُ، فَيُؤَدِّنُ بِأَرْبَعِ كَلِمَاتٍ، فَيَكْتُبُ: رِزْقُهُ وَأَجَلُهُ وَعَمَلُهُ وَشَقِيٌّ أَمْ سَعِيدٌ، ثُمَّ يَنْفُخُ فِيهِ الرُّوحَ، فَإِنَّ أَحَدَكُمْ لَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ الْجَنَّةِ حَتَّى لَا يَكُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ إِلَّا ذِرَاعٌ، فَيَسْئَلُ عَلَيْهِ الْكِتَابُ، فَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ النَّارِ فَيَدْخُلُ النَّارَ، وَإِنَّ أَحَدَكُمْ لَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ النَّارِ حَتَّى مَا يَكُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ إِلَّا ذِرَاعٌ، فَيَسْئَلُ عَلَيْهِ الْكِتَابُ، فَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ الْجَنَّةِ فَيَدْخُلُهَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(36) – От Абдуллах ибн Мес'уд /радийеллаху анху/: Разказа ни Пратеника ﷺ, а той е правдивият с гарантирана правдивост: „Сътворението на всеки един от вас се събира в корема на майка му четиридесет дни и четиридесет нощи. След това се превръща в съсирек за същия период, а след още един такъв период се превръща в сдъвкано месо. След това при него се изпраща меляике и му се заповядва да запише четири неща. Записва: препитанието му, продължителността на живота му, делата му, и дали ще е щастлив или нещастен. След това в него се вдъхва душа. Наистина някой от вас върши от делата на обитателите на Дженнета, докато между него и Дженнета остане една ръка разстояние, но предписаното го изпреварва, той извършва от делата на обитателите на Огъня и така влиза в него. И някой от вас върши от делата на обитателите на Огъня, докато между него и Огъня остане една ръка разстояние, но предписаното го изпреварва, той извършва от делата на обитателите на Дженнета и така влиза в него". [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Казва Ибн Месуд: „Разказа ни Пратеника ﷺ а той е правдивият в думите, с гарантирана правдивост, защото Всевишният Аллах я

потвърждава. Казва: „Сътворението на всеки един от вас се събира. Това се случва, когато мъжът бъде с жена си и неговата сперма, която е разпръсната, се събира в корема на жена му четиридесет дни във вид на съсирек. След това се превръща в „алека“, което е съсирена кръв и това се случва във втори четиридесетдневен период. След това се превръща в „мудга“, а това представлява нещо, което прилича на парче сдъвкано месо, като това се случва в трети четиридесетдневен период. След това Аллах изпраща при него меляике, което му вдъхва душа и това се случва след сто и двадесетия ден. На меляикето му се заповядва да запише четири неща и те са: препитанието му, а то е всичко, което ще получи като благодат в живота си. Животът му, а това е продължителността на престоя му в земния живот. Делата му, какви ще са те. И дали ще бъде щастлив или нещастен. След това Пророка ﷺ се кълне, че даден човек ще извършва от делата на обитателите на Дженнета, делата му ще бъдат праведни, тоест в онова, което хората виждат. Ще продължи по този начин, докато между него и Дженнета остане ръка разстояние. Тоест между него и влизането му в Дженнета ще остане ръка разстояние, но предписаното и онова, което е предопределено за него, ще го надвие, ще извърши от делата на обитателите на Огъня, ще го заслужи и така ще влезе в него. Защото условие за приемането на делата му е да постои в тях и да не изменя. Друг човек от хората ще извършва от делата на обитателите на Огъня, докато се приближи за влизане в него и сякаш между него и Огъня ще има ръка разстояние. Но предписаното и предопределеното му го надвиват, той извършва от делата на обитателите на Дженнета и така влиза в него.

Ползи от хадиса:

1. Протичането на делата и техният изход са обвързани с предопределеното и предписаното.

2. Предупреждението да не се подмамваме по явността на делата, защото делата са единствено според завършека им.

(65037)

(37) - عن ابن مسعود رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «الْجَنَّةُ أَقْرَبُ إِلَى أَحَدِكُمْ مِنْ شِرَاكِ نَعْلِهِ، وَالتَّارُ مِثْلُ ذَلِكَ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(37) - От Ибн Мес'уд /радийеллаху анху/ казва: „Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ казва: „Дженнетът е по-близо до вас от връзките на налъмните ви и Огънят е по същия начин!“. [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ съобщава, че Дженнетът и Огънят са толкова близо до човек така, както връзките на обувките му, които са на крака му. Това е така, защото е възможно той да извърши добро дело от доволството на Аллах, с което да влезе в Дженнета, или грях, който да е причина за влизане в Огъня.

Ползи от хадиса:

1. Насърчаването към доброто и сплашването от злото, колкото и да са малки те.
2. Задължително е мюсюлманинът в своя живот да комбинира страха и надеждата и винаги да моли за устойчивост в истината, за да се спаси и да не бъде подведен.

(3581)

(38) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «حُجِبَتِ النَّارُ بِالشَّهَوَاتِ، وَحُجِبَتِ الْجَنَّةُ بِالْمَكَارِهِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(38) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/, че Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ казва: „Огънят е обграден със сладострастия, а Дженнетът - с несподи“. [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ пояснява, че Огънят е заобиколен с неща, които душата желае - като извършване на забранени неща или пренебрегвания на задълженията. Онзи, който последва желанията си в това, заслужава Огъня. И че Дженнета е обграден и заобиколен с неприятни неща за човешката душа - като постоянството в заповедите и изоставянето на забраните, проявявайки търпение и постоянство в тях. Когато прояви решителност и се бори с душата си за тези неща, ще заслужи влизането в Дженнета.

Ползи от хадиса:

1. От причините за попадане в сладострастия са украсата на шейтана на грозните и порицани неща, докато човекът ги сметне за хубави и склони към тях.
2. Заповедта за отдалечаване от забранените сладострастия, защото са път към Огъня. Търпението на несподите, защото са път към Дженнета.
3. Ползата от борбата с душата, от усърдието и търпението в трудностите и неприятностите, които заобикалят подчиненията към Аллах.

(3702)

(39) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَمَّا خَلَقَ اللَّهُ الْجَنَّةَ وَالتَّارَ أَرْسَلَ جِبْرِيلَ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِلَى الْجَنَّةِ، فَقَالَ: أَنْظِرِ إِلَيْهَا وَإِلَى مَا أَعَدَدْتُ لِأَهْلِهَا فِيهَا. فَنَظَرَ إِلَيْهَا فَرَجَعَ، فَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَا يَسْمَعُ بِهَا أَحَدٌ إِلَّا دَخَلَهَا. فَأَمَرَ بِهَا فَحُفَّتْ بِالْمَكَارِهِ، فَقَالَ: اذْهَبِ إِلَيْهَا فَانْظُرِ إِلَيْهَا وَإِلَى مَا أَعَدَدْتُ لِأَهْلِهَا فِيهَا. فَنَظَرَ إِلَيْهَا، فَإِذَا هِيَ قَدْ حُفَّتْ بِالْمَكَارِهِ، فَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَقَدْ خَشِيتُ أَنْ لَا يَدْخُلَهَا أَحَدٌ. قَالَ: اذْهَبْ فَانْظُرِ إِلَى التَّارِ وَإِلَى مَا أَعَدَدْتُ لِأَهْلِهَا فِيهَا. فَنَظَرَ إِلَيْهَا فَإِذَا هِيَ يَرْكَبُ بَعْضُهَا بَعْضًا، فَرَجَعَ فَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَا يَدْخُلُهَا أَحَدٌ. فَأَمَرَ بِهَا فَحُفَّتْ بِالشَّهَوَاتِ، فَقَالَ: ارْجِعْ فَانْظُرِ إِلَيْهَا. فَنَظَرَ إِلَيْهَا فَإِذَا هِيَ قَدْ حُفَّتْ بِالشَّهَوَاتِ، فَرَجَعَ وَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَقَدْ خَشِيتُ أَنْ لَا يَنْجُو مِنْهَا أَحَدٌ إِلَّا دَخَلَهَا». [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي]

(39) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/, че Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Когато Аллах създал Дженнета (Рая) и Джехеннема (Ада), изпратил Джибрил /алеихисселям/ към Дженнета и му казал: „Погледни към него и към това, което съм приготвил за неговите обитатели!“. Погледнал, върнал се и казал: „Кълна се в Твоето величие, никой не би чул за него и да не влезе в него“. Тогава Аллах заповядал и той бил заобиколен с неприятни неща и след това казал: „Отиди до него и погледни какво съм приготвил за обитателите му!“. Погледнал, видял, че бил обграден с неприятни неща и казал: „Кълна се във величието Ти, страхувам се, че никой няма да влезе в него“. Казал: „Отиди до Огъня и погледни какво съм приготвил в него за обитателите му!“. Погледнал към него и огньовете му се катерели един връз друг. Върнал се и казал: „Кълна се във величието Ти, никой няма да влезе в него“. Аллах заповядал и той бил разкрасен със сладострастия, а след това рекъл: „Върни се и го виж отново“. Погледнал към него и той бил обграден със сладострастия. Върнал се и рекъл: „Кълна се във величието Ти, страхувам се, че никой няма да се спаси от него без да попадне там". [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че когато Аллах сътворява Дженнета и Джехеннема, каза на Джибрил а. с.: „Отиди до Дженнета и го погледни!“. Той отива, вижда го и се връща. Казва Джибрил: „О, Господи, кълна се във величието Ти, всеки който чуе за него и за онова, което е в него като благодат, блаженство и облаги, ще поиска да влезе в него и ще се труди за това“. След това Аллах го обградил с неприятни неща и трудности, като изпълнението на заповедите и страненото от забраните. И който желае да влезе в него, трябва да преодолее тези трудности. След това Великият Аллах казал на Джибрил да отиде и да погледне Дженнета, след като го заобиколил с трудности. Той отишъл, погледнал, върнал се и казал, че се страхува, че никой няма да успее да влезе поради трудностите и пречките по пътя му. А когато сътворил Огъня, казал на Джибрил да отиде и да го види. Той отишъл, видял го, върнал се и казал: „О, Господи, кълна се във величието Ти! Никой няма да чуе за онова, което е в него като мъчения, мъки и страдания, освен да намрази влизането там и да се отдалечи от причините за това“. След това Аллах обградил Огъня и сторил пътя му, осеян със сладострастия и наслади, а след това казал на Джибрил: „Отиди и го погледни!“. Джибрил отишъл, погледнал го, върнал се и казал: „О, Господи, кълна се във величието Ти! Страхувам се, че никой няма да се спаси от него поради онова, с което е обграден от сладострастия и наслади“.

Ползи от хадиса:

1. Вярата, че Дженнетът и Огънят в момента съществуват.
2. Задължителността на вярата в неведомото с всичко, което са известили Аллах и Пратеника Му ﷺ.
3. Важността на търпението към трудностите, защото е път, водещ към Дженнета.

4. Важността на страненото от забраните - харам, защото те са път, който води към Огъня.
5. Обгръщането на Дженнета с неприятни неща, а Огънят със сладострастия представлява изпитание и тест в земния живот.
6. Пътят към Дженнета е труден и сложен, който изисква търпение и подкрепа чрез вяра. А пътят към Огъня е изпълнен с наслади и сладострастия в земния живот.

(65034)

(40) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «نَارُكُمْ جُزْءٌ مِنْ سَبْعِينَ جُزْءًا مِنْ نَارِ جَهَنَّمَ»، قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنْ كَانَتْ لَكَافِيَةً. قَالَ: «فُضِّلَتْ عَلَيْهِنَ بِتِسْعَةِ وَسْتَيْنَ جُزْءًا كُلُّهُنَّ مِثْلَ حَرِّهَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(40) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/, че Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Вашият огън е една седемдесета част от огъня на Джехеннем". Някой каза: „О, Пратенико на Аллах, дори и той [земният огън] е достатъчен". Рече: „Той превъзхожда земния огън шейсет и девет пъти, като всеки от тях е равен по сила на земния". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че земният огън е една седемдесета част от огъня на Джехеннем. И огънят в отвъдното превъзхожда по сила земния огън шейсет и девет пъти, като всяка част от него е равна по сила на земния огън. Някой от присъстващите казал: „О, Пратенико на Аллах, огънят тук на земята е достатъчен като наказание за онези в него". Рекъл: „Той превъзхожда земния огън шейсет и девет пъти, като всеки от тях е равен по сила на земния".

Ползи от хадиса:

1. Предупреждението относно Огъня, за да се отдалечат хората от делата, водещи към него.
2. Величието на джехеннемския огън, силната му топлина и мъчението му.

(65036)

(41) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِعَمِّهِ: «قُلْ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، أَشْهَدُ لَكَ بِهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ»، قَالَ: لَوْلَا أَنْ تُعَيِّرَنِي فُرَيْشٌ، يَقُولُونَ: إِنَّمَا حَمَلَهُ عَلَى ذَلِكَ الْجَرْعُ لَأَقْرَرْتُ بِهَا عَيْنَكَ. فَأَنْزَلَ اللَّهُ: {إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ} [القصص:

56]. [صحيح] - [رواه مسلم]

(41) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ казва: „Пратеника на Аллах ﷺ каза на чичо си: „Кажи „Ля иляхе иллеллах", за да се застъпя за теб чрез това в Съдия ден". Рече: „Ако не се страхувах, че Курайш ще ме укорят и ще кажат „Страхът го подтикна към това", щях да ги кажа и да те зарадвам чрез тях. И Аллах низпосла: „Не ти напътстваш, когото обичаш, а Аллах напътства, когото пожелае..." (ел-Касас 56). [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ поискал от чичо си Ебу Талиб, когато бил на смъртния си одър, да произнесе думите „Ля иляхе иллеллах", за да се застъпи за него чрез тях в Съдния ден и да бъде свидетел за исляма му. Но той отказал да изрече свидетелството от страх племето Курайш да не го ругаят и да кажат: „Той прие исляма, защото се уплаши от смъртта и защото е слаб." Казал на Пророка ﷺ: „Ако не беше това, щях да зарадвам сърцето ти, изричайки свидетелството и да изпълня желанието ти, за да си доволен.

Тогава Аллах низпослава айета, който доказва, че Пророка ﷺ не притежава напътствието на сполуката към исляма, а единствено Великият Аллах дава сполуката, комуто пожелае. Пророка ﷺ напътства творенията чрез доказателства, пояснения, наставления и призив към правия път.

Ползи от хадиса:

1. Истината не се изоставя от страх какво ще кажат хората.
2. Пророка ﷺ притежава напътствието на довода и насоката, а не напътствието на сполуката.
3. Позволението за посещението на неверник, който е болен, за да бъде призован към исляма.
4. Усърдието на Пророка ﷺ в призива му към Всевишния Аллах във всяко положение.

(65069)

(42) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «حَوْضِي مَسِيرَةُ شَهْرٍ، مَاءُهُ أَبْيَضُ مِنَ اللَّبَنِ، وَرِيحُهُ أَطْيَبُ مِنَ الْمِسْكِ، وَكَيْزَانُهُ كَنْجُومِ السَّمَاءِ، مَنْ شَرِبَ مِنْهَا فَلَا يَظْمَأُ أَبَدًا». [صحيح] - [متفق عليه]

(42) – От Абдуллах ибн Амр /радийеллаху анхума/ казва: „Пророка ﷺ каза: „Моят водоем е с дължина един месец. Водата му е по-бяла от мляко, а ароматът му е по-приятен от мускус. Съдовете при него са колкото броя на звездите. Който отпие от там, никога след това няма да ожаднее". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че той притежава водоем с дължина и ширина един месец път. И че водата му е по-бяла от мляко, а

ароматът му е чист и по-приятен от мускус. Че съдовете са толкова много, колкото са звездите на небето. Който отпие от този водоем с тези съдове, никога след това няма да изпита жажда.

Ползи от хадиса:

1. Водоемът на Пророка ﷺ е огромен. Там ще се съберат вярващите от общността му в Съдия ден.
2. Получаването на благодат за онзи, който пие от водоема, и той никога повече няма да ожадне.

(65030)

(43) - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يُؤْتَى بِالْمَوْتِ كَهَيْئَةِ كَبْشٍ أَمْلَحَ، فَيَنَادِي مُنَادٍ: يَا أَهْلَ الْجَنَّةِ، فَيَشْرَبُونَ وَيَنْظُرُونَ، فَيَقُولُ: هَلْ تَعْرِفُونَ هَذَا؟ فَيَقُولُونَ: نَعَمْ، هَذَا الْمَوْتُ، وَكُلُّهُمْ قَدْ رَأَاهُ، ثُمَّ يُنَادِي: يَا أَهْلَ النَّارِ، فَيَشْرَبُونَ وَيَنْظُرُونَ، فَيَقُولُ: هَلْ تَعْرِفُونَ هَذَا؟ فَيَقُولُونَ: نَعَمْ، هَذَا الْمَوْتُ، وَكُلُّهُمْ قَدْ رَأَاهُ، فَيَذْبَحُ ثُمَّ يَقُولُ: يَا أَهْلَ الْجَنَّةِ خُلُودٌ فَلَا مَوْتَ، وَيَا أَهْلَ النَّارِ خُلُودٌ فَلَا مَوْتَ، ثُمَّ قَرَأَ: {وَأَنْذَرُهُمْ يَوْمَ الْحُسْرَةِ إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ} [مریم: 39]، وَهَؤُلَاءِ فِي غَفْلَةٍ أَهْلُ الدُّنْيَا {وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ} [مریم: 39]». [صحيح] - [متفق عليه]

(43) - От Ебу Сеид ел-Худрий /радийеллаху анху/, казва: „Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Смъртта ще бъде докарана във вид на черно-бял коч и един глашатай ще се провикне: „Ей, обитатели на Дженнета!". Тогава те ще вдигнат глави, ще изпънат вратовете си, ще погледнат и ще им се каже: „Познавате ли това?". Ще отговорят: „Да, това е смъртта". Всички те вече са я виждали. След това глашатаят ще се провикне: „Ей, обитатели на Огъня!". Те ще вдигнат глави, ще изпънат вратовете си, ще погледнат и ще им се каже: „Познавате ли това?". Ще отговорят: „Да, това е смъртта". Всички те вече са я виждали. След това [кочът] ще бъде заклан и ще им се каже: „Ей, обитатели на Дженнета, за вас има вечно пребиваване без смърт! Ей, обитатели на Огъня, за вас има вечно пребиваване без смърт!". След това прочете: „И предупреди ги ти за Деня на горестта, когато ще бъде отсъдено делото, но те нехаят и не вярват!" (Мерйем 39). Онези са били нехайните обитатели в земния живот". [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че смъртта ще бъде доведена в Съдния ден във формата на черно-бял коч. Някой ще се провикне: „Ей, обитатели на Дженнета!". Тогава те ще вдигнат глави, ще изпънат вратовете си и ще погледнат. Ще им се каже: „Познавате ли това?".

Ще отговорят: „Да, това е смъртта". Всички те вече са я виждали и я познават. След това глашатаят ще се провикне: „Ей, обитатели на огъня!". Те ще вдигнат глави, ще изпънат вратовете си и ще погледнат. Ще им се каже: „Познавате ли това?". Ще отговорят: „Да, това е смъртта". Всички те вече са я виждали. След това [кочът] ще бъде заклан и ще им се каже: „Ей, обитатели на Дженнета, за вас има вечно пребиваване без смърт! Ей, обитатели на Огъня, за вас има вечно пребиваване без смърт!". За да бъде това допълнителна благодат за вярващите и отмъщение и допълнително наказание за неверниците. След това Пророка ﷺ прочел: „И предупреди ги ти за Деня на горестта, когато ще бъде отсъдено делото, но те нехаят и не вярват!". Съдият ден разграничава между обитателите на Дженнета и обитателите на Огъня. Всеки от тях ще влезе в обиталището, което е заслужил, и ще пребивава там вечно. Грешникът ще съжалява, че не е правил добро, а небрежният ще съжалява, че не е бил усърден в доброто.

Ползи от хадиса:

1. Пътят на човека в отвъдното ще бъде вечно пребиваване в Дженнета или в Огъня.
2. Силното предупреждение за страха в Съдния ден и че той е ден на пагубност и съжаление.
3. Пояснение за вечната радост на обитателите на Дженнета и за вечната мъка на обитателите на Огъня.

(65035)

(44) – عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: إنه سمع نبي الله صلى الله عليه وسلم يقول: «لَوْ أَنَّكُمْ تَتَوَكَّلُونَ عَلَى اللَّهِ حَقَّ تَوَكُّلِهِ، لَرَزَقَكُمْ كَمَا يَرْزُقُ الطَّيْرَ، تَغْدُو خِمَاصًا وَتَرُوحُ بِطَانًا».

[صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(44) – От Омар ибн ел-Хаттаб /радийеллаху анху/ се казва: „Наистина чул Пророка ﷺ да казва: „Ако се уповавате на Аллах с истинско упование, щеше да ви дарява с препитание така, както дарява с препитание птиците. Сутрин излизат гладни, а вечер се връщат сити". [صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

Разяснение:

Пророка ﷺ ни подтиква да разчитаме на Великия Аллах в придобиването на ползите и в отблъскването на вредите в земните и религиозните дела. Защото никоой освен Пречистия и Всевишен Аллах не може да даде, отнеме, навреди или допринесе полза. И да извършим предпоставките, които донасят ползи и премахват вреди, заедно с искреното разчитане на Аллах. Когато направим това, Аллах ще ни дари с препитание така, както дарява птиците, които излизат гладни сутрин, а вечер се връщат с пълни стомаси. Тези действия на птиците са вид правене на предпоставки в търсене на препитанието, без мързел и бездействие.

Ползи от хадиса:

1. Превъзходството на упованието е, че то е от най-големите предпоставки, чрез които се придобива препитанието.
2. Упованието не противоречи на извършването на предпоставки. Той съобщава, че истинското упование не противоречи на отиването сутрин на работа и връщането вечер в търсене на препитание.

3. Грижата на шериата за делата на сърцата, защото упованието е дело, извършвано от сърцето.
4. Привързването единствено към предпоставките е недостатък в религията, а изоставянето на предпоставките е недостатък в разума.

(4721)

(45) - عن أبي ذر رضي الله عنه: عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِيمَا رَوَى عَنِ اللَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى أَنَّهُ قَالَ: «يَا عِبَادِي إِنِّي حَرَمْتُ الظُّلْمَ عَلَى نَفْسِي، وَجَعَلْتُهُ بَيْنَكُمْ مُحَرَّمًا، فَلَا تَظَالَمُوا، يَا عِبَادِي كُلُّكُمْ ضَالٌّ إِلَّا مَنْ هَدَيْتُهُ، فَاسْتَهْدُونِي أَهْدِكُمْ، يَا عِبَادِي كُلُّكُمْ جَائِعٌ إِلَّا مَنْ أَطْعَمْتُهُ، فَاسْتَطْعِمُونِي أَطْعِمَكُمْ، يَا عِبَادِي كُلُّكُمْ عَارٍ إِلَّا مَنْ كَسَوْتُهُ، فَاسْتَكْسُونِي أَكْسُكُمْ، يَا عِبَادِي إِنَّكُمْ تُخْطِئُونَ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَأَنَا أَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا فَاسْتَغْفِرُونِي أَغْفِرْ لَكُمْ، يَا عِبَادِي إِنَّكُمْ لَنْ تَبْلُغُوا ضَرِّي فَتَضُرُّونِي، وَلَنْ تَبْلُغُوا نَفْعِي فَتَنْفَعُونِي، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوْلَكُمْ وَأَخْرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجَنَّكُمْ كَانُوا عَلَى أَتَقَى قَلْبِ رَجُلٍ وَاحِدٍ مِنْكُمْ مَا زَادَ ذَلِكَ فِي مُلْكِي شَيْئًا، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوْلَكُمْ وَأَخْرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجَنَّكُمْ كَانُوا عَلَى أَفْجَرِ قَلْبِ رَجُلٍ وَاحِدٍ مَا نَقَصَ ذَلِكَ مِنْ مُلْكِي شَيْئًا، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوْلَكُمْ وَأَخْرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجَنَّكُمْ قَامُوا فِي صَعِيدٍ وَاحِدٍ فَسَأَلُونِي فَأَعْطَيْتُ كُلَّ إِنْسَانٍ مَسْأَلَتَهُ مَا نَقَصَ ذَلِكَ مِمَّا عِنْدِي إِلَّا كَمَا يَنْقُصُ الْمِخْيَطُ إِذَا أُدْخِلَ الْبَحْرَ، يَا عِبَادِي إِنَّمَا هِيَ أَعْمَالُكُمْ أُحْصِيهَا لَكُمْ ثُمَّ أُوَفِّيكُمْ بِهَا، فَمَنْ وَجَدَ خَيْرًا فَلْيَحْمَدِ اللَّهَ، وَمَنْ وَجَدَ غَيْرَ ذَلِكَ فَلَا يَلُومَنَّ إِلَّا نَفْسَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(45) – От Ебу Зер /радийеллаху анху/: „Пророка ﷺ е казал в онова, което предава от своя Пречист и Всевишен Господ, че Той казва: „О, раби Мои, Аз забраних гнета за себе си и го забраних между вас, така че, не се угнетявайте. О, раби Мои, вие всички сте заблудени освен онези, които Аз напътих, затова Ме молете за напътствие и Аз ще ви напътя. О, раби Мои, вие всички сте гладни освен онези, които Аз нахраних, затова Ме молете за храна и Аз ще ви нахраня. О, раби Мои, вие всички сте голи освен онези, които Аз облякох, затова Ме молете за облекло и Аз ще ви облека. О, раби Мои, всички вие вършите грях и денем, и нощем, а Аз опрощавам всички грехове, затова Ме молете за прошка и Аз ще ви простя. О, раби Мои, вие не ще достигнете до вредата Ми, та да Ми навредите, и вие не ще достигнете до Моята полза, та да Ми помагате. О, раби Мои, дори първият и последният от вас, и хората, и джиновете да са толкова богобоязливи, колкото най-богобоязливото сърце на човек, всичко това не ще прибави нищо към Моето владение. О, раби Мои, дори първият и последният от вас, и хората, и джиновете да са толкова покварени, колкото най-поквареното сърце на човек, всичко това не ще намали нищо от Моето владение. О, раби Мои, дори първият и последният от вас, и хората, и джиновете да застанат на едно място и да поискат от Мен, Аз ще дам на всеки според молбата му и това не ще намали с нищо онова, което е у Мен, освен както, ако една игла бъде вкарана в морето. О, раби Мои, именно това са вашите дела, които Аз записвам за вас, а след това ви въздавам според тях. Който намери добро, нека възхвалява Аллах, а който намери друго, да не обвинява никой друг освен себе си". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че Всевишният и Пречист Аллах казва, че е забранил гнета за себе си и го е забранил за творенията си. Затова никой да не угнетява никого. Всички творения са заблудени за правия път, освен чрез напътствието и сполуката на Аллах. Който я поиска от Него, той ще го дари със сполука и ще го напъти. Творенията са бедни и нуждаещи се от Аллах за всяко нещо. Който поиска от Аллах, той ще облекчи нуждата му и ще го задоволи. Всички вършат грехове денонощно, а Всевишният Аллах ги прикрива и им опрощава, когато Го помолят за прошка. Те не могат да навредят или да помогнат на Аллах с нищо. И ако са богобоязливи, колкото най-богобоязливото сърце, тяхната богобоязън няма да увеличи владението на Аллах. Ако са покварени дотолкова, колкото най-поквареното сърце, това няма да намали с нищо владението на Аллах. Защото са слаби и нуждаещи се от Аллах във всяко положение, във всяко време и място, а Той - Пречистият, е Пребогат. Ако застанат на едно място, и джиновете и хората, от първия до последния от тях, поискат от Аллах и той даде на всеки от тях онова, което желае, това няма да намали с нищо онова, което е при Аллах. Така, както, ако потопим игла в морето и след това я извадим, тя с нищо не намалее от морето. Това е заради неизчерпаемостта на богатството на Пречистия Аллах.

Пречистият Аллах записва делата на рабите, а след това им въздава според тях в Съдия ден. Който намери добра отплата за делата си, нека да възхвалява Аллах за това, че го е дарил със сполука, да Му се покорява. А ако намери отплата различна от това, то нека не обвинява никого друго освен душата си, повеляваща зло, която го е повела към загубата.

Ползи от хадиса:

1. Това е от хадисите, които Пророка ﷺ предава от Господа си и се нарича свещен хадис (хадис кудси), или божествен хадис (хадис иляхи). На тези хадиси думите и значенията са от Аллах с разликата, че нямат характеристиките на корана. Коранът се различава от всичко останало поради служенето (ибадет) чрез четенето му, нуждата от физическо пречистване преди четене, чудесата в него, предизвикателствата и т. н.
2. Онова, което рабът получава като знание или напътствие, е от напътствието и обучението на Аллах.
3. Каквото и добро да застигне човек, то е от превъзходството на Аллах, а злото, което го застига, е от душата и егото му.
4. Който прояви добротворство, то е поради сполуката на Аллах, а наградата му е от превъзходство от Аллах - за Него е възхвалата. А който върши зло, да не обвинява друг освен себе си.

(4810)

(46) – عن أبي موسى رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ اللَّهَ لَيُمْلِي لِلظَّالِمِ، حَتَّى إِذَا أَخَذَهُ لَمْ يُفْلِتْهُ» قَالَ: ثُمَّ قَرَأَ: «وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرَى وَهِيَ ظَالِمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ» [هود: 102] [صحيح] - [متفق عليه]

(46) – От Ебу Муса /радийеллаху анху/ се казва: „Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Аллах отсрочва угнетителя, но когато го сграбчи, не го пуска". Рече: „След това прочете: „Така сграбчва твоят Господ, щом сграбчи селищата, когато угнетяват. Той сграбчва болезнено, силно" (Худ: 102). [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ предупреждава за прекаляването в гнета чрез грехове, съдружаване и гнета към хората в правата им. Всевишният Аллах отсрочва и изчаква угнетителя, увеличава богатството и удължава живота му, като не избързва да го наказва. Ако не се покае, го сграбчва и не го оставя, заради множеството гнет, който е извършил.

След това той ﷺ прочита айета: „Така сграбчва твоят Господ, щом сграбчи селищата, когато угнетяват. Той сграбчва болезнено, силно" (Худ: 102).

Ползи от хадиса:

1. Разумният трябва да избързва с покаянието си (теубето) и да не е в сигурност от замисъла на Аллах, когато извършва гнет.
2. Отсрочването на Великия Аллах спрямо угнетителите и забавянето на наказанието към тях, за да ги въвлече в гибел и да увеличи тяхното наказание, ако не се покаят.
3. Гнетът е причина за наказанието на Аллах към обществата.

4. Когато Аллах унищожи селище, там може да се намират и праведни хора. Те ще бъдат съживени в Съдния ден спрямо праведното си положение, в което са умрели, и няма да им навреди това, че са попаднали под общото наказание на земята.

(5811)

(47) - عن ابن عباس رضي الله عنهما عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِيمَا يَرُوي عَنْ رَبِّهِ عَزَّ وَجَلَّ قَالَ: قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ الْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ، ثُمَّ بَيَّنَّ ذَلِكَ، فَمَنْ هَمَّ بِحَسَنَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً، فَإِنْ هُوَ هَمَّ بِهَا فَعَمِلَهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ عَشْرَ حَسَنَاتٍ إِلَى سَبْعِمِائَةٍ ضِعْفٍ، إِلَى أَضْعَافٍ كَثِيرَةٍ، وَمَنْ هَمَّ بِسَيِّئَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً، فَإِنْ هُوَ هَمَّ بِهَا فَعَمِلَهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ سَيِّئَةً وَاحِدَةً». [صحيح] - [متفق عليه]

(47) – От Ибн Аббас /радийеллаху анхума/: От Пророка ﷺ в онова, което предава от своя Господ - Превеликия, казва: „Рече: „Аллах предписа добрините и греховете, а след това ги поясни. Онзи, който пожелае да извърши добрина и не я извърши, Аллах му го записва при Себе Си пълна добрина. А ако той пожелае да я извърши и я извърши, Аллах му го записва при Себе Си от десет до седемстотин или до много повече награди. А който пожелае да извърши грях и не го извърши, Аллах му го записва при Себе Си като една пълна награда. А ако го извърши, Аллах му го записва само като един грях". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пратеника ﷺ пояснява, че Аллах е предписал добрините и греховете, а след това е обяснил на меляикетата как да ги записват:

Онзи, който е пожелаел и решил да извърши добрина му се записва една добрина, дори да не я е извършил. А ако я извърши, тя му се умножава от десет до седемстотин или по много повече от

това. Умножаването зависи от искреността в сърцето му, каква полза е донесла и т. н.

А който е пожелал и решил да извърши грях и не го е извършил заради Аллах, на него му се записва една добрина. Ако го изостави поради друга причина, не му се записва нищо. Ако го изостави поради възпрепятстване, се записва намерението му. А ако го извърши, му се записва един грях.

Ползи от хадиса:

1. Пояснение за великото превъзходството на Аллах към тази общност в умножението и записването на добрините при Него и неумножението на греховете.
2. Важността на възнамерението - нийет, в делата и последствията от него.
3. Превъзходството на Великия Аллах, състрадателността и добротворството Му в това, че който възнамери да извърши добрина и не я извърши, Аллах му я записва като добрина.

(4322)

(48) - عَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أُنْوَخِدُ بِمَا عَمِلْنَا فِي الْجَاهِلِيَّةِ؟ قَالَ: «مَنْ أَحْسَنَ فِي الْإِسْلَامِ لَمْ يُؤَاخَذْ بِمَا عَمِلَ فِي الْجَاهِلِيَّةِ، وَمَنْ أَسَاءَ فِي الْإِسْلَامِ أُخِذَ بِالْأَوَّلِ وَالْآخِرِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(48) – От Ибн Мес'уд /радийеллаху анху/ казва: Един човек каза: „О, пратенико на Аллах! Ще бъдем ли наказвани за онова, което сме извършили преди исляма? Рече: „Който върши добро в исляма, няма да бъде наказван за онова, което е вършил преди него, а онзи, който върши зло в исляма, ще бъде наказан и за предишните, и за следващите грехове". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява предимството от приемането на исляма. А то е, че който приеме исляма искрен и отдаден и се старае да върши добро, няма да му се прави равносметка за онова, което е вършел преди исляма. А който върши зло в исляма; ако е двуличник или се отвърне от религията си, ще му бъде търсена равносметка за онова, което е вършел по време на неверието си и по време на исляма си.

Ползи от хадиса:

1. Интересът и страхът на сподвижниците /Аллах да е доволен от тях/ за онова, което са извършили преди исляма.
2. Подтикването към устойчивост в исляма.
3. Предимството на приемането на исляма и че това опрощава предишните дела.
4. Вероотстъпникът и двуличникът ще бъдат подложени на равносметка за всяко дело, което са извършили преди исляма, и за всеки грях, който са направили в исляма.

(49) - عَنْ حَكِيمِ بْنِ حِزَامٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَرَأَيْتَ أَشْيَاءَ كُنْتُ أَتَحَنَّنُ بِهَا فِي الْجَاهِلِيَّةِ مِنْ صَدَقَةٍ أَوْ عَتَاقَةٍ، وَصَلَةٍ رَحِمٍ، فَهَلْ فِيهَا مِنْ أَجْرٍ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَسَلَمْتَ عَلَى مَا سَلَفَ مِنْ خَيْرٍ». [صحيح] - [متفق عليه]

(49) – От Хаким Ибн Хизам /радийеллаху анху/ казва: „Рекох: „О, Пратенико на Аллах, кажи ми за богослуженията - ибадет, които вършех по време на невежеството - джахилийе, като милостиня, освобождаване от робство, поддържане на родствените връзки..., ще имам ли награда за тях?". Пророка /Аллах да го благослови и приветства/ рече: „Ти си приел исляма с предишните си добрини". [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че когато неверникът приеме исляма, той получава наградата за добрините си, които е извършил преди исляма, като милостиня - садака, освобождаване от робство или поддържане на родствените връзки.

Ползи от хадиса:

1. Неверникът не получава награда за добрините си в отвъдното, ако умре като такъв.

(50) – عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رضي الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مُؤْمِنًا حَسَنَةً، يُعْطَى بِهَا فِي الدُّنْيَا وَيُجْزَى بِهَا فِي الْآخِرَةِ، وَأَمَّا الْكَافِرُ فَيُطْعَمُ بِحَسَنَاتِ مَا عَمِلَ بِهَا لِلَّهِ فِي الدُّنْيَا، حَتَّى إِذَا أَفْضَى إِلَى الْآخِرَةِ، لَمْ تَكُنْ لَهُ حَسَنَةٌ يُجْزَى بِهَا».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(50) – От Енес Ибн Малик /радийеллаху анху/ казва: „Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Наистина Аллах няма да угнети вярващ дори с една добрина. Ще му бъде дадено в земния живот и ще му се въздаде награда в отвъдния заради нея. А що се отнася до неверника - на него ще му бъде издължено в земния живот за добрините, които е вършил в името на Аллах. И когато отиде в отвъдното, няма да има и една добрина, за която да получи награда".

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява великата щедрост на Аллах спрямо вярващите и справедливостта към неверниците. Що се отнася до вярващия - той няма да бъде ошетен в наградата си за добрината, която е извършил. Нещо повече - в земния живот получава добрина за покорството си, като заедно с това се запазва и наградата му в отвъдното. А понякога може цялата награда да му се запази за отвъдното. Що се отнася до неверника - Аллах ще му въздаде награда още тук на земята за добрините, които е вършил, и когато отиде в отвъдното, за него няма да има награда, която да получи. Условието за наградата, която дава полза и в двата свята е деятелят да е вярващ - мюсюлманин.

Ползи от хадиса:

1. Онзи, който умре върху неверие, делата няма да са му от полза.

(65015)

(51) - عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فِيمَا يَحْكِي عَنْ رَبِّهِ عَزَّ وَجَلَّ، قَالَ: «أَذْنَبَ عَبْدٌ ذَنْبًا، فَقَالَ: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، فَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَذْنَبَ عَبْدِي ذَنْبًا، فَعَلِمَ أَنَّ لَهُ رَبًّا يَغْفِرُ الذَّنْبَ، وَيَأْخُذُ بِالذَّنْبِ، ثُمَّ عَادَ فَأَذْنَبَ، فَقَالَ: أَيُّ رَبِّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، فَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: عَبْدِي أَذْنَبَ ذَنْبًا، فَعَلِمَ أَنَّ لَهُ رَبًّا يَغْفِرُ الذَّنْبَ، وَيَأْخُذُ بِالذَّنْبِ، ثُمَّ عَادَ فَأَذْنَبَ، فَقَالَ: أَيُّ رَبِّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، فَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَذْنَبَ عَبْدِي ذَنْبًا، فَعَلِمَ أَنَّ لَهُ رَبًّا يَغْفِرُ الذَّنْبَ، وَيَأْخُذُ بِالذَّنْبِ، اْعْمَلْ مَا شِئْتَ فَقَدْ غَفَرْتُ لَكَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(51) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/: от Пророка ﷺ в онова, което разказва от своя Превелик Господ, който казва: „Моят раб извърши грях и рече: „О, Аллах, опрости греха ми!“. Всевишният и Благословен Аллах казва: „Моят раб извърши грях и узна, че си има Господ, който опрощава греха и наказва за него“. След това (рабът) отново извършил грях и казал: „Господи, опрости греха ми!“. Всевишният и Благословен Аллах казва: „Моят раб извърши грях и узна, че си има Господ, който опрощава греха и наказва за него“. След това (рабът) отново извършил грях и казал: „Господи, опрости греха ми!“. Всевишният и Благословен Аллах казва: „Моят раб извърши грях и узна, че си има Господ, който опрощава греха и наказва за него. Върши каквото искаш, аз вече ти опростих!“. [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка ﷺ предава от своя Господ, че когато рабът извърши грях и след това каже: „О, Аллах, опрости греха ми!“, Всевишният Аллах казва: „Моят раб извърши грях и узна, че си има Господ, който опрощава греха и го прикрива, или наказва за него. Аз вече му опростих!“. След това рабът отново извършва грях и казва: „Господи, опрости греха ми!“. Аллах казва: „Моят раб извърши грях и узна, че си има Господ, който опрощава греха и го прикрива, или наказва за него. Аз вече опростих на Моя раб!“. След това

рабът отново извършва грях и казва: „Господи, опрости греха ми! Аллах казва: „Моят раб извърши грях и узна, че си има Господ, който опрощава греха и го пририва, или наказва за него. Аз вече опростих на Моя раб! Да върши какво иска, ако винаги, след като извърши грях, го изоставя, съжaliaва за него и е решен повече да не го извършва, но душата му го побеждава и той отново попада в грях. Докато постъпва по този начин, върши грехове и се покаява, Аз ще му опрощавам, защото покаянието разрушава онова, което е него.

Ползи от хадиса:

1. Обширността на милостта на Аллах към рабите Си и че човекът колкото и да греши, каквото и да прави, когато се покае и се завърне при Него, Той му опрощава.
2. Вярващият във Всевишния Аллах се надява на опрощението на Аллах и се страхува от Неговото наказание. Затова бърза да направи покаяние и не постоянства в греха.
3. Условиата на правилното покаяние (тебе) са: спирането с греха, съжалението за него и решението повече да не се завръща към него. Когато покаянието се отнася до угнетяването на хората в парите, честта или личността им, тогава има и четвърто условие, а то е: да потърси прошка (халал) от угнетения или да му възстанови дължимото.
4. Важността на знанието за Аллах, който прави раба знаещ в религиозните дела и му опрощава винаги, щом сгреши. Затова той не губи надежда и не прекалява.

(52) – عن أبي هريرة رضي الله عنه: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «يَنْزِلُ رَبُّنَا تَبَارَكَ وَتَعَالَى كُلَّ لَيْلَةٍ إِلَى السَّمَاءِ الدُّنْيَا حِينَ يَبْقَى ثُلُثُ اللَّيْلِ الْآخِرِ، يَقُولُ: «مَنْ يَدْعُونِي فَأَسْتَجِيبَ لَهُ؟ مَنْ يَسْأَلُنِي فَأُعْطِيَهُ؟ مَنْ يَسْتَغْفِرُنِي فَأَغْفِرَ لَهُ؟». [صحيح] - [متفق عليه]

(52) – Предава се от Ебу Хурейра /радийеллаху анху/, че Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Нашият Господ, Благословен и Всевишен е Той, слиза на земното небе всяка последна третина от нощта и казва: „Кой ще Ме моли, за да му отговоря? Кой ще иска от Мен, за да му дам? Кой ще Ме моли за опрощение, за да му опростя?“. [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че Аллах - Благословен и Всевишен е Той, всяка последна третина от нощта слиза на земното небе. Той подтиква рабите Си да го молят, а той отговаря на онези, които му правят дуа. Подтиква ги да искат от Него онова, от което имат нужда, защото Той дава на онзи, който иска от Него. Подтиква ги да молят опрощение за греховете си, защото Той опрощава на вярващите Свои раби.

Ползи от хадиса:

1. Превъзходството на последната третина от нощта, и на намаза, дуата и истигфара в това време.
2. Подобава на човек, когато чуе този хадис, да бъде много усърден в използването на времето, когато се откликва на дуата.

(10412)

(53) - عن الثُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ رضي الله عنه قال: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ -وَأَهْوَى الثُّعْمَانُ بِإِصْبَعَيْهِ إِلَى أُذُنَيْهِ-: «إِنَّ الْحَلَالَ بَيْنَ وَإِنَّ الْحَرَامَ بَيْنَ، وَبَيْنَهُمَا مُشْتَبِهَاتٌ لَا يَعْلَمُهُنَّ كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ، فَمَنْ اتَّقَى الشُّبُهَاتِ اسْتَبْرَأَ لِدِينِهِ وَعِرْضِهِ، وَمَنْ وَقَعَ فِي الشُّبُهَاتِ وَقَعَ فِي الْحَرَامِ، كَالرَّاعِي يَرْعَى حَوْلَ الْحِمَى يُوشِكُ أَنْ يَرْتَعَ فِيهِ، أَلَا وَإِنَّ لِكُلِّ مَلِكٍ حِمًى، أَلَا وَإِنَّ حِمَى اللَّهِ مَحَارِمُهُ، أَلَا وَإِنَّ فِي الْجَسَدِ مُضْغَةً، إِذَا صَلَحَتْ صَلَحَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، وَإِذَا فَسَدَتْ فَسَدَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، أَلَا وَهِيَ الْقَلْبُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(53) – Ен-Ну'аман ибн Бешир /радийеллаху анхума/ казва: „Чух Пратеника на Аллах ﷺ да казва - и (Ну'аман) посочи ушите си с пръстите: „Наистина позволеното (халал) е ясно и забраненото (харам) е ясно. Между тях има неясни неща, които много хора не ги знаят. Който се предпази от съмнителните неща, запазва религията и честта си. А който попадне в съмнителните неща, попада в забраненото като пастира, който пасе стадото си около забранената зона и едва не попада в нея. Всеки владетел има своя забранена зона. Забранената зона на Аллах са границите Му. В тялото има едно парче месо, ако то е здраво - цялото тяло е здраво, а когато се развали - цялото тяло се разваля. Да, това е сърцето!". [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява общо правило за нещата и че те в шериата се делят на три: халал, който е ясен; харам, който е ясен; съмнителни неща, които не са ясно постановени от гледна точка на позволеното и забраненото, като много хора не знаят становището им.

Онзи, който изостави нещата, които са съмнителни за него, той запазва религията си, отдалечавайки се от попадането в забраненото - харам. Запазва честта си от говоренето на хората, които ще го порицават заради извършеното съмнително дело. А онзи, който не страни от съмнителните неща, той излага себе си

или на попадане в забраненото, или на оронване на репутацията си от хората. Пратеника ﷺ дава пример, за да поясни положението на онзи, който попада в съмнителните неща. Той го оприличава на пастир, който пасе стадото си около забранена зона, която е охранявана от собственика си и има вероятност стадото му да попадне в тази зона заради близостта до нея. По същия начин е положението на онзи, който върши съмнителни неща. По този начин той се приближава до забраненото и има опасност да попадне в него. След това Пророка ﷺ съобщава, че в тялото има парче месо (и това е сърцето), което ако е здраво и праведно, цялото тяло е здраво и праведно, а чрез развалата си - цялото тяло се разваля.

Ползи от хадиса:

1. Насърчаването в изоставянето на съмнителните неща, чието становище не е известно.

(4314)

(54) – عن ابن عباس رضي الله عنهما قال: كُنْتُ خَلَفَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمًا، فَقَالَ: «يَا غُلَامُ، إِنِّي أَعَلَّمْتُكَ كَلِمَاتٍ، أَحْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظَكَ، أَحْفَظِ اللَّهَ تَحُدُّهُ تُجَاهَكَ، إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ، وَإِذَا اسْتَعَنْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ، وَاعْلَمْ أَنَّ الْأُمَّةَ لَوِ اجْتَمَعَتْ عَلَى أَنْ يَنْفَعُوكَ بِشَيْءٍ، لَمْ يَنْفَعُوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ لَكَ، وَلَوْ اجْتَمَعُوا عَلَى أَنْ يَضُرُّوكَ بِشَيْءٍ، لَمْ يَضُرُّوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَيْكَ، رُفِعَتِ الْأَقْلَامُ وَجَفَّتِ الصُّحُفُ». [صحيح] - [رواه الترمذي]

(54) – От Ибн Аббас /радийеллаху анхума/ се предава: „Един ден бях зад Пророка ﷺ [яхнал зад него животното, което яздеше] и той каза: „Хей, момче, ще те науча няколко думи: „Помни Аллах и Той ще те помни. Помни Аллах и ще го намериш пред себе си. Ако искаш, искай от Аллах. И ако зовеш за помощ, призови за помощ Аллах. И знай, че ако общността се събере, за да ти бъде полезна с нещо, тя ще ти бъде полезна само с това, което Аллах ти е предписал, и ако се събере, за да ти навреди с нещо, тя ще ти навреди само с това, което Аллах ти е предписал. Перата са вдигнати и страниците са сухи". [صحيح] - [رواه الترمذي]

Разяснение:

Ибн Аббас /радийеллаху анху/ съобщава, че когато бил малък се качил на животно заедно с Пророка ﷺ и той ﷺ му казал: „Ще те науча на неща, чрез които Аллах ще ти бъде полезен с тях:

пази Аллах, спазвайки заповедите му и странейки от забраните му. Да те намира там, където ти е заповядал да спазваш ибадета и добрините, и да не те намира в греховете и прегрешенията. Ако направиш това, твоята награда ще бъде Аллах да те пази от земните и отвъдните несгоди и да те подкрепя във важните неща, на където и да се отправиш.

Ако решиш да искаш нещо, не искай от никого друго освен от Аллах, защото Той е Единственият, който отговаря на молителите.

Ако търсиш подкрепа, не я търси от друг, освен от Аллах.

Бъдеи убеден, че не може да имаш полза от нещо, дори жителите на земята да се съберат, за да ти помогнат, освен онова, което Аллах ти е предписал. И няма да понесеш вреда, дори всички обитатели на земята да поискат да ти навредят освен онова, което Аллах ти е предписал.

Това нещо е записано и предопределено от Великия Аллах чрез неговата мъдрост и знание. Нищо не може да промени онова, което Аллах е предписал.

Ползи от хадиса:

1. Важността от това децата да се обучават на нещата от религията като единство (теухид), морал и др.
2. Наградата е спрямо делото.
3. Заповедта да се разчита на Аллах и упованието в Него и в никой друг, като Той е най-добрият покровител.
4. Вярата в съдбата и предопределеното и удовлетвореността от тях, и че Аллах е предопределил всяко нещо.
5. Който изостави заповедта на Аллах, Аллах го изоставя и не го пази.

(4811)

(55) – عن عثمان بن عفان رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ الْوُضُوءَ خَرَجَتْ خَطَايَاهُ مِنْ جَسَدِهِ حَتَّى تَخْرُجَ مِنْ تَحْتِ أَظْفَارِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(55) – От Осман ибн Аффан /радийеллаху анху/ се предава: „Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Който вземе старателно абдест, греховете му излизат от тялото му, докато излязат изпод ноктите му". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че който вземе абдест, спазвайки суннетите и етикета му, това е от причините за опрощение на греховете и премахване на грешките, „докато излязат" греховете му изпод ноктите на ръцете и краката му.

Ползи от хадиса:

1. Подтикването към научаване на правилното извършване на абдест, суннетите и етикета му, и прилагането им след това.
2. Превъзходството на абдеста и че той е опрощение за малките грехове. Що се отнася до големите грехове, за тях е необходимо покаяние - теубе.
3. Условието за излизането на греховете е старателното взимане на абдест и изпълнението му без пропуски, както е пояснил Пророка ﷺ.
4. Опрощението на греховете в този хадис е свързано с избягването на големите грехове и покаянието от тях. Всевишният казва: „Ако избягвате големите грехове, които са ви забранени, ще отмахнем от вас лошите ви постъпки..." (Ниса: 31).

(56) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «السَّوَاكُ مَطَهْرَةٌ لِلْفَمِ، مَرْضَاةٌ لِلرَّبِّ». [صحيح] - [رواه النسائي وأحمد]

(56) – От Айша /радийеллаху анха/ казва: „Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ каза: „Мисвакът почиства устата и удовлетворява Господаря". [صحيح] - [رواه النسائي وأحمد]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ съобщава, че почистването на зъбите с пръчица от специално дърво, наречена мисвак - почиства устата, кухня и освежава дъха. Също така е от предпоставките Аллах да бъде доволен от раба, защото в това се съдържа покорство и откликване на заповедта на Аллах, изпълнявайки чистотата, която Всевишният Аллах обича.

Ползи от хадиса:

1. Ползата от мисвака и насърчаването от страна на Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ към своята общност да постои в използването му.
2. Най-доброто е да се използва пръчица от дървото „ел-Ерак". Използването на четка и паста за зъби се явява като заместител.

(3588)

(57) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: أتى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلٌ أَعْمَى، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّهُ لَيْسَ لِي قَائِدٌ يَقُودُنِي إِلَى الْمَسْجِدِ، فَسَأَلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ يُرَخَّصَ لَهُ فَيُصَلِّيَ فِي بَيْتِهِ، فَرَخَّصَ لَهُ، فَلَمَّا وَلَّى دَعَاهُ، فَقَالَ: «هَلْ تَسْمَعُ التَّدَاءَ بِالصَّلَاةِ؟» فَقَالَ: نَعَمْ، قَالَ: «فَأَجِبْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(57) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ се казва: „При Пророка ﷺ дойде сляп мъж и му каза: „О, Пратенико на Аллах, нямам водач, който да ме води към джамията!“. Помоли Пратеника на Аллах ﷺ да му разреши да кланя вкъщи и той му разреши. След като се обърна, той ﷺ го повика обратно и му рече: „Чуваш ли езана за намаз?“. Отвърна: „Да“. Рече: „Тогава се отзови“. [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Сляп човек отива при Пророка ﷺ и му казва: „О, Пратенико на Аллах, няма кой да ми помага и да ме води за ръка до джамията за петкратната молитва“, искайки Пророка ﷺ да му разреши да изостави груповата молитва - намаз, с джемаат и той му позволил. След като се обърнал, го повикал и го попитал: „Чуваш ли езана за намаз?“. Отговорил: „Да“. Рекъл му: „Тогава се отзови на зовящия за молитва - намаз“.

Ползи от хадиса:

1. Задължителността на груповата молитва - намаз, с джемаат, защото търсенето на разрешение е само за нещо, което се изисква и е задължение.
2. Думите му: „Тогава се отзови“ за онзи, който чува езана, са доказателство за задължителността на намаза с джемаат, защото основното в заповедта е, че е задължителен.

(58) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم كان يقول: «الصَّلَوَاتُ الْخَمْسُ، وَالْجُمُعَةُ إِلَى الْجُمُعَةِ، وَرَمَضَانُ إِلَى رَمَضَانَ، مُكَفِّرَاتٌ مَا بَيْنَهُنَّ إِذَا اجْتَنَبَ الْكَبَائِرَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(58) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/, че Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ казваше: „Петте намаза, и от джума до джума, и от Рамадан до Рамадан, са опрощение за онова, което е между тях, когато се избягват големите грехове". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ съобщава, че петте задължителни намаза в денонощието, джума намаз, който е всяка седмица, и говеенето по време на месец Рамадан, което е веднъж годишно, са опрощение за малките грехове при условие, че се избягват големите. Що се отнася до големите грехове като прелюбодеянието или употребата на алкохол, те не се опрощават освен чрез покаяние - теубе.

Ползи от хадиса:

1. От греховете има такива, които са малки и големи.
2. Условието за опрощение на малките грехове е да се избягват големите.
3. Големите грехове са тези, за които има наказателно постановление тук, в земния живот, или заплаха за наказание в отвъдното чрез мъчение, разгневяване, заплаха или проклятие за извършителя. Както например е за прелюбодеянието и консумацията на алкохол.

(59) – عَنْ جُنْدُبِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْقَسْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ صَلَّى صَلَاةَ الصُّبْحِ فَهُوَ فِي ذِمَّةِ اللَّهِ، فَلَا يَطْلُبَنَّكُمُ اللَّهُ مِنْ ذِمَّتِهِ بِشَيْءٍ، فَإِنَّهُ مَنْ يَطْلُبْهُ مِنْ ذِمَّتِهِ بِشَيْءٍ يُدْرِكْهُ، ثُمَّ يَكْبَهُ عَلَى وَجْهِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(59) – Джундуб ибн Абдуллах ел-Касри /радийеллаху анху/ казва: „Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Който кланя сутрешната молитва - феджр, той е под закрилата на Аллах! И да не ви придирия Аллах по никакъв начин за Своята закрила, защото когото Той придири за закрилата Си, ще го застигне и ще го хвърли по лице в огъня на Джехеннем". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че който извърши сутрешната молитва - феджр, групово (с джемаат), той попада под закрилата, подкрепата и помощта на Аллах.

След това той ﷺ предупреждава да не се нарушава или анулира този договор, било то чрез изоставяне на сутрешната молитва - феджр, или чрез враждебност и противопоставяне към изпълняващия я. Онзи, който наруши това, заслужава силното предупреждение, Аллах да му търси отговорност за онова, което е пренебрегнал от правото Му. А онзи, когото Аллах придири, ще го застигне и ще го хвърли по лице в Огъня.

Ползи от хадиса:

1. Пояснение за важността и превъзходството на сутрешната молитва - ел-феджр.
2. Силното предупреждение към онзи, който иска да навреди на извършващия сутрешната молитва - ел-феджр.

3. Отмъщението на Всевишния Аллах към онзи, който застрашава праведните Му раби.

(5435)

(60) – عن بريدة بن الحصيب رضي الله عنه أنه قال: بَكَّرُوا بِصَلَاةِ الْعَصْرِ، فَإِنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ تَرَكَ صَلَاةَ الْعَصْرِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(60) – От Бурайде ибн ел-Хусайб /радийеллаху анху/ се предава, че е казал: „Избързвайте със следобедната молитва - аср, защото Пророка ﷺ каза: „Който изостави следобедната молитва - аср, то делото му е провалено". [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Пророка ﷺ предупреждава да не се забавя следобедната молитва - аср целенасочено до изтичане на времето ѝ . Който направи това, делото му се разваля, проваля и отива напразно.

Ползи от хадиса:

1. Подтикван към изпълнение на следобедната молитва - аср, в първото време и избързване в това.
2. Силното предупреждение за онзи, който изостави следобедната молитва - аср. Просрочването на времето за изпълнението ѝ е по-тежко от просрочването на времето за другите намази, защото тя е средната молитва, за която Всевишният Аллах говори в словата си: „Спазвайте молитвите наред със средната молитва..." (Бакара: 238).

(6261)

(61) – عن ابن عباس رضي الله عنهما: كان النبي صلى الله عليه وسلم يقول بين السجدين: «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وارْحَمْنِي، وعافني، واهدني، وارزقني». [حسن بشواهد] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(61) – От Ибн Аббас /радийеллаху анхума/: „Пророка ﷺ казваше между двете седждета: „Аллахуммег-фир ли, уер-хамни, уе афини, уехдини, уерзукни" („О, Аллах, опрости ме, смили се над мен, дари ме със сполука, напъти ме и ми дари препитание"). [حسن] [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد] - [بشواهد]

Разяснение:

Пророка ﷺ правел дуа между двете седждета в намаза си за тези пет неща, от които мюсюлманинът има огромна нужда. Те събират в себе си доброто от този и отвъдния свят, като търсене на опрощение, прикриване на греховете, опрощаването им, разпростиране на милостта, спасение от съмненията, страстите и болестите. Търсенето на напътствие от Аллах за истината и утвърждаването в нея, препитанието от вяра, знание, праведни дела и от чисти - халал, пари.

Ползи от хадиса:

1. Постановяването на тази дуа в посядането между двете седждета.
2. Превъзходството на тези дуи заради всеобхватността им в доброто от този и отвъдния свят.

(10930)

(62) - عَنْ ثَوْبَانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا انْصَرَفَ مِنْ صَلَاتِهِ اسْتَغْفَرَ ثَلَاثًا، وَقَالَ: «اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ، وَمِنْكَ السَّلَامُ، تَبَارَكْتَ ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ»، قَالَ الْوَلِيدُ: فَقُلْتُ لِلْأَوْزَاعِيِّ: كَيْفَ الْأَسْتِغْفَارُ؟ قَالَ: تَقُولُ: أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(62) – От Сеубан /радийеллаху анху/ се предава: „Когато Пратеника на Аллах ﷺ приключеше с намаза си, правеше истигфар три пъти и след това казваше: „Аллахумме ентес-селяму уе минкес-селям тебаракте я зел дежляли уел икрам". Уелид каза: „Рекох на Еузаи: „Как правеше истигфар?". Рече: „Казвай: „Естегфируллах, Естегфируллах". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ изричал след края на намаза си: „Естегфируллах, Естегфируллах, Естегфируллах".

След това възвеличавал своя Господ с думите: „О, Аллах, Ти Си Съвършеният, от Теб е Съвършенството, благословен си Ти, о, притежателю на величието и почитта!". Аллах притежава съвършенството в качествата си и е пречистен от всякакви недостатъци. Търсиш от Него и от никой друг - Пречист е Той, спасението и сигурността от злото на този и отвъдния свят. Доброто му е многобройно - Пречист е Той и в двата свята, Той е притежателят на величието и добротворството.

Ползи от хадиса:

1. Препоръката да се прави истигфар в края на намаза и да се постоянства в това.
2. Препоръката да се прави истигфар, за да се премахнат недостатъците от ибадета и да се компенсира небрежността.

(63) - عَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ قَالَ: كَانَ ابْنُ الزُّبَيْرِ يَقُولُ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ حِينَ يُسَلِّمُ: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَلَا نَعْبُدُ إِلَّا إِيَّاهُ، لَهُ النِّعْمَةُ وَلَهُ الْفَضْلُ وَلَهُ الثَّنَاءُ الْحَسَنُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ» وَقَالَ: «كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَهْلِلُ بِهِنَّ دُبُرَ كُلِّ صَلَاةٍ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(63) – От Ебу ез-Зубейр се казва: „Ибн ез-Зубейр в края на всеки намаз, когато дадеше селям, казваше: „Няма друг бог освен Аллах - единствен, няма Той съдружници. Негово е владението, за Него е възхвалата и Той на всяко нещо е способен. Няма промяна и няма сила освен чрез Аллах. Няма друг бог освен Аллах и не обожествяваме друг освен Него, Негова е благодатта, Негово е превъзходството и за Него е доброто възвеличаване. Няма друг бог освен Аллах, предани Нему в религията дори неверниците да възненавиждат това".

И рече: „Пратеника на Аллах ﷺ изричаше това в края на всеки намаз". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пратеника на Аллах ﷺ след всеки намаз е споменавал Аллах с този превъзходен зикр, който означава:

„Ля иляхе иллеллах" / "Няма друг бог освен Аллах": „Никой няма право да бъде обожествяването освен Аллах".

„Уахдеху ля шерике лех" / "Единствен-няма Той съдружници": „Няма Той съдружници в божествеността Си, в господството Си и в имената и качествата Си".

„Лехул мулк" / „Негово е владението": негово е абсолютно цялото всеобхватно и просторно владение, владението на небесата и земята и на всичко между тях.

„Уе лехул хамд" / „за Него е възхвалата": Той се описва с пълното съвършенство, възхвалява се със съвършенство чрез обич и възвеличаване във всяко положение, както скрито така и явно.

„уе хуве аля кулли шей ин кадир" / „Той на всяко нещо е способен": способността му е пълна и съвършена от всеки ъгъл, нищо не е непосилно за Него, и нито едно дело не е неизпълнимо за Него.

„Ля хауле уе ля куввете илля биллях" / „Няма промяна и няма сила освен чрез Аллах":

няма промяна от положение към положение, от грях към покорство към Аллах, и няма сила освен чрез Аллах, защото Той е помагащият и упованието е насочено към Него.

„Ля иляхе иллеллах уе ля неабуду илля ийях" / „Няма друг бог освен Аллах и не обожествяваме друг освен Него": потвърждение за значението на божествеността (улюхийе), отхвърляне на съдружаването - ширк, и че никой не заслужава обожествяването освен Него.

„Лехун-ниамету уе лехул федл" / „Негова е благодатта и Негово е превъзходството": Той е, който сътворява благодатта, притежава я и я дарява, на когото пожелае от Своите раби.

„Уе лехус-сенаул хасен" / „Негово е доброто възвеличаване": за същността Му, за качествата Му, за действията Му, за благодатите Му и за всяко положение.

„Ля иляхе иллеллаху мухлисине лехуд-дин" / „Няма друг бог освен Аллах предани Нему в религията": единобожни без показност и без търсене на слава в покорството Му.

„Уе леу керихел кяфирун" / „Дори неверниците да възненавиждат това": устойчиви в единството към Аллах и ибадета му дори неверниците да възненавиждат това.

Ползи от хадиса:

1. Препоръчително е постоянстването в това споменаване - зикр, след всеки задължителен намаз.
2. Мюсюлманинът е горд с религията си и явно изпълнява ритуалите ѝ, дори неверниците да възненавиждат това.
3. Когато в даден хадис се съдържат думите: „в края на всеки намаз“, ако в Хадиса се говори за споменаване на Аллах - зикр, то основното е да бъде след селяма. А ако се говори за дуа, то тя се прави преди да се даде селям и да се излезе от намаза.

(6203)

(64) – عن عمران بن حصين رضي الله عنه قال: كَانَتْ بِي بَوَاسِيرُ، فَسَأَلْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنِ الصَّلَاةِ، فَقَالَ: «صَلِّ قَائِمًا، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَقَاعِدًا، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَعَلَى جَنْبٍ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(64) – От Имран ибн Хусайн /радийеллаху анху/ се предава: „Имах хемороиди и попитах Пророка ﷺ как да се кланям и той каза: „Кланяй се прав, ако не можеш, тогава седнал, а ако и така не можеш, тогава легнал на страни“. [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че основното в молитвата - намаз, е тя да се изпълнява прав, освен в състояние на затруднение. Тогава се изпълнява седнал, а ако и така не може, му е позволено да кланя легнал на страни.

Ползи от хадиса:

1. Намазът не отпада, щом човек е с разума си.
Преминаването в изпълнението от един начин към друг е според възможностите му.
2. Снизходителността и улеснението на исляма е в това, че рабът извършва от ибадета колкото може.

(10951)

(65) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَا تَقَصَّصْتُ صَدَقَةً مِنْ مَالٍ، وَمَا زَادَ اللَّهُ عَبْدًا بِعَفْوٍ إِلَّا عِزًّا، وَمَا تَوَاضَعَ أَحَدٌ لِلَّهِ إِلَّا رَفَعَهُ اللَّهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(65) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ се предава, че Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Милостинята [садака] не намалява от богатството. И когато рабът прости [на някого], Аллах му набавя величие чрез това дело. И няма човек, който да се е смирил пред Аллах, без Той да го е издигнал заради това". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че садаката не е причина да намалее богатството, а напротив - премахва вредите от него. Аллах компенсира собственика на богатството с много добро, което се явява увеличение, а не намаляване.

Прошката, когато има възможност да отмъсти, носи на човек сила и величие.

Винаги, когато някой се смири и постъпи със снизхождение заради Лика на Аллах, а не поради страх, нагаждане или търсене на полза от някой друг, наградата за него е въздигане и почит.

Ползи от хадиса:

1. Доброто и сполуката се крият в подчинението към шериата и вършенето на добро, дори някои хора да предполагат обратното.

(5512)

(66) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «قَالَ اللَّهُ: أَنْفِقْ يَا ابْنَ آدَمَ أَنْفِقْ عَلَيْكَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(66) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ се предава, че Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Аллах казва: „Раздавай, ей сине на Адем, за да ти се дава". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че Благословеният и Всевишен Аллах казва: „Раздавай, ей сине на Адем, от задължителната и желателна милостиня (садака), за да ти се разшири препитанието, да дойде при теб като компенсация за това и да имаш благодат в него".

Ползи от хадиса:

1. Подтикването към милостинята (садака) и раздаването по пътя на Аллах.
2. Раздаването за добри начинания е от най-големите предпоставки за берекет, увеличаване в препитанието и възвръщането от Аллах към раба на онова, което е раздал.
3. Този хадис е от онези, които Пророка ﷺ предава от своя Господ и той се нарича свещен хадис - кудси, или божествен - иляхи. На такъв вид хадиси, думите и значението му са от Аллах с разликата, че не притежава

спецификите на Корана. Коранът се различава от всичко останало чрез четенето му като ибадет, необходимостта от чистота при докосването му, предизвикателството към противниците му, чудесата му и т. н.

(5805)

(67) – عن أبي مسعود رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِذَا أَنْفَقَ الرَّجُلُ عَلَى أَهْلِهِ يَحْتَسِبُهَا فَهُوَ لَهُ صَدَقَةٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(67) – От Ебу Мес'уд /радийеллаху анху/ се предава от Пророка ﷺ как казва: „Когато мъжът изразходва средства за семейството си с намерение и очакване за награда от Аллах, това за него е милостиня - садака". [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че когато мъжът изразходва средства за семейството си, за което е длъжен да се грижи, като съпругата, родителите, детето си или някой друг, той се приближава чрез това към Всевишния Аллах. Така очаквайки наградата си при Него за онова, което е изразходил, той получава награда за милостиня - садака.

Ползи от хадиса:

1. Получаването на награда и добрини чрез изразходването на средства за семейството.
2. Вярващият желае чрез делото си Лицето на Аллах, Неговата награда и благодеяние.
3. Присъствието на праведно намерение подобава да присъства във всяко дело. От тези дела е и изразходването на средства за семейството.

(68) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ أَنْظَرَ مُعْسِرًا، أَوْ وَضَعَ لَهُ، أَظْلَهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تَحْتَ ظِلِّ عَرْشِهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ». [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

(68) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ се предава: „Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Който отсрочи човек, който има задължения или му ги опрости, в Съдия ден Аллах ще го приюти под сянката на Трона Си, в Деня когато не ще има друга сянка". [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че който отсрочи някой, който е взел заем или му го опрости, то неговата награда ще бъде: Аллах да го приюти под сянката на Трона Си в Съдия ден, в който слънцето ще се приближи към главите на хората и горещината му за тях ще се увеличи. И никой няма да намери сянка, освен онзи, когото Аллах приюти под сянката Си.

Ползи от хадиса:

1. Превъзходството на улеснението към рабите на Всевишния Аллах и че това е от предпоставките за спасение от ужасите в Съдия ден.
2. Наградата е реципрочна на делата.

(69) – عن جابر رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «رَحِمَ اللَّهُ رَجُلًا سَمَحًا إِذَا بَاعَ، وَإِذَا اشْتَرَى، وَإِذَا اقْتَضَى». [صحيح] - [رواه البخاري]

(69) – От Джабир /радийеллаху анху/, че Пратеника на Аллах /саллеллаху алейни уе селлем/ казва: „Аллах да се смили над човек, който е снизходителен, и когато продава, и когато купува, и когато иска парите си обратно". [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейни уе селлем/ отправя дуа за милост към всеки, който е отстъпчив, щедър и великодушен, когато продава. Без да е суров към купувача относно цената и да се отнася към него с добър нрав. Отстъпчив, щедър и великодушен, когато купува, без да е стиснат и да сваля от цената на стоката. Отстъпчив, щедър и великодушен, когато си иска заемите обратно. Без да бъде суров към бедния и нуждаещия се. Да си търси парите любезно и вежливо, отсрочвайки човека в затруднение.

Ползи от хадиса:

1. От целите на шериата е да се спазва онова, което подобрява отношенията между хората.
2. Насърчаването за използване на възвишен нрав във взаимоотношенията между хората, като покупко-продажбите и други.

(3716)

(70) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «كان رجلٌ يُدَايِنُ النَّاسَ، فكان يقول لفتاه: إِذَا أَتَيْتَ مُعْسِرًا فَتَجَاوَزْ عَنْهُ، لعلَّ اللهَ يَتَجَاوَزَ عَنَّا، فلقي اللهَ فتَجَاوَزَ عَنْهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(70) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/, че Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ казва: „Един човек давал заеми на хората и казвал на слугата си: когато отидеш при човек в затруднение - опрости му, дано Аллах да опрости и на нас. И срещнал Аллах и Той му опростил". [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейни уе селлем/ съобщава за мъж, който давал заеми на хората или им продавал на лизинг. И казвал на момчето, което събирало заемите от хората: „Когато отидеш при длъжник и той не може да се издължи поради някаква неспособност - опрости му". Или чрез отсрочване на заема, като не го притиска, или приемайки онова, което има, дори да е по-малко от дължимото.

Всичко това с едничката цел, Аллах да му опрости и да го извини (на собственика на парите). След като починал, Аллах го извинил и му опростил греховете.

Ползи от хадиса:

1. Добротворството в отношението с хората, извиняването им и опрощаването на някого в затруднение, е от най-големите причини за спасението на раба в Съдия ден.
2. Добротворството към творенията, искреността към Аллах и надеждата за милостта Му са от предпоставките за опрощение на греховете.

(71) – عن خولة الأنصارية رضي الله عنها قالت: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «إِنَّ رَجُلًا يَتَحَوَّضُونَ فِي مَالِ اللَّهِ بِغَيْرِ حَقٍّ، فَلَهُمُ النَّارُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(71) – От Хауле ел-Енсарийе /радийеллаху анха/ се казва: „Чух Пророка ﷺ да казва: „Някои хора злоупотребяват с богатството на Аллах без право. За тях е Огънят в Съдия ден!“. [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава за хора, които се разпореждат с парите на мюсюлманите чрез злоупотреба и ги присвояват без право. Това е общото значение в парите от гледна точка на спечелването и събирането им по непозволен начин, или похарчването им в неправилните места. В тази категория попада и изяждането на парите на сираците, на вакъфите, отричането на повереното и взимането от обществените пари без право.

След това той ﷺ съобщава, че възмездие за тях ще бъде Огънят в Съдия ден.

Ползи от хадиса:

1. Парите, които са в ръцете на хората са парите на Аллах. Той им ги поверява, за да ги разходват по позволени от исляма начини и да избягват разходването им по непозволен такъв. Това е общо правило, както за управниците, така и за обикновените хора.
2. Строгостта на шериата в обществените пари и че този, на когото бъдат поверени част от тях, ще бъде държан отговорен в Съдия ден за това как ги е харчил и разходвал.
3. В тази категория попада и предупреждението за онзи, който разходва парите по непозволен и съобразен с

шерията начин, независимо дали това са личните му средства, или средствата на някой друг.

(5331)

(72) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ صَامَ رَمَضَانَ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ» [صحيح] - [متفق عليه]

(72) – Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ казва: „Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Който говее месец Рамадан с вяра и надежда за награда му се опрощават изминалите грехове". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че който говее месец Рамадан с вяра в Аллах, потвърждавайки задължителността на говеенето и това, което Всевишният Аллах е приготвил за говеещите като огромна награда, целящ Ликът на Аллах Всевишния, без показност или търсене на слава, на него му се опрощават миналите греховете.

Ползи от хадиса:

1. Превъзходството на искреността и важността ѝ в говеенето през месец Рамадан и в другите праведни дела.

(4196)

(73) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ يَقُمْ لَيْلَةَ الْقَدْرِ إِيْمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ» [صحيح] - [متفق عليه]

(73) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/: „Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Който се кланя през нощта Кадр с вяра и надежда, за награда му се опрощават изминалите грехове". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава за превъзходството на отслужването на молитвата намаз (кланянето на намаз) през нощта Кадр, която се намира в последната десетдневка на месец Рамадан. И че онзи, който прояви усърдие в тази нощ чрез намаз, дуа, четене на Коран, споменаване на Аллах, вярвайки в превъзходството на нощта Кадр и в съобщеното за нея, надявайки се на награда от Всевишния Аллах, без показност и сстремеж да го споменават с това, на него му се опрощават изминалите грехове.

Ползи от хадиса:

1. Превъзходството на нощта Кадр и подтикването към кланянето на намаз през нея.
2. Праведните дела не се приемат освен чрез правилни намерения.
3. Превъзходството на Аллах и Неговата милост. Онзи, който кланя в нощта Кадр с вяра и надежда, за награда му се опрощават изминалите грехове.

(4202)

(74) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ حَجَّ لِلَّهِ فَلَمْ يَرْفُثْ وَلَمْ يَفْسُقْ رَجَعَ كَيَوْمٍ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(74) – Предава се от Ебу Хурейра /радийеллаху анху/, който казва: Чух Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ да казва: "Който извърши Хадж за Аллах, без да извършва съвкупление и без да безпътства, се връща както в деня, в който майка му го е родила." [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ пояснява, че онзи който извършва хадж за Всевишния Аллах, не трябва да прави съвкупление по време на обредите за хаджа. Съвкуплението е извършването на полов акт и предпоставките му: като целувки и ласки. Арабската дума „Ер-Рафес" (съвкупление) се използва също и за непристойни думи.

„Без да безпътства", т. е. без да извършва грехове и неподчинение. От безпътството също така е и извършването на забранените неща по време на ихрам.

Човекът, който спази тези заръки, се връща опростен, без грехове, както се ражда бебето.

Ползи от хадиса:

1. Въпреки че безпътството е забранено във всяко едно положение, забраната за него се препотвърждава по време на хадж, възвеличавайки обредите на хаджа!
2. Човекът се ражда без грехове, необременен с тях. Той не носи греха на друг!

(2758)

(75) - عن ابن عباس رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَا مِنْ أَيَّامٍ الْعَمَلُ الصَّالِحُ فِيهَا أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنْ هَذِهِ الْأَيَّامِ» يعني أيامَ العشر، قالوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ؟ قال: «وَلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، إِلَّا رَجُلٌ خَرَجَ بِنَفْسِهِ وَمَالِهِ فَلَمْ يَرْجِعْ مِنْ ذَلِكَ بَشِيئَةً». [صحيح] - [رواه البخاري وأبو داود، واللفظ له]

(75) – От Ибн Аббас /радийеллаху анхума/ се предава: „Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Няма дни, в които добрите дела да са по-обичани за Аллах от тези дни" - тоест първите десет дни от месец Зулхиджа. Рекоха: „О, Пратенико на Аллах, дори и от джихада по пътя на Аллах ли?". Рече: „Дори и от джихада по пътя на Аллах освен човек, който е излязъл с живота и богатството си и не се е върнал с нито едно от двете". [صحيح] - [رواه البخاري وأبو داود، واللفظ له]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че добрите дела през първите десет дни на месец Зулхидже са по-превъзходни от делата в останалото време от годината.

Сподвижниците /Аллах да е доволен от тях/ попитали Пророка ﷺ за джихада в дните извън тези десет дни на месец Зулхидже, дали той е по-превъзходен, или праведните дела в тези дни са по-превъзходни. Тяхното разбиране е било, че джихадът е от най-превъзходните дела.

Той ﷺ отговорил, че праведните дела в тези дни са по-превъзходни от джихада в останалите дни от годината. Изключение прави човек, който е излязъл да се бори и да рискува живота и парите си и ги е загубил по пътя на Аллах. Това е наградата, която се получава за праведните дела в тези превъзходни дни.

Ползи от хадиса:

1. Превъзходството на праведните дела в десетте дни на месец Зулхидже. Мюсюлманинът трябва да се възползва от тях и да върши повече добри дела като: споменаване на Великия Аллах - зикр, четене на Коран, техбир, техлил, техмид, намаз, садака, говеене и всички дела на покорството към Аллах.

(6255)

(76) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَى صَوْرِكُمْ وَأَمْوَالِكُمْ، وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ وَأَعْمَالِكُمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(76) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ се казва: „Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Наистина Аллах не гледа към вашите лица и богатства, но гледа към сърцата и делата ви". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че Всевишният и Пречист Аллах не гледа към лицата и телата на рабите - дали са красиви, или грозни, малки, или големи, здрави, или болни? Не гледа към парите им, дали са много или малко. Великият Аллах не държи сметка на рабите Си за това и за разликата помежду им в тези неща. Но Той гледа към сърцата им и към богобоязънта, убедеността, искреността и правдивостта в тях. Или пък към желанието за показност и слава. Той гледа към делата им от гледна точка на това дали са правилни, или грешни и въздава спрямо тях.

Ползи от хадиса:

1. Грижата за почистването и поправянето на сърцето от всяко порицано качество.

2. Поправянето на сърцето се осъществява чрез искреност, а поправяне на делата се осъществява чрез следването на Пророка ﷺ. Тези две неща са съществени, които Всевишният Аллах гледа при раба.
3. Човекът да не се подмамва с парите, красотата или тялото си, нито пък с нещата от този свят.
4. Предупреждението да не се осланяме на явното, ако не е поправено скритото.

(4555)

(77) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «اجْتَنِبُوا السَّبْعَ الْمُؤْبَقَاتِ»، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا هُنَّ؟ قَالَ: «الشِّرْكُ بِاللَّهِ، وَالسَّحَرُ، وَقَتْلُ النَّفْسِ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ، وَأَكْلُ الرِّبَا، وَأَكْلُ مَالِ الْيَتِيمِ، وَالتَّوَلَّى يَوْمَ الرَّحْفِ، وَقَذْفُ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ الْغَافِلَاتِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(77) – Предава се от Ебу Хурейра /радийеллаху анху/, от Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/, че е казал: Странете от седем погубващи гряха! Рекоха: "О, Пратенико на Аллах, кои са те?" Рече: „Съдружаването с Аллах - ширк, магията, убийството на душа, която Аллах е възбраниял - освен с право, консумацията на лихва, изяждането богатството на сирака, бягството от битка на бойното поле и набеждаването в прелюбодеяние на свободните, целомъдрени, нехайни жени." [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ заповядва на своята общност да страни от седем престъпления, седем погубващи гряха. След като бил попитан за тях пояснил, че те са:

Първо: съдружаването с Аллах - ширк, чрез равнопоставяне или уподобяване на нещо или някого с Него - Пречистия, по какъвто и да е начин.

Второ: магията, а тя представлява направата на възли, заклинания, отвари и пушечи. Тя влияе върху тялото на омагьосания, като може да му причини болест или смърт. Може също да раздели съпрузите. Това е от делото на шейтана. Много от магьосниците се свързват с него чрез ширк, сближаване с лоши духове, или с неща, които шейтанът обича.

Трето: убийството на душа, която Аллах е възбрания да се убива, освен законосъобразно, шериатски обосновано и изпълнено от управника.

Четвърто: консумацията на лихва, директно или индиректно.

Пето: възползване от парите на малолетния, чийто баща е починал.

Шесто: бягството от битката с неверниците.

Седмо: обвиняването на свободните и целомъдрени жени в прелюбодеяние. Същото се отнася и за набеждаването на мъжете.

Ползи от хадиса:

1. Големите грехове не са ограничени само в тези седем. Те са конкретизирани, за да се подчертае опасността и тежестта им.
2. Позволенията за изпълнение на смъртно наказани по право като убийство, вероотстъпничество или прелюбодеяние след женитба, което се изпълнява от (и ако има) шериатски управник.

(3331)

(78) - عن أبي بكرة رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «أَلَا أُتَبِّخُكُمْ بِأَكْبَرِ الْكِبَائِرِ؟» ثَلَاثًا، قَالُوا: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: «الْإِشْرَاكُ بِاللَّهِ، وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ» وَجَلَسَ وَكَانَ مُتَكِنًا، فَقَالَ: «أَلَا وَقَوْلُ الزُّورِ»، قَالَ: فَمَا زَالَ يُكْرِّرُهَا حَتَّى قُلْنَا: لَيْتَهُ سَكَتَ. [صحيح] - [متفق عليه]

(78) – От Ебу Бекра /радийеллаху анху/ се предава: „Пророка ﷺ каза: „Да ви известя ли за най-големите грехове?" - попита три пъти. Рекоха: „Разбира се, о, Пратенико на Аллах". Рече: „Съдружаването с Аллах - ширк, и непослушанието пред родителите". Беше се подпрял, изправи се и каза: „И лъжливото говорене и лъжесвидетелстване". Рече: „Не спря да го повтаря, докато си казахме: „Дано да замълчи". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ известява сподвижниците си за най-големите грехове, като споменава тези три:

1. Съдружаването с Аллах - ширк: то представлява отклоняване, на който и да било вид ибадет за друг освен Аллах, и приравняването на нещо друго с Аллах в божествеността Му, господството Му и имената и качества Му.

2. Непослушанието пред родителите: представлява всяка вреда към тях било то с думи или действия, както и с изоставянето на добротворството към тях.

3. Лошите думи, а от него е и лъжесвидетелстването: то представлява всяка разкрасена и лъжлива дума, чрез която се цели омаловажаване на онзи, към когото е насочена, чрез отнемане на богатството му, враждебност към честта му и т. н.

Пророка ﷺ повтаря предупреждението от лъжливото говорене и лъжесвидетелстване, за да привлече вниманието, че това е грозно дело и има лоши последици за обществото. До такава степен го повтарял, че сподвижниците си казали: „Дано да замълчи" - от милост към него и от неудобство в онова, което го притеснява.

Ползи от хадиса:

1. Най-големият грях е съдружаването с Аллах - ширк, защото го определя като основен и най-голям грях. Това се потвърждава от думите на Всевишния: „Аллах не прощава да се съдружава с него, но освен това прощава, комуто пожелае“.
2. Големите права на родителите, като ги съпоставя с правото на Всевишния Аллах.
3. Греховете се делят на малки и големи. Големите са: всеки грях, който крие наказание в земния живот, като законите, проклятието, или други предупреждения, като предупреждението за влизане в Огъня. Големите грехове са на степени, едни са по-тежки от други в забраната. Малки грехове са останалите, които не са споменати като големи.

(2941)

(79) – عَنْ جُبَيْرِ بْنِ مُطْعِمٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ قَاطِعٌ رَحِمٍ». [صحيح] - [متفق عليه]

(79) – От Джабир ибн Мут'им /радийеллаху анху/ се предава, че чул Пророка ﷺ да казва: „Няма да влезе в Дженнета онзи, който прекъсва родствените връзки“. [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че който прекъсне правата към роднините си или им навреди, той заслужава да не влезе в Дженнета.

Ползи от хадиса:

1. Прекъсването на родствените връзки е грях от големите грехове.
2. Поддържането на родствените връзки е спрямо обичая. Те се различават според времето, мястото и личностите.
3. Поддържането на родствените връзки се осъществява чрез посещение, садака, проявяване на добротворство, посещенияето, когато са болни, повеляване на одобреното, порицание на забраненото и т. н.
4. Колкото по-близък роднина е онзи, чиято връзка е прекъсната, толкова грехът е по-голям.

(5367)

(80) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ أَحَبَّ أَنْ يُبْسَطَ لَهُ فِي رِزْقِهِ، وَيُنْسَأَ لَهُ فِي أَثَرِهِ، فَلْيَصِلْ رَحْمَهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(80) – От Енес ибн Малик /радийеллаху анху/ се предава, че Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Който иска да му се увеличи препитанието и да му се удължи живота, нека да поддържа родствените си връзки". [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка ﷺ подтиква към поддържане на родствените връзки чрез посещение, физическа и материална подкрепа и т. н., и съобщава, че това е причина за увеличаването на препитанието и удължаването на живота.

Ползи от хадиса:

1. Родствениците са близките от страна на майката и бащата. Колкото са по-близки, толкова по-голямо право имат да бъдат поддържани роднинските връзки.
2. Наградата е спрямо делата. Който поддържа родствените си връзки чрез покорство и добротворство, Аллах ще го поддържа чрез препитание и живот.
3. Поддържането на родствените връзки е причина за увеличаване на препитанието и за удължаване на живота. Дори препитанието и животът да са предопределени, това може да означава спускане на благодат в тях. По този начин в живота си, даден човек може да направи повече и по-полезни неща от друг. Друго мнение е, че увеличаването на препитанието и живота е буквално. И Аллах знае най-добре.

(5372)

(81) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «لَيْسَ الْوَاصِلُ بِالْمُكَافِي، وَلَكِنَّ الْوَاصِلَ الَّذِي إِذَا قُطِعَتْ رَحْمَتُهُ وَصَلَّهَا». [صحيح] - [رواه البخاري]

(81) – От Абдуллах ибн Амр /радийеллаху анхума/, от Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ казва: „Поддържащият родствените връзки не е този, който се реваншира за доброто, направено му от неговите роднини; по-скоро той е този, който ги поддържа, когато родствените връзките биват прекъсвани". [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Порока /саллеллаху алейни уе селлем/ съобщава, че съвършеният човек в поддържането на родствените връзки и добротворството към роднините не е онзи, който отвърща на

добротворството с такова. Истинският поддръжник на родствените връзки е онзи, който при тяхното прекъсване ги съединява. Ако роднините му се отнасят лошо към него, той им отвръща с добро.

Ползи от хадиса:

1. Поддържането на родствените връзки според исляма е да поддържаш отношения с онзи, който ги прекъсва с теб, да прощаваш на онзи, който те е угнетил, и да даваш на онзи, който не ти дава. Роднинската поддръжка не е да се реваншираш за направеното добро.
2. Поддържането на родствената връзка се осъществява проявявайки добросторство чрез финансова помощ, дуа, повеляване на одобряването и забраняване на порицаването и подобни. Също така чрез премахването на трудности и проблеми, доколкото е възможно.

(3854)

(82) - عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «تَدْرُونَ مَا الْغَيْبَةُ؟»، قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «ذِكْرُكَ أَخَاكَ بِمَا يَكْرَهُ»، قِيلَ: أَفَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ فِي أَخِي مَا أَقُولُ؟ قَالَ: «إِنْ كَانَ فِيهِ مَا تَقُولُ فَقَدْ اغْتَبْتَهُ، وَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِيهِ فَقَدْ بَهْتَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(82) - От Ебу Хуреира /радийеллаху анху/ се предава, че Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Знаете ли какво е одумването (гиябет)؟". Отвърнали: „Аллах и Неговия Пратеник знаят най-добре". Рече: „Да споменеш своя брат с онова, което не харесва". Рекоха: „Ами, ако това, което споменавам, е истина?". Рече: „Ако това, което споменаващ, е истина, то ти си го одумал, а ако не е истина - си го наклеветил". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява същността на забраненото одумването, а то е: споменаването на мюсюлманина, който отсъства, с нещо, което не би харесал, независимо дали се отнася за телесните или нравствените му качества. Например: слепият, лъжлив, измамник; или подобните на тези порицани качества, дори някои от тях да са налични при него.

Що се отнася до това, ако съответното качество не е налично, то положението е много по-сериозно от одумване, а именно клевета. Тоест, набеждаването на човек с нещо, което не е при него.

Ползи от хадиса:

1. Доброто обучение на Пророка ﷺ, който представя казусите във вид на въпроси.
2. Доброто възпитание на сподвижниците към Пророка ﷺ, когато казали: „Аллах и Неговия Пратеник знаят най-добре".

3. Отговорът на запитания, когато не знае, (да бъде):
„Аллах знае най-добре“.
4. Шериятът изгражда братско общество, което спазва правата помежду си.
5. Одумването е забранено освен в някои случаи, с които се цели поправяне, като например: отблъскването на гнета, като угнетеният спомене угнетителя пред онзи, който може да възстанови правото му, казвайки: еди-кой си ме угнети, или направи това и това. Друг пример е: консултирането и обсъждането относно женитбата, бизнеса, съседството или подобните на тези неща.

(5326)

(83) – عن حذيفة رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ قَتَّاتٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(83) – От Хузейфе /радийеллаху анху/ се казва: „Чух Пророка ﷺ да казва: „Клеветник няма да влезе в Дженнета“. [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пратеника ﷺ съобщава, че клеветник, който разпространява сплетни между хората с цел развала между тях, заслужава наказанието да не влезе в Дженнета.

Ползи от хадиса:

1. Клеветата е от големите грехове.
2. Забраната за клеветенето поради вредата и развалата, която нанася на личността и обществото.

(5368)

(84) - عن عائشة رضي الله عنها عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِنَّ أَبْغَضَ الرِّجَالِ إِلَى اللَّهِ الْأَلَدُّ الْخِصْمُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(84) – От Айша /радийеллаха/ се предава, че Пророка ﷺ казва: „Най-омразният човек за Аллах е най-свирепия в разпратата". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че Всевишният и Пречист Аллах ненавижда онзи от хората, който често влиза в разпри и е свиреп в тях. Онзи, който не приема да се съгласи с истината и опитва да я обори, спорейки. Или пък защитавайки истината, но прекалява в разпратата, излиза от нормалната рамка и спори без знание.

Ползи от хадиса:

1. Под знаменателя на порицаните разпри не попада, когато угнетеният си търси правата чрез съда.
2. Спорът и разприте са от вредите на езика, които причиняват разделение и конфликти между мюсюлманите.
3. Позволената разпра е тази, която е с право и се спазва добрия етикет. Разпратата бива порицана, когато с нея се цели оборване на истината и затвърждаване на заблудата, и също така няма довод в нея.

(5474)

(85) – عن أبي بَكْرَةَ رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «إِذَا التَقَى الْمُسْلِمَانِ بِسَيْفَيْهِمَا فَالْقَاتِلُ وَالْمَقْتُولُ فِي النَّارِ»، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ هَذَا الْقَاتِلُ، فَمَا بَالُ الْمَقْتُولِ؟ قَالَ: «إِنَّهُ كَانَ حَرِيصًا عَلَى قَتْلِ صَاحِبِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(85) – Ебу Бекр /радийеллаху анху/ казва: „Чух Пратеника на Аллах ﷺ да казва: „Когато двама мюсюлмани се сражават с мечовете си и убиецът, и убитият са в огъня!“. Рекох: „О, Пратенико на Аллах, това е убиецът, но каква е вината на убития?“. Рече: „Той се е стремил да убие своя другар". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че когато двама мюсюлмани се срещнат с мечовете си и всеки един от тях цели да погуби другаря си, убиецът ще е в огъня поради убийството на другаря си. Сподвижниците не могли да разберат вината на убития и как така той ще бъде в огъня? Пророка ﷺ им съобщава че той също ще бъде в огъня, заради усърдието му в това да убие другаря си. И че нищо друго не му е попречило в това да го убие, освен че убиецът го е изпреварил и го е убил първи.

Ползи от хадиса:

1. Заслугата на наказание за онзи, който е решил със сърцето си да извърши грях и е направил предпоставките за това.
2. Силното предупреждение мюсюлманите да не се сражават помежду си и заплахата с Огъня за това.
3. Сражаването между мюсюлманите с право не попада под тази заплаха, като например сражаването със сеещите развала и потисниците.

4. Извършителят на голям грях не става неверник с извършването на греха, защото Пророка ﷺ нарича сражаващите се мюсюлмани.
5. Когато двама мюсюлмани се срещнат, с каквото и да е средство за причиняване на смърт, и единият убие другия, то убиецът и убитият са в Огъня. Споменаването на меч в хадиса е като пример.

(4304)

(86) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «لَا تَسُبُّوا الْأَمْوَاتَ، فَإِنَّهُمْ قَدْ أَفْضَوْا إِلَى مَا قَدَّمُوا». [صحيح] - [رواه البخاري]

(86) – От Аиша /радийеллаху анха/ се предава: „Пророка ﷺ казва: „Не ругайте мъртвите, защото те вече са отишли при онова, което са направили отнапред". [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява забраната за ругането на мъртвите и уронването на честта им и че това е от лошия характер, защото те са отишли при онова, което са извършили отнапред от добри или лоши дела. Също така това ругане няма да достигне до тях, но ще навреди на живите.

Ползи от хадиса:

1. Хадисът е доказателство за забраната за ругане на мъртвите.
2. В изоставянето на ругатните по адрес на мъртвите има съблюдаване на полза за живите и запазване на обществения мир от омраза и ненавист.

3. Мъдростта от забраната за ругаенето им е, че са отишли при онова, което са извършили, и от ругаенето няма полза, но има вреда за близките на мъртвеца, които са живи.
4. Не подобава на човек да изрича онова, в което няма полза.

(5364)

(87) - عَنْ أَبِي أَيُّوبَ الْأَنْصَارِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا يَحِلُّ لِرَجُلٍ أَنْ يَهْجُرَ أَخَاهُ فَوْقَ ثَلَاثِ لَيَالٍ، يَلْتَقِيَانِ، فَيُعْرِضُ هَذَا وَيُعْرِضُ هَذَا، وَخَيْرُهُمَا الَّذِي يَبْدَأُ بِالسَّلَامِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(87) – От Ебу Ейюб ел-Енсари /радийеллаху анху/ се предава, че Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Не е позволено на човек да изоставя своя брат (мюсюлманин) повече от три дни, срещайки го, да се извърщат един от друг. Най-добрият от двамата е онзи, който пръв започне с поздрава - ес-селям". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ забранява един мюсюлманин да се сърди на своя брат по религия повече от три дни, като се срещат и нито се поздравяват, нито си говорят.

По-добрият от двамата скарани е онзи, който пръв опита да премахне игнорирането и започне със селям. Изоставянето, което се има предвид тук, е, ако е поради лична вражда. Но ако е заради право на Аллах, като изоставянето на грешниците, бидатчиите и лошите хора, то това не е ограничено с време, а е свързано с поправяне. И когато е налице поправянето, се прекратява игнорирането.

Ползи от хадиса:

1. Позволенията за изоставяне от три дни и по-малко е заради съблюдаването на човешката природа и за да изчезне тази пречка.
2. Превъзходството на поздрава „ес-селям" и това, че премахва лошото в душите и е признак за обич.
3. Усърдието на исляма в братството и обединението между мюсюлманите.

(5365)

(88) – عن سهل بن سعد رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ يَضْمَنْ لِي مَا بَيْنَ لَحْيَيْهِ وَمَا بَيْنَ رِجْلَيْهِ أَضْمَنْ لَهُ الْجَنَّةَ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(88) – От Сехл ибн Сеад /радийеллаху анху/ от Пратеника на Аллах /саллеллаху алейни уе селлем/ казва: „Който ми гарантира онова, което е между челюстите му, и онова, което е между краката му, аз ще му гарантирам Дженнета". [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ съобщава за две неща, които ако мюсюлманинът ги спазва, ще влезе в Дженнета.

Първото: опазване на езика от говорене за неща, които разгневяват Всевишния Аллах.

Второто: опазване на половите органи от попадане в разврат, защото с тези два органа се извършват най-много грехове.

Ползи от хадиса:

1. Опазването на езика и половите органи е път за влизане в Дженнета.

2. Конкретизирането на езика и половите органи, защото те са най-големият източник на неволи за човека в този и отвъдния свят.

(3475)

(89) – عن أسامة بن زيد رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَا تَرَكْتُ بَعْدِي فِتْنَةً أَضَرَّ عَلَى الرَّجَالِ مِنَ النِّسَاءِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(89) – От Усама ибн Зейд /радийеллаху анхума/ предава от Пророка ﷺ, че казва: „Не оставям след себе си по-голямо изкушение, което да навреди на мъжете, от жените". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че не оставя след себе си по-голямо изпитание, което да навреди на мъжете, от жените. Ако те са от семейството му, той може да ги последва в отклонението им от религията. Ако не са от семейството му, изпитанието му е в смесването и усамотяването с тях и всичко, което произлиза като развала от това.

Ползи от хадиса:

1. Мюсюлманинът трябва да внимава за изпитанието от жените и да блокира всяка пътека, която води до това.
2. На мюсюлманина подобава да се привърже към Аллах и да разчита на Него в спасението от изпитанията.

(5830)

(90) - عن عقبه بن عامر رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أَحَقُّ الشُّرُوطِ أَنْ تُوفُوا بِهِ مَا اسْتَحْلَلْتُمْ بِهِ الْفُرُوجَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(90) - От Укбе ибн Амир /радийеллаху анху/ се предава: „Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Условията, които най-много трябва да спазвате, са онези, които стават причина половите органи да станат позволени - халал". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че условията, които най-много трябва да се спазват са онези, които позволяват насладата с жената и това са позволените условия, които жената поставя по време на свидетелството за никях.

Ползи от хадиса:

1. Задължителността на спазването на условията, които са поставени към един от двамата съпрузи по време на никяха освен условие, което забранява нещо позволено - халал, или позволява нещо забранено - харам.
2. Изпълнението на условията, поставени по време на никяха, са с по-голяма тежест от другите условия, защото залогът е позволяването на половите органи.
3. Великото положение на никяха в исляма, който задължава спазването на условията поставени тогава.

(6021)

(91) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «الدُّنْيَا مَتَاعٌ، وَخَيْرُ مَتَاعِ الدُّنْيَا الْمَرْأَةُ الصَّالِحَةُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(91) – От Абдуллах ибн Амр /радийеллаху анхума/ се предава, че Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Земният живот е наслада, а най-добрата наслада в земния живот е праведната съпруга". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че земният живот с всичко в него е една временна наслада, след което изчезва. И че най-добрата наслада от живота е праведната съпруга, която когато погледне към нея, го радва, когато ѝ заповяда нещо, му се подчинява, а когато отсъства от нея, го пази, опазвайки себе си и богатството му.

Ползи от хадиса:

1. Позволението за наслада от хубавите неща в земния живот, които Аллах е позволил за Своите раби без разхищение или високомерие.
2. Подтикването към избора на праведна съпруга, защото тя е подкрепа за съпруга си в покорството му към Аллах.
3. Най-добрата наслада от земния живот е тази, която е в покорство към Аллах или в негова подкрепа.

(5794)

(92) – عن ابن عمر رضي الله عنهما: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَهَى عَنِ الْقَرَعِ.
[صحيح] - [متفق عليه]

(92) – От Ибн Омар /радийеллаху анхума/: „Пратеника на Аллах ﷺ забрани [подстригването] ел-казеа". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ забранява да се обръсва една част от главата и да се оставя друга.

Забраната е обща към мъжкия пол, за малки и големи. Що се отнася до жената, на нея ѝ е забранено да бръсне главата си.

Ползи от хадиса:

1. Грижата на ислямското законодателство - шериат, за външния вид на човека.

(8914)

(93) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما قال: لَمْ يَكُنِ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَاحِشًا وَلَا مُتَفَحِّشًا، وَكَانَ يَقُولُ: «إِنَّ مِنْ خِيَارِكُمْ أَحْسَنَكُمْ أَخْلَاقًا». [صحيح] - [متفق عليه]

(93) – От Абдулах ибн Амр /радийеллахума анху/ се казва: „Пророка ﷺ не беше нито вулгарен, нито неприличен и казваше: „Сред най-добрите от вас са онези с най-добър нрав". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

От нрава на Пророка ﷺ не са били лошите думи или действия, нито пък е целил подобно нещо. Той ﷺ е бил притежател на велик нрав.

Той ﷺ е казвал: „Най-добрият от вас при Аллах е онзи с най-добър нрав, чрез вършенето на добро, приветливото лице,

неизвършването на зло и понасянето на такова, и доброто отношение към хората".

Ползи от хадиса:

1. Вярващият трябва да страни от вулгарните, лоши думи и грозни действия.
2. Съвършенството на нрава на Пратеника на Аллах ﷺ, като от него не произлиза друго освен праведно дело и добра дума.
3. Добрият нрав е арена на съревнование. Онзи, който изпревари, е от най-добрите вярващи и от хората с най-пълна вяра.

(5803)

(94) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «إِنَّ الْمُؤْمِنَ لَيَدْرِكُ بِحُسْنِ خُلُقِهِ دَرَجَةَ الصَّائِمِ الْقَائِمِ». [صحيح بشواهده] - [رواه أبو داود وأحمد]

(94) – От Аиша /радийеллаху анха/ се казва: „Чух Пратеника на Аллах ﷺ да казва: „Наистина вярващият с добрия си нрав достига степента на говеещия и кланящия се [допълнително - нафиле]". [صحيح بشواهده] - [رواه أبو داود وأحمد]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че добрият нрав носи на притежателя си степента на онзи, който постоянства в говеенето през деня и в кланянето през нощта. Обобщението на добрия нрав е: вършенето на добро, добрата дума, приветливото лице, неизвършването на зло и търпението към хората.

Ползи от хадиса:

1. Сериозното отношение на исляма към усъвършенстването на характера.
2. Превъзходството на добрия нрав до степен, че рабът достига чрез него нивото на постоянно говеещия и постоянно кланящия се.
3. Говеенето през деня и кланянето през нощта са две велики дела, които съдържат трудност за душите. Носителят на добрия нрав достига тяхната степен поради борбата с душата си надвивайки я с добрите взаимоотношения.

(5799)

(95) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا، وَخَيْرُكُمْ خَيْرُكُمْ لِنِسَائِهِمْ». [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

(95) – Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ казва: „Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Хората с най-пълна вяра са тези, които са с най-добър нрав, а с най-добрия от вас е онзи, който е най-добър към жените си". [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че хората с най-пълна вяра са онези с добрия характер, като: приветливото лице, вършенето на добро, добрите думи и въздържането от вреда.

И най-добрите вярващи са онези, които са най-добри към жените си, като: съпругата, дъщерите, сестрите и близките, защото те са с най-голямо право да се отнасят с тях с добър нрав.

Ползи от хадиса:

1. Превъзходството на добрия нрав и че той е от вярата.
2. Делата са от вярата, а вярата се увеличава и намалява.
3. Почитта на исляма към жената и подтикването към добро отношение спрямо нея.

(5792)

(96) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: سُئِلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ أَكْثَرِ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ الْجَنَّةَ، فَقَالَ: «تَقْوَى اللَّهِ وَحُسْنُ الْخُلُقِ»، وَسُئِلَ عَنْ أَكْثَرِ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ النَّارَ فَقَالَ: «الْفَمُّ وَالْفَرْجُ». [حسن صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(96) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ се казва: „Пратеника ﷺ бил попитан за нещата, които ще вкарат най-много хора в Дженнета и той казал: „Богобоязънта и добрият характер". И бил попитан за нещата, които ще вкарат най-много хора в Огъня, и рекъл: „Устата и половия орган". [حسن صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че най-голямата предпоставка за влизане в Дженнета са две неща:

Богобоязливостта и добрият характер.

Богобоязливостта към Аллах представлява: да сториш между себе си и наказанието на Аллах преграда, а преградата се изгражда, спазвайки заповедите и странейки от забраните Му.

Добрият характер представлява: приветливо лице, вършене на добро и въздържане от зло.

Най-големите предпоставки за влизане в Огъня са две и те са: Езикът и половия орган.

От греховете на езика са: лъжата, одумването, сплетните и т. н.

От греховете на половия орган са: прелюбодеянието, хомосексуализмът и т. н.

Ползи от хадиса:

1. Влизането в Дженнета има предпоставки, свързани с Всевишния Аллах, и от тях е: богобоязливостта към Него. Има и предпоставки, свързани с хората, и от тях е: добрият характер.
2. Опасността на езика за неговия собственик и че той е от причините за влизане в Огъня.
3. Опасността от страстите и разврата за хората и че те са от най-големите причини за влизане в Огъня.

(5476)

(97) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه قال: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَحْسَنَ النَّاسِ خُلُقًا. [صحيح] - [متفق عليه]

(97) – Енес ибн Малик /радийеллаху анху/ казва: „Пратеника на Аллах ﷺ беше с най-добрия нрав сред хората". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ бил с най-съвършения нрав, бидейки пръв във всички характери и добродетели, като добрата дума, разпространението на доброто, приветливото лице, неизвършването на зло и понасянето на злото, причинено от другите.

Ползи от хадиса:

1. Съвършенството на характера на Пророка ﷺ.
2. Пророка ﷺ е идеалният пример за добрия нрав.

3. Насърчаването към следване на Пророка ﷺ в добрия му нрав.

(6180)

(98) – قال سعد بن هشام بن عامر - عندما دخل على عائشة رضي الله عنها-: يَا أُمَّ الْمُؤْمِنِينَ، أَنَبَيْتَنِي عَنْ خُلُقِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَتْ: أَلَسْتَ تَقْرَأُ الْقُرْآنَ؟ قُلْتُ: بَلَى، قَالَتْ: فَإِنَّ خُلُقَ نَبِيِّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ الْقُرْآنَ. [صحيح] - [رواه مسلم في جملة حديث طويل]

(98) – Сеад ибн Хишам ибн Амир влязъл при Аиша /радийеллаху анха/ и казал: „О, майко на вярващите, извести ме за нрава на Пратеника на Аллах ﷺ!". Тя каза: „Не четеш ли Корана?". Отвърнах: „Разбира се". Тя рече: „Нравът на Пророка на Аллах ﷺ бе Коранът". [صحيح] - [رواه مسلم في جملة حديث طويل]

Разяснение:

Майката на вярващите Аиша /радийеллаху анха/ била попитана за нрава на Пророка ﷺ и тя отговорила обобщително, като насочила питанието към Свещения Коран, който е събирателен за всички възвишени качества. Отговорила, че той ﷺ е копира на нрава си от Корана. Онова, което Коранът заповядва, го изпълнявал, а

от онова, което забранява - странял от него. Нравът му бил прилагане на Корана, спиране до границите очертани от него, възпитание чрез етикета му и извличане на поука от примерите и разказите му.

Ползи от хадиса:

1. Подтикването към следването на Пророка ﷺ в копирането му на нрава от Корана.

2. Възхваляването на нрава на Пратеника ﷺ и че той произлиза от нишата на откровението.
3. Коранът е източник на всеки достоен нрав.
4. Нравът в исляма обхваща цялата религия, чрез изпълнение на заповедите и избягване на забраните.

(8265)

(99) – عن شداد بن أوس رضي الله عنه قال: ثِنْتَانِ حَفِظْتُهُمَا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ الْإِحْسَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ، فَإِذَا قَتَلْتُمْ فَأَحْسِنُوا الْقِتْلَةَ، وَإِذَا ذَبَحْتُمْ فَأَحْسِنُوا الذَّبْحَ، وَلْيُجِدَّ أَحَدُكُمْ شَفْرَتَهُ، فَلْيُرِحْ ذَبِيحَتَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(99) – От Шеддад Ибн Еус /радийеллаху анху/ казва: „Две неща запомних от Пратеника ﷺ: „Аллах предписа добротворството във всяко нещо. Когато убивате, го правете по най-добрия начин и когато заколвате (животното), го правете по-най-добрия начин. Всеки един да наостри ножа си добре, за да не мъчи животното, което ще коли". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че Всевишният Аллах ни е задължил да се стремим към добротворството във всичко. Добротворство е: постоянното подсещане за Аллах, в ибадета към Него, във вършенето на доброто, в възпирането на злото към творенията. В тази категория попада и добротворството в убиването и заколването.

Добротворството в убиването по време на смъртното наказание е: чрез избирането на най-лесния, безболезнен и бърз начин за смъртта на виновника.

Добротворството в заколването на животното е: като се смили над добичето, наострайки ножа предварително, а не пред него.

Също така да не се заколва, когато има други животни, които гледат.

Ползи от хадиса:

1. Милостта и добротата на Всевишния Аллах към творенията.
2. Добротворството в убиването и заколването е да се извърши по предписания начин.
3. Съвършенството на законодателството - шериат, и всеобхватността му във всяко добро. В това попада милостта и добротата към животните.
4. Забраната за оскверняването и гаврата с човек след убийството му.
5. Забраната за всякакъв вид мъчение към животните.

(4319)

(100) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ الْمُقْسِطِينَ عِنْدَ اللَّهِ عَلَى مَنَابِرٍ مِنْ نُورٍ، عَنْ يَمِينِ الرَّحْمَنِ عَزَّ وَجَلَّ، وَكُنَّا يَدَيْهِ يَمِينٌ، الَّذِينَ يَعْدِلُونَ فِي حُكْمِهِمْ وَأَهْلِيهِمْ وَمَا وَلَوْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(100) – От Абдуллах ибн Амр /радийеллаху анхума/ се казва: „Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Справедливите ще са на трибуни от светлина, отдясно на Всемилостивия и Велик Аллах, като и двете Му Ръце са десни! [Те са] онези, които са справедливи в отсъждането си, към семействата си и към онова, за което са отговорни". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че отсъждащите справедливо между хората, които са им подчинени, за които са отговорни и за семействата си ще стоят на високи трибуни, които ще бъдат сътворени от светлина, като почит към тях в Съдия ден. Тези трибуни ще са отдясно на Всевишния и Всемилостив Аллах, като и двете Му Ръце, Пречист е Той, са десни.

Ползи от хадиса:

1. Превъзходството на справедливостта и подтикването към нея.
2. Справедливостта е обща. Тя обхваща всички аспекти на живота като отсъждането между хората, справедливостта към съпругите и децата и т. н.
3. Пояснение за положението на справедливите в Съдния ден.
4. Разликата в степените на вярващите в Съдния ден, всеки според делата си.

5. Средството за насърчаване е от средствата за призив, чрез които бива насърчаван призоваваният към покорството.

(4935)

(101) – عن أبي سعيد الخدري رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لَا ضَرَرَ وَلَا ضِرَارَ، مَنْ ضَارَّ ضَرَّهُ اللَّهُ، وَمَنْ شَاقَّ شَقَّ اللَّهُ عَلَيْهِ». [صحيح بشواهد] - [رواه الدارقطني]

(101) – От Ебу Сеид ел-Худрий /радийеллаху анху/, че Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Не трябва да се върши зло и не трябва да се отвръща със зло. Който навреди - Аллах ще му навреди, а който затрудни - Аллах ще го затрудни". [صحيح بشواهد] - [رواه الدارقطني]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че отблъскването на вредата във всичките ѝ форми и нейното проявление към себе си или към другите е задължително. На никого не е позволено да вреди нито на себе си, нито на другите.

Не му е позволено да отвръща на вредата с вреда, защото вредата не се премахва с вреда, освен в случаите на справедливо възмездие (кисас), без да се преувеличава.

След това Пророка ﷺ пояснява, заплахата за понасяне на вреда, ако някой вреди на хората и с понасянето на затруднение за онзи, който затруднява хората.

Ползи от хадиса:

1. Забраната за възмездие повече от реципрочното.
2. Аллах не е заповядал на рабите си нищо, което да им навреди.

3. Забраната за вършенето и отвръщането със зло чрез думи, действия или изоставяне.
4. Отплатата е според извършеното. Онзи, който навреди - Аллах ще му навреди, а онзи, който затрудни - Аллах ще го затрудни.
5. От шериатските правила е: „Вредата се премахва". Шериатът не толерира вредата и отхвърля отвръщането с вреда.

(4711)

(102) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَجُلًا قَالَ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَوْصِنِي، قَالَ: «لَا تَغْضَبُ» فَرَدَّدَ مِرَارًا قَالَ: «لَا تَغْضَبُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(102) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ се предава, че: Един човек рекъл на Пророка ﷺ: „Поучи ме!". Отвърнал: „Не се ядосвай". Той повторил искането си няколко пъти, а той отвръщал: „Не се ядосвай". [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Един от сподвижниците /Аллах да е доволен от тях/ поискал от Пророка ﷺ да му посочи нещо, което ще му е от полза, и той му повелил да не се ядосва. Това означава, да страни от причините, водещи до гнева. Също така да контролира себе си, когато се ядоса, и да не допуска гнева да го отведе до ругатни, бой или убийство и т.н.

Мъжът повторил няколко пъти молбата си за поучение, а Пратеника ﷺ не му казал нищо повече от това, да не се ядосва.

Ползи от хадиса:

1. Предупреждението за гнева и неговите причини, защото е инкубатор на злото, а освобождаването от него е инкубатор на доброто.
2. Ядосването заради Аллах, като например гнева при нарушаване границите на Аллах, е похвален.
3. Повтарянето на думите при нужда, докато слушателят ги разбере и схване важността им.
4. Превъзходството да се търси наставление от учения.

(4709)

(103) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرْعَةِ، إِنَّمَا الشَّدِيدُ الَّذِي يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ الْغَضَبِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(103) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ се казва, че Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Силният човек не е този, който може да победи другите. Силният човек е този, който се владее, когато е ядосан". [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че истинската сила не е физическата, като силния, който побеждава другите. Истински силният е онзи, който се преборва с душата си и я побеждава, когато много се ядоса, защото това говори за силния му самоконтрол и победата му над шейтана.

Ползи от хадиса:

1. Превъзходството на сдържаността и самоконтрола при гняв и че това е от добрите дела, към които ислямът подтиква.
2. Борбата със себе си по време на гняв е по-силна от борбата с врага.
3. Ислямът променя разбирането за сила от периода на невежеството към възвишен нрав. И най-силният човек е онзи, който контролира себе си.
4. Отдалечаването от гнева поради вредата, която нанася на личността и на обществото.

(5351)

(104) – عن عبد الله بن عمر رضي الله عنهما قال: سَمِعَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلًا يَعِظُ أَخَاهُ فِي الْحَيَاءِ، فَقَالَ: «الْحَيَاءُ مِنَ الْإِيمَانِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(104) – От Абдуллах ибн Омар /радийеллаху анхума/ се казва: „Пророка ﷺ чул един човек да наставлява своя брат относно срама и казал: „Срамът е от вярата". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ чул един човек да наставлява брат си, казвайки му да не се срамува толкова много и му пояснил, че срамът е от вярата и носи само добро.

Срамът е от нравствените качества, които подтикват към красивото и изоставяне на грозното.

Ползи от хадиса:

1. Онова, което те възпира от доброто, не се нарича срам, а по-скоро се нарича свитост, безпомощност, плахост и страхливост.
2. Срамът от Великия Аллах се проявява в спазване на заповедите на Аллах и изоставяне на забраните Му.
3. Срамът от творенията бива чрез уважението им, чрез отдаване на значението им и странене от общоприетото порицано.

(5478)

(105) – عن المقدم بن معدي كرب رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِذَا أَحَبَّ الرَّجُلُ أَخَاهُ فَلْيُخْبِرْهُ أَنَّهُ يُحِبُّهُ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في السنن الكبرى وأحمد]

(105) – Предава се от ел-Микдам ибн Меади Кериб, от пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/, че е казал: „Когато някой заобича своя брат, нека му каже, че го обича". [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي] - [في السنن الكبرى وأحمد]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ пояснява една от причините, която засилва връзката между вярващите и разпространява обичта между тях, а именно: когато някой заобича своя брат/сестра - да го/я извести затова.

Ползи от хадиса:

1. Превъзходството на чистата обич заради Аллах, а не за земна полза.

2. Препоръката да се извести обичаният заради Аллах, за да се увеличи обичта и сплотяването.
3. Разгласяването на обичта между мюсюлманите засилва братството на вярата и предпазва общността от разцепление и разделение.

(3017)

(106) - عن جابر بن عبد الله رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «كُلُّ مَعْرُوفٍ صَدَقَةٌ». [صحيح] - [رواه البخاري من حديث جابر، ورواه مسلم من حديث حذيفة]

(106) – От Джабир ибн Абдуллах /радийеллаху анхума/, от Пророка ﷺ се казва: „Всяко добро дело е милостиня - садака".
[رواه البخاري من حديث جابر، ورواه مسلم من حديث حذيفة] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че всяко добро дело и полза за другите чрез думи или дела, е милостиня - садака и за него има въздействие и награда.

Ползи от хадиса:

1. Милостинята - садака, не се ограничава само до това, което човек дава от парите си. Тя обхваща всяко добро дело, което човек извършва или изрича и то достигне до хората.
2. В това има насърчаване за извършването на добро и за всяко нещо, което носи полза за другите.
3. Да не се подценява нищо от доброто, дори да е малко.

(5346)

(107) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ جَارَهُ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ ضَيْفَهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(107) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ се предава от Пратеника на Аллах ﷺ, че е казал: „Който вярва в Аллах и в Сетния Ден, да говори добро или да мълчи! Който вярва в Аллах и в Сетния Ден, да почита съседа си! И който вярва в Аллах и в Сетния Ден, да почита госта си!". [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че рабът, който вярва в Аллах и в Сетния ден, денят, в който ще се завърне и ще дава равносметка за делата си, вярата му трябва да го подтиква към следните качества:

Първо: добрите думи като възхвала и благослов към Аллах, заповядване на доброто, забраняване на порицаното, поправянето между хората... И ако не го прави, да замълчи, да не нанася вреда и да пази езика си.

Второ: почитането на съседа чрез добротворство и без да му се вреди.

Трето: почитането на госта, който идва да те посети, чрез добри думи, нагощаване с храна и подобни неща.

Ползи от хадиса:

1. Вярата в Аллах и в Сетния ден е основата на всяко добро и подтиква към извършването на доброто.
2. Предупреждението от вредите на езика.
3. Религията ислям е религия на помирението и щедростта.
4. Тези качества са от частите на вярата и от похвалния нрав.

5. Многото думи може да подтикнат към нежелателното или забраненото. Спасението е в малкото думи, освен когато е за добро.

(5437)

(108) – عن أبي ذر رضي الله عنه قال: قال لي النبي صلى الله عليه وسلم: «لَا تَحْقِرَنَّ مِنَ الْمَعْرُوفِ شَيْئًا، وَلَوْ أَنْ تَلْقَى أَخَاكَ بِوَجْهِ طَلِقٍ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(108) – Ебу Зер /радийеллаху анху/ казва: „Пророка ﷺ ми каза: „Не пренебрегвай нищо от добрините, та дори и това, да посрещнеш своя брат с приветливо лице". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ подтиква към извършването на добрини и да не се пренебрегва значението им, колкото и да са малки. От тях е усмихнатото, приветливото лице при среща. Затова подобава на мюсюлманина да се стреми към това. В него има любезност и радост за мюсюлманина.

Ползи от хадиса:

1. Превъзходството на обичта между мюсюлманите, на усмивката и приветливостта при среща.
2. Съвършенството и всеобхватността на този шериат и че е дошъл с всичко, което има полза и единство за мюсюлманите.
3. Подтикването към извършването на добро, дори да е малко.
4. Препоръката да бъдат радвани мюсюлманите, защото така се осъществява обединението помежду им.

(109) – عن جرير بن عبد الله رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ لَا يَرْحَمَ النَّاسَ لَا يَرْحَمُهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ». [صحيح] - [متفق عليه]

(109) – От Джабир ибн Абдуллах /радийеллаху анху/ се казва: „Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Който не проявява милост към хората, Аллах няма да прояви милост към него". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че който не проявява милост към хората, Аллах няма да прояви милост към него. Милостта на раба към творенията е от най-големите предпоставки, чрез които може да спечели милостта на Всевишния Аллах.

Ползи от хадиса:

1. Милостта е изискване към всички творения, но тук се конкретизират хората, за да се подчертае важността им.
2. Аллах е Милосърдният и се смилява над милостивите Си раби. Наградата е според вида на деянието.
3. Милостта към хората обхваща добрината, доброто отношение и премахването на злото от тях.

(110) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «حَقُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ خَمْسٌ: رَدُّ السَّلَامِ، وَعِيَادَةُ الْمَرِيضِ، وَاتِّبَاعُ الْجَنَائِزِ، وَإِجَابَةُ الدَّعْوَةِ، وَتَشْيِيتُ الْعَاطِسِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(110) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ казва: „Чух Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ да казва: „Правата на мюсюлманина над мюсюлманина са пет: отвръщането на поздрава (ес-селям), посещениято на болния, участването в погребението (дженазе), откликването на поканата и казването на „Йерхамукеллах", когато кихне". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ пояснява някои права на мюсюлманина към своя брат мюсюлманин. Първото от тези права е отвръщането на поздрава на онзи, който те поздрави със селям.

Второто право: посещениято на болния.

Третото право: следването на дженазето (погребалната колона) от дома му до гробищата, докато свърши погребението.

Четвъртото право: откликването на поканата, когато бъде поканен на гощавка - като сватба или нещо друго.

Петото право: казването на „Йерхамукеллах" на кихащия. Това се случва, когато човек кихне и каже „Елхамдулиллях". На него му се казва „Йерхамукеллах", а след това той трябва да каже: „Йехдикумуллаху уе юслиху балекум".

Ползи от хадиса:

1. Величието на исляма, потвърждавайки правата между мюсюлманите и затвърждавайки братството и обичта между тях.

(111) - عن ابن عمر رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَا زَالَ يُوصِيَنِي جِبْرِيلُ بِالْحَارِ، حَتَّى ظَنَنْتُ أَنَّهُ سَيُورِّثُهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(111) – От Ибн Омар /радийеллаху анхума/ се казва: „Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Джибрил не спря да ме наставлява за съседа, докато си помислих, че той ще има право на наследство". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че Джибрил не е спрял да му повтаря и да му заповядва да се грижи за съседа, който е близък по местоживеене, било то мюсюлманин или неверник, близък или не, да спазва правото му и да не му вреди. Да се отнася добре с него и да търпи на негодите му, докато той ﷺ предположил заради въздигането на положението на съседа от Джибрил /алейхисселям/ и честото повтаряне на това, че съседът ще има право на наследство след смъртта му.

Ползи от хадиса:

1. Големите права на съседа и задължението за спазването им.
2. Потвърждението за правото на съседа чрез завещание означава, че е задължително да бъде почитан, уважаван и да се отнасяме с добротворство към него. Да се отблъсква вредата от него, да се посещава, когато е болен, да се поздравява в радостните поводи и да му се поднасят съболезнования по време на беда.
3. Колкото къщата на съседа е по-близо, толкова правото му е по-голямо.

4. Съвършенството на шериата в онова, с което е дошъл, поправяйки обществото, като доброто отношение към съседите и отблъскването на вредата от тях.

(4965)

(112) – عن أبي الدرداء رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ رَدَّ عَنْ عَرَضٍ أَخِيهِ رَدَّ اللَّهُ عَنْ وَجْهِهِ النَّارَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ». [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

(112) – От Ебу ед-Дерда /радийеллаху анху/ се предава, че Пророка ﷺ казва: „Който защити честта на своя брат, Аллах ще защити лицето му от Огъня в Съдния ден". [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че който защити честта на своя брат мюсюлманин, когато той отсъства, възпрепятствайки той да бъде унижен или обиден, то Аллах ще го защити от наказание в Съдия ден.

Ползи от хадиса:

1. Забраната за говорене, уронвайки достойнството на мюсюлманите.
2. Възмездие то е според делата. Който защити честта на брат си, Аллах ще го защити от Огъня.
3. Ислямът е религия на побратимяването и взаимопомощта между последователите си.

(5514)

(113) - عن عائشة رضي الله عنها زوج النبي صلى الله عليه وسلم عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِنَّ الرَّفْقَ لَا يَكُونُ فِي شَيْءٍ إِلَّا زَانَهُ، وَلَا يُنْزَعُ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا شَانَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(113) – От Аиша /радийеллаху анха/, съпругата на Пророка ﷺ, че Пророка ﷺ казва : „Наистина снизходителността, когато присъства в нещо, го разкрасява, а когато отсъства, го опорочава". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че снизходителността, нежността и внимателните думи и действия придават красота, доброта и пълнота на нещата. По този начин, човек има по-голям шанс да постигне целта си.

Отсъствието на снизходителност опорочава нещата и пречи на човек да постигне целта си, а ако успее, то ще бъде с трудност.

Ползи от хадиса:

1. Подтикването към усвояването на снизходителността.
2. Снизходителността краси човека и е причина за всички добри неща, както в религията, така и в земните дела.

(5796)

(114) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «يَسْرُوا وَلَا تُعَسِّرُوا، وَدَسِّرُوا وَلَا تُنْفَرُوا». [صحيح] - [متفق عليه]

(114) – От Енес ибн Малик /радийеллаху анху/ се предава от Пророка ﷺ, че казва: „Улеснявайте и не затруднявайте, благовестявайте и не отблъсквайте". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ заповядва улеснение и олекотяване за хората, а не затрудняване. И това е във всички неща, както в религията, така и в земните дела. Това се осъществява в границите, които Аллах е позволил в исляма.

Подтиква към благовестяването им в доброто, а не в отблъскването от него.

Ползи от хадиса:

1. Задължение на вярващия е да накара хората да заобичат Аллах и да ги подтиква към доброто.
2. На призоваващия към Аллах подобава да гледа с мъдрост, към начина на оповестяване на ислямския призив към хората.
3. Благовестяването поражда радост, приемане и спокойствие към призоваващия и към това, което представя на хората.
4. Затрудняването поражда отблъскване и съмнение към думите на призоваващия.
5. Обширността на Аллаховата милост към рабите Му и че е избрал за тях религия, която е снисходителна и улеснена.

6. Повеленото улеснение е това, което ислямските норми (шериат) съдържат.

(5866)

(115) – عن أنس رضي الله عنه قال: كُنَّا عِنْدَ عُمَرَ فَقَالَ: «نُهِينَا عَنِ التَّكْلِيفِ». [صحيح] - [رواه]

[البخاري]

(115) – От Енес /радийеллаху анху/, казва: „Бяхме при Омар и той каза: „Бе ни забранено да се натоварваме излишно". [صحيح] - [رواه] [البخاري]

Разяснение:

Омар /радийеллаху анху/ съобщава, че Пратеника на Аллах ﷺ им забранява да извършват онова, в което има трудност, без да има нужда от него, независимо дали са думи, или дела.

Ползи от хадиса:

1. От забраненото натоварване е: задаването на много въпроси, натоварването с онова, за което няма знание, или ограничаването в неща, за които Аллах е сторил обширни граници.
2. Мюсюлманинът трябва да тренира великодушието си и да не се натоварва с думите и действията си: в храненето, пиенето, думите и в останалите си дела.
3. Ислямът е религия на улеснението.

(8945)

(116) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ اللَّهَ لَيَرْضَى عَنِ الْعَبْدِ أَنْ يَأْكُلَ الْأَكْلَةَ فَيَحْمَدَهُ عَلَيْهَا، أَوْ يَشْرَبَ الشَّرْبَةَ فَيَحْمَدَهُ عَلَيْهَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(116) – От Енес ибн Малик /радийеллаху анху/ се казва: Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Наистина Аллах е доволен от раба, когато хапне зальк или пийне глътка вода, да го възхвали, казвайки - „елхамдулиллях". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че възхвалата към Аллах за Неговото превъзходство и благодат е от нещата, които печелят задоволството на Аллах. Консумирайки храна, той изрича „елхамдулиллях" и отпивайки от напитката, той казва „елхамдулиллях".

Ползи от хадиса:

1. Щедростта на Великия Аллах, който дарява препитанието и е доволен от възхвалата.
2. Задоволството на Аллах се постига по най-лесния начин, както е чрез изричането на „елхамдулиллях" след ядене и пиене.
3. От етикета на яденето и пиенето е: възхваляването на Аллах, когато приключи.

(5798)

(117) - عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ أَنْ تُؤْتَى رُخْصَةٌ، كَمَا يُحِبُّ أَنْ تُؤْتَى عَزَائِمُهُ». [صحيح] - [رواه ابن حبان]

(117) – От Ибн Аббас /радийеллаху анхума/ казва: „Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Наистина Аллах обича [хората] да се възползват от улесненията Му така, както обича да се спазват заповедите Му". [صحيح] - [رواه ابن حبان]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че Аллах обича да се използват неговите улеснения, които е постановил, като олекотяването на някои постановления и ибадети. Улеснения за натоварения с тяхното изпълнение - мукеллеф, поради причина, като съкращаването и събирането на молитвата - намаз по време на път. По същия начин Аллах обича да се спазват заповедите му от задължителните неща, защото заповедта на Аллах в улесненията и задълженията е еднаква.

Ползи от хадиса:

1. Милостта на Всевишния Аллах към рабите Си и че обича - Пречист е Той - да се възползват от улесненията, които е постановил.
2. Съвършенството на този шериат и премахването на трудността от мюсюлманина.

(65017)

(118) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُصِبْ مِنْهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(118) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ се предава: „Пратеника на Аллах ﷺ каза: „За когото Аллах желае добро, го подлага на изпитания". [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че когато Аллах пожелае за някого от вярващите Си раби добро, ги изпитва в тях самите, в богатствата и в семействата им. Това става причина за обръщане на вярващия към Всевишния Аллах чрез дуа, за опрощение на греховете и въздигане на степените.

Ползи от хадиса:

1. Вярващият е изложен на различни видове изпитания.
2. Изпитанието може да бъде знак за обичта на Аллах към раба, да издигне степените и положението му и да заличи греховете му.
3. Подтикването към търпение и спокойствие по време на изпитанията.

(4204)

(119) – عن أبي موسى الأشعري رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِذَا مَرَضَ الْعَبْدُ أَوْ سَافَرَ كُتِبَ لَهُ مِثْلُ مَا كَانَ يَعْمَلُ مُقِيمًا صَحِيحًا». [صحيح] - [رواه البخاري]

(119) – От Ебу Муса ел-Ешарий /радийеллаху анху/ казва: „Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ каза: „Когато рабът се разболее или пътува, му се записва същото, което е вършел, когато е бил здрав и непътуващ". [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ съобщава за благородството и милостта на Аллах. Когато мюсюлманинът има навик да извършва праведно дело в здраве и не на път, а след това му се случи извинителна причина като болест, пътуване или нещо друго, което го възпрепятства от вършенето на това дело, на него му се дава пълната награда за това все едно го е вършел в положение на здраве и престой.

Ползи от хадиса:

1. Всеобхватността на благородството на Аллах към Своите раби.
2. Подтикването към усърдие в добрите дела и възползването от времето в положение на здраве и престой.

(3553)

(120) - عن معاوية رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُفَقِّهْهُ فِي الدِّينِ، وَإِنَّمَا أَنَا قَاسِمٌ، وَاللَّهُ يُعْطِي، وَلَنْ تَزَالَ هَذِهِ الْأُمَّةُ قَائِمَةً عَلَى أَمْرِ اللَّهِ، لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَالَفَهُمْ، حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(120) – От Муауия /радийеллаху анху/ се казва: „Чух Пророка ﷺ да казва: „За когото Аллах пожелае добро, го прави разбиращ в религията. Аз единствено разпределям, а Аллах дава! Тази общност няма да престане да изпълнява повелята на Аллах, не ще им навреди онзи, който им се противопоставя докато дойде заповедта на Аллах". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че за онзи, за когото Аллах пожелае добро, му дарява разбиране в религията на Пречистия Аллах, и че той ﷺ е Разпределящият, който раздава и поделя онова, което Всевишният Аллах му е дал като препитание, знание и друго. Но онзи, който наистина дарява, е Аллах, а другите са просто предпоставки, които не носят полза освен с позволението на Аллах. Тази общност няма да престане да изпълнява повелята на Аллах, като не ще им навреди онзи, който им се противопоставя, докато настъпи Часът.

Ползи от хадиса:

1. Величието и превъзходството на шериатското ислямско знание, научаването му и подтикването към него.
2. Изпълнението на истината непременно ще съществува в тази общност. И когато една група го изостави, друга ще го продължи.
3. Ученето и разбирането на религията по волята на Всевишния Аллах е благодат към раба Му.

4. Пророка ﷺ не владее нищо, а дава по заповед и желание на Аллах.

(5518)

(121) - عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا تَعْلَمُوا الْعِلْمَ لِنُبَاهُوا بِهِ الْعُلَمَاءَ، وَلَا لِنُتَمَارُوا بِهِ السُّفَهَاءَ، وَلَا نَحْثَرُوا بِهِ الْمَجَالِسَ، فَمَنْ فَعَلَ ذَلِكَ، فَالتَّارُ النَّارُ». [صحيح] - [رواه ابن ماجه]

(121) – От Джабир ибн Абдуллах /радийеллаху анхума/, че Пророка ﷺ казва: Не учете знанието, за да се перчите пред учените, нито за да спорите с невежите, и не привличайте вниманието към себе си! А който стори това - Огънят, Огънят!". [صحيح] - [رواه ابن ماجه]

Разяснение:

Пророка ﷺ предупреждава онзи, който търси знанието, за да се гордее и перчи пред учените и да демонстрира, че е учен като тях. Или пък, за да спори с невежите и слабоумните, или за да привлича вниманието към себе си, когато има сбирки, за да бъде избран пред другите. Който направи това, той заслужава огъня заради показността си и липсата на искреност в търсенето на знание за Аллах.

Ползи от хадиса:

1. Предупреждението с Огъня за онзи, който научава знанието, за да се гордее с него, да спори, да привлича вниманието към себе си, или подобни неща.
2. Важността на искреното намерение за онзи, който учи и преподава знанието.
3. Възнамерението е основа на делата и спрямо него ще бъде възмездие.

(122) – عن عثمان رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «خَيْرُكُمْ مَنْ تَعَلَّمَ الْقُرْآنَ وَعَلَّمَهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(122) – От Осман /радийеллаху анху/ се предава от Пророка ﷺ, че казва: „Най-добрият от вас е онзи, който учи корана и го преподава". [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че най-добрият сред мюсюлманите и най-издигнатият при Аллах по степен е онзи; който учи корана, четейки го с разбиране, отмерено с теджуид, с тълкуване, наизустявайки го, и преподава на другите онова, което има като знание за него, като същевременно го прилага.

Ползи от хадиса:

1. Пояснение за достойнството на корана и че това са най-добрите слова, защото са словата на Аллах.
2. Най-добрият учащ се е онзи, който учи другите, а не който се ограничава само със себе си.
3. Ученето и преподаването на корана обхваща четенето, значенията и становищата му.

(123) - عَنْ أَبِي عَبْدِ الرَّحْمَنِ السُّلَمِيِّ رَحِمَهُ اللَّهُ قَالَ: حَدَّثَنَا مَنْ كَانَ يُقْرَأُ مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُمْ كَانُوا يَقْتَرُونَ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَشْرَ آيَاتٍ، فَلَا يَأْخُذُونَ فِي الْعَشْرِ الْأُخْرَى حَتَّى يَعْلَمُوا مَا فِي هَذِهِ مِنَ الْعِلْمِ وَالْعَمَلِ، قَالُوا: فَعَلِمْنَا الْعِلْمَ وَالْعَمَلَ. [حسن] - [رواه أحمد]

(123) – От Ебу Абдуррахман ес-Сулеми /радийеллаху анху/ казва: „Разказа ни онзи, от сподвижниците на Пророка ﷺ, който ни четеше и учеше на Корана, че те взимали десет айета от Пратеника ﷺ и не преминавали към нови десет, докато не научели какво се крие в тях като знание и приложение. Рекоха: „И така научихме знанието и прилагането". [حسن] - [رواه أحمد]

Разяснение:

Сподвижниците /радийеллаху анхум/ научавали от Пратеника ﷺ десет знамения от Корана. Те не преминавали към други айети, докато не научели какво се крие като знание в тези десет и не ги приложили в делата си. Така научавали знанието и приложението им заедно.

Ползи от хадиса:

1. Превъзходството и усърдието на сподвижниците /радийеллаху анхум/ в научаването на Корана.
2. Научаването на Корана се осъществява чрез ученето и прилагането му, а не само чрез четенето и наизустяването му.
3. Знанието е преди думите и делата.

(65058)

(124) – عن عبد الله بن مسعود رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ قَرَأَ حَرْفًا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ فَلَهُ بِهِ حَسَنَةٌ، وَالحَسَنَةُ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا، لَا أَقُولُ {الم} حَرْفٌ، وَلَكِنْ {ألف} حَرْفٌ، وَ{لامٌ} حَرْفٌ، وَ{ميمٌ} حَرْفٌ». [حسن] - [رواه الترمذي]

(124) – От Абдуллах ибн Мес'уд /радийеллаху анху/ се предава: „Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Който прочете една буква от книгата на Аллах има награда, а наградата се умножава по десет. Не казвам, че (Елиф Лям Мим) е една буква, а казвам че: (Елиф) е буква, (Лям) е буква и (Мим) е буква". [حسن] - [رواه الترمذي]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че всеки мюсюлманин, който прочете една буква от книгата на Аллах, той има една добрина, която се увеличава по десет награди.

След това пояснява това, казвайки: („Не казвам, че „Елиф Лям Мим" е една буква, а казвам, че Елиф е буква, Лям е буква и Мим е буква): И така за три букви се печелят тридесет награди.

Ползи от хадиса:

1. Подтикването към многото четене на Корана.
2. За четящия има награда от всяка прочетена буква, съдържаща се във всяка дума, умножена по десет.
3. Ширината на Аллаховата милост и щедрост, който умножава чрез превъзходството и щедростта си наградата на раба.
4. Превъзходството на Корана над останалите слова и ибадетът в четенето му, защото той е Словото на Всевишния Аллах.

(125) - عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «يَقَالُ لَصَاحِبِ الْقُرْآنِ: اقْرَأْ وَارْتَقِ، وَرَتَّلْ كَمَا كُنْتَ تَرْتَلُ فِي الدُّنْيَا، فَإِنْ مَنَزَلَكَ عِنْدَ آخِرِ آيَةٍ تَقْرُؤُهَا». [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في الكبرى وأحمد]

(125) - От Абдуллах ибн Амр /радийеллаху анхума/ казва: „Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Ще бъде речено на онзи, който е бил обвързан с Корана: „Чети и се въздигай! Чети го отмерено така, както го четеше в земния живот, защото мястото ти е там, където прочетеш последния аyet". [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في الكبرى وأحمد]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че когато влезе в Дженнета онзи, който е обвързан с Корана, който го е прилагал, който е постоянен в четенето и наизустяването му, ще му бъде казано: „Чети Корана и чрез това се издигай в степените на Дженнета. Чети го отмерено, спазвайки правилата (теджуид), с хубав глас и спокойствие, защото мястото ти е там, където прочетеш последния аyet".

Ползи от хадиса:

1. Наградата е спрямо делата, според количеството и качеството им.
2. Подтикването към четенето, наизустяването, усвояването, размишляването и прилагането на Корана.
3. Дженнетът се състои от много степени. Обвързаният с Корана ще достигне до най-високите му степени.

(65054)

(126) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَيُّ حُبِّ أَحَدِكُمْ إِذَا رَجَعَ إِلَى أَهْلِهِ أَنْ يَجِدَ فِيهِ ثَلَاثَ خَلِيفَاتٍ عِظَامِ سِمَانٍ؟» قُلْنَا: نَعَمْ. قَالَ: «ثَلَاثُ آيَاتٍ يَقْرَأُ بِهِنَّ أَحَدُكُمْ فِي صَلَاتِهِ خَيْرٌ لَهُ مِنْ ثَلَاثِ خَلِيفَاتٍ عِظَامِ سِمَانٍ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(126) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ казва: „Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Обичате ли, когато се върнете при семействата си, да намерите три големи, угоени, бременни камили?". Отговорихме: „Да". Рече: „Някой от вас да прочете три айета в намаза си е по-добро за него от три големи, угоени, бременни камили". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че наградата от четенето на три айета в намаза, е по-добро за човек, отколкото да намери три големи, угоени, бременни камили вкъщи.

Ползи от хадиса:

1. Пояснение за превъзходството от четенето на Коран в намаза.
2. Праведните дела са по-добри и по-дълготрайни от насладата на преходния земен живот.
3. Това превъзходство не е обвързано единствено с прочитането на три айета. Винаги, когато кланящият се увеличи броя на айетите, които чете в намаза си, наградата му също се увеличава спрямо примера с камилите.

(65053)

(127) - عَنْ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «تَعَاهَدُوا هَذَا الْقُرْآنَ، فَوَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَهُوَ أَشَدُّ تَفَلُّتًا مِنَ الْإِبِلِ فِي عُقْلِهَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(127) – От Ебу Муса ел-Ешари /радийеллаху анху/ предава от Пророка ﷺ, че казва: „Преговаряйте този коран, защото кълна се в Онзи, в чиято Ръка е душата на Мухаммед, той бяга по-бързо, отколкото отвързана камила!“. [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ заповядва да преговаряме корана и да постоянстваме в четенето му, за да не го забрави онзи, който го е наизустил. Той ﷺ потвърждава това чрез клетвата си, казвайки, че коранът си отива по-бързо от паметта, отколкото отвързана камила в средата на една градина. Ако човек избърза, ще я хване, ако ли не, ще замине и ще изчезне.

Ползи от хадиса:

1. Ако наизустилият корана постоянства в четенето му, едно след друго, наизустеното ще остане в паметта му, ако ли не, ще изчезне и ще го забрави.
2. От ползите на честото четене на корана: наградата и повишаването на степените в Съдния ден.

(5907)

(128) - عن أبي هريرة رضي الله عنه: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لَا تَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ مَقَابِرَ، إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْفِرُ مِنَ الْبَيْتِ الَّذِي تُقْرَأُ فِيهِ سُورَةُ الْبَقَرَةِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(128) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/се предава, че Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Не превръщайте домовете си в гробища! Шейтанът бяга от къща, в която се чете сура ел-Бакара". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ забранява къщите да остават без намаз и да заприличат на гробища, в които не се кланя намаз.

След това той ﷺ съобщава, че шейтанът бяга от дом, в който се чете сура ел-Бакара.

Ползи от хадиса:

1. Препоръката за повече ибадет и допълнителен намаз - нафиле, вкъщи.
2. Не е позволено да се извършва молитва - намаз, в гробища, защото е предпоставка за съдружаване - ширк и превъзнасяне на праведниците. Изключение прави само дженазе намаз.
3. Забраната за извършване на намаз в гробища е многократно повтаряна при сподвижниците, затова Пророка ﷺ забранява домовете да се оприличават с гробища, като не се кланя намаз в тях.

(6208)

(129) - عَنْ أُبَيِّ بْنِ كَعْبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَا أَبَا الْمُنْذِرِ، أَتَدْرِي أَيُّ آيَةٍ مِنْ كِتَابِ اللَّهِ مَعَكَ أَعْظَمُ؟» قَالَ: قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ. قَالَ: «يَا أَبَا الْمُنْذِرِ، أَتَدْرِي أَيُّ آيَةٍ مِنْ كِتَابِ اللَّهِ مَعَكَ أَعْظَمُ؟» قَالَ: قُلْتُ: {اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ} [البقرة: 255]. قَالَ: فَضَرَبَ فِي صَدْرِي، وَقَالَ: «وَاللَّهِ لِيَهْنِكَ الْعِلْمُ، أَبَا الْمُنْذِرِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(129) – От Убей Ибн Кя'аб /радийеллах анху/ казва: „Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Ей, Ебу ел-Мунзир, знаеш ли кой аyet от книгата на Аллах при теб е най-велик?". Рекох: „Аллах и неговият Пратеник знаят най-добре". Рече: „Ей, Ебу ел-Мунзир, знаеш ли кой аyet от книгата на Аллах при теб е най-велик?". Рече: „Казах: „Аллах, няма друг бог освен Него, Вечноживият, Неизменният"(Бакара: 255)". „Рече: Удари ме по гърдите и каза: „Кълна се в Аллах, ще станеш море от знание, ей, Ебу ел-Мунзир". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ попитал Убей ибн Кя'аб за най-великия аyet в книгата на Аллах. Той се поколебал в отговора, а след това казал: „Аyetул Курси" (знамението за Престола), „Аллаху ля иляхе илля хувел хайюл кайюм...". Тогава Пророка ﷺ го подкрепил и го потупал по гърдите, намеквайки, че е пълен със знание и мъдрост. След това отправил дуа за него да бъде щастлив с това знание и да му бъде улеснено.

Ползи от хадиса:

1. Огромно признание за Убей ибн ел-Кя'аб /радийеллаху анху/.
2. „Аyetул Курси" (знамението за престола) е най-великият аyet в книгата на Всевишния Аллах. Подобава да бъде

научен, да се разсъждава върху значенията му и да се прилага.

(65059)

(130) – عن أبي مسعود رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «مَنْ قَرَأَ بِالْآيَتَيْنِ مِنْ آخِرِ سُورَةِ الْبَقَرَةِ فِي لَيْلَةٍ كَفَّتَاهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(130) – Ебу Мес'уд /радийеллаху анху/ казва: „Пророка ﷺ каза: „Който прочете последните два айета от сура ел-Бакара през нощта, те му са достатъчни". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че който прочете последните два райета от сура ел-Бакара през нощта, Аллах ще го предпази от лошото и нежеланото. Казано е също: „Ще му бъдат достатъчни вместо допълнителния нощен намаз - техеджуд". Казано е още: „Достатъчни му са за останалите дуи". Казано е още: „Двата айета са най-малкото необходимо количество за прочитане в допълнителния нощен намаз - техеджуд". Има и други мнения. ИншаАллах, всичко споменато е вярно и текстът от хадиса го обхваща.

Ползи от хадиса:

1. Пояснение за превъзходството на края на сура ел-Бакара, започвайки от думите на Всевишния: „Аменеррасулю..." до края на сурата.
2. Краят на сура ел-Бакара отблъсква от четящия го лошото, нежеланото и шейтана, когато се рецитира през нощта.

3. Нощта започва със залеза на слънцето и приключва с появата на зората.

(6274)

(131) - عن النعمان بن بشير رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «الدُّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ»، ثُمَّ قَرَأَ: «{وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ} [غافر: 60]». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(131) – От ен-Нуаман ибн Бешир /радийеллаху анху/ се казва: „Чух Пророка ﷺ да казва: „Дуата е ибадет“. След това прочете: „И рече вашият Господ: „Зовеете Ме, и Аз ще ви откликна! Онези, които от високомерие не Ми служат ще влязат в Джехеннема унижени!“". [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че дуата е ибадет. Затова е задължително всичко да бъде искрено заради Аллах, без значение дали е дуа със значение - молба и търсене, искайки от Всевишния Аллах онова, което ще му е от полза и ще го спаси от вредата в този и отвъдния свят. Или ще бъде дуа със значение - молитва и ибадет, а то е всичко онова, което Аллах обича и е доволен от него, като думи и дела, явни и скрити, ибадети на сърцето и тялото, или ибадети, свързани с финансите.

След това Пророка ﷺ прилага като доказателство думите на Аллах, казвайки: „Зовеете Ме, и Аз ще ви откликна! Онези, които от високомерие не Ми служат ще влязат в Джехеннема унижени!“.

Ползи от хадиса:

1. Дуата е основата на ибадета и не е позволено да се отклонява за друг освен за Аллах.

2. Дуата съдържа в себе си ядрото на обожествяването и признаването на способността и богатството на Всевишния Господ, както и извяването на нуждата на раба към Него.
3. Силното предупреждение за възмездие към онези, които от високомерие не правят ибадет и дуа на Аллах. И онези, които проявяват високомерие относно дуата към Аллах, ще влязат в Джехеннема унижени и презрени.

(5496)

(132) - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَذْكُرُ اللَّهَ عَلَى كُلِّ أَحْيَانِهِ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(132) – От Аиша /радийеллаху анха/, която казва: „Пророка ﷺ споменава Аллах във всяко положение". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Майката на вярващите Аиша /радийеллаху анха/ съобщава, че Пророка ﷺ много силно спазвал споменаването на Всевишния Аллах - зикр. Споменава Аллах Всевишния по всяко време, във всяко място и положение.

Ползи от хадиса:

1. Почистването от малкото или голямото омърсяване не е условие за споменаването на Аллах Всевишния.
2. Постоянството на Пророка ﷺ в споменаването на Всевишния Аллах.
3. Подтикването към споменаването на Аллах във всяко положение, взимайки пример от Пророка ﷺ, освен в

положенията, където това е забранено, като по време на облекчаването по нужда.

(8402)

(133) - عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «لَيْسَ شَيْءٌ أَكْرَمَ عَلَى اللَّهِ تَعَالَى مِنَ الدُّعَاءِ». [حسن] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(133) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ се предава от Пророка ﷺ, че казва: „Няма нищо по-достойно за Всевишния Аллах от дуата". [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد] - [حسن]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че няма нищо по-достойно от ибадетите при Всевишния Аллах от дуата, защото в нея се съдържа признание за това, че Всевишният и Пречист Аллах е Пребогатият, а рабът е безпомощен и нуждаещ се от Него.

Ползи от хадиса:

1. Превъзходството на дуата. Който зове Аллах, той е човек възвеличаващ Аллах, потвърждаващ, че Аллах е Пребогатият - Пречист е Той, защото бедният не се умолява, и че е Всечуващ, защото глухият не се умолява, и че е Прещедър, защото стиснатият не се умолява, и че е Милосърден, защото закоравелият не се умолява, и че е Преспособен, защото безпомощният не се умолява, и че е Близък, защото далечният не се умолява. По същия начин са и другите велики и красиви качества на Пречистия и Всевишен Аллах.

(5509)

(134) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ الْإِيمَانَ لَيَخْلُقُ فِي جَوْفِ أَحَدِكُمْ كَمَا يَخْلُقُ الثَّوْبُ الْخَلْقُ، فَاسْأَلُوا اللَّهَ أَنْ يُجَدِّدَ الْإِيمَانَ فِي قُلُوبِكُمْ». [صحيح] - [رواه الحاكم والطبراني]

(134) – От Абдуллах ибн Амр ибн ел-Ас /радийеллаху анхума/ казва: „Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Наистина вярата в сърцето на всеки от вас се изхабява така, както се изхабява износената дреха. Затова молете Аллах да обнови вярата в сърцата ви". [صحيح] - [رواه] [الحاكم والطبراني]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че вярата в сърцето на мюсюлманина се изхабява и отслабва така, както новата дреха се изхабява след дълго носене. Това се случва поради отслабването на ибадета, извършването на грехове или отдаването на сладострастия. Затова Пророка ﷺ ни напътства да молим Всевишния Аллах да обнови вярата ни чрез изпълнение на задълженията, често споменаване на Аллах и молене за опрощение - истигфар.

Ползи от хадиса:

1. Подтикването за молитва - дуа, към Аллах за устойчивост и обновяване на вярата в сърцето.
2. Вярата представлява: думи, дела и убеждение, които се увеличават чрез покорство и намаляват чрез непокорство.

(65020)

(135) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنْ رَبِّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ، فَأَكْثِرُوا الدُّعَاءَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(135) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ се предава, че Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Рабът се намира най-близо до своя Господ, когато е на седжде, затова правете много дуа тогава". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че рабът се намира най-близо до Аллах, когато е на седжде. Това е така, защото кланящият се поставя най-високата и достойна част от тялото си на земята, смирявайки и покорявайки се пред Великия Аллах, правейки седжде.

Пророка ﷺ заповядва да се прави много дуа на седжде, като по този начин се комбинира смирението пред Аллах чрез думи и действия.

Ползи от хадиса:

1. Покорството на раба му надбавя близост до Всевишния и Пречист Аллах.
2. Препоръката за правене на много дуа по време на седжде, защото това е положение в което тя се приема.

(5382)

(136) - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ إِذَا أَوَى إِلَى فِرَاشِهِ كُلَّ لَيْلَةٍ جَمَعَ كَفْيَيْهِ، ثُمَّ نَفَثَ فِيهِمَا فَقَرَأَ فِيهِمَا: {قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ}، وَ{قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ}، وَ{قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ}، ثُمَّ يَمْسَحُ بِهِمَا مَا اسْتَطَاعَ مِنْ جَسَدِهِ، يَبْدَأُ بِهِمَا عَلَى رَأْسِهِ وَوَجْهِهِ وَمَا أَقْبَلَ مِنْ جَسَدِهِ، يَفْعَلُ ذَلِكَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ. [صحيح] - [رواه البخاري]

(136) - От Айша /радийеллаху аха/: „Пророка ﷺ, когато се отправяше към постелята си всяка вечер, събираше дланите си, поплюваше в тях и прочиташе („Кул хувеллаху ехад" - сура ел-Ихляс, „Кул еузу бирабил фелек" - сура ел-Фелек, и „Кул еузу бираббин-нас" - сура ен-Нас). След това обтриваше тялото си с дланите, доколкото можеше, започвайки с главата, лицето и предната част на тялото. Правеше това три пъти". [صحيح] - [رواه البخاري]

Разяснение:

От напътствието му ﷺ е било, че когато отивал към постелята да си легне, събирал дланите си и ги вдигал - така, както прави онзи, който вдига дуа - поплювал в тях леко, като попадала малко слюнка, и прочитал трите сури: („Кул хувеллаху ехад", „Кул еузу бирабил фелек" и „Кул еузу бираббин-нас"). След това обтривал тялото си с длани, доколкото можел, започвайки от главата, лицето и предната част на тялото. Повтарял това три пъти.

Ползи от хадиса:

1. Желателно е да се прочетат сурите: ел-Ихляс, ел-Феляк и ен-Нас преди сън, да се поплюе в дланите и да се обтрие, колкото се може от тялото.

(65060)

(137) – عن سَمُرَةَ بن جندبٍ رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أَحَبُّ الْكَلَامِ إِلَى اللَّهِ أَرْبَعٌ: سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، لَا يَضُرُّكَ بَأْيُهُنَّ بَدَأْتَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(137) – От Семура ибн Джундуб /радийеллаху анху/ се казва: „Пратеника ﷺ казва: „Най-обичаните думи за Аллах са четири: „субханеллах“, „елхамдулиллях“, „ля иляхе иллеллах“, „Аллаху екбер“. Няма да ти навреди, с която от тях да започнеш“. [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ пояснява, че най-обичаните думи за Аллах са четири:

„Субханеллах“: „пречист е Аллах“. Означава очистване на Аллах от всеки недостатък.

„Елхамдулиллях“: „хвала на Аллах“. Това е описание на Аллах с пълно съвършенство, заедно с обичта и възвеличаването Му.

„Ля иляхе иллеллах“: „няма друг бог освен Аллах“. Означава, че никой няма право да бъде обожествяван освен Аллах.

„Аллаху екбер“: „Аллах е най-голям“. Означава, че е най-велик от всичко.

Превъзходството и спечелването на награда от тях не зависи от подредбата им по време на изричането им.

Ползи от хадиса:

1. Улеснението на шериата, като няма да ни навреди, с която от тези думи да започнем.

(5475)

(138) - عن أبي أيوب رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، عَشْرَ مَرَّاتٍ كَانَ كَمَنْ أَعْتَقَ أَرْبَعَةَ أَنْفُسٍ مِنْ وَلَدِ إِسْمَاعِيلَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(138) – От Ебу Ейюб /радийеллаху анху/ се предава, че Пророка ﷺ казва: „Който каже: „Ля иляхе иллеллаху уахдеху ля шерике лех, лехул мулку уе лехул хамду уе ху'уе аля кулли шей ин кадир" - десет пъти, все едно е освободил десет души от децата на Исмаил" [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че който каже: „Ля иляхе иллеллаху уахдеху ля шерике лех, лехул мулку уе лехул хамду уе ху'уе аля кулли шей ин кадир", а значението му е: „Никой няма право да бъде обожествяван освен Аллах - Единствения, нямаш Той съдружници, и че Той - Пречистият, е единствения с абсолютната власт, който заслужава да бъде хвален и възхваляван, чрез обич и възвеличаване, че той е Способният и нищо не Му е непосилно". Който каже този велик зикр десет пъти на ден, получава награда като наградата на онзи, който е освободил от робство четири човека от потомството на Исмаил, син на Ибрахим /Алейхимас-саяту уес-селям/. Конкретизира потомството на Исмаил /алейхис-селям/, защото то е по-достойно от другите.

Ползи от хадиса:

1. Превъзходството на този зикр, който съдържа единството на Всевишния Аллах, чрез божественост /улюхийе/, владение, възхвала и абсолютна способност.
2. Спечелва наградата от този зикр онзи, който го каже последователно или периодично.

(139) - عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «كَلِمَتَانِ خَفِيفَتَانِ عَلَى اللِّسَانِ، ثَقِيلَتَانِ فِي الْمِيزَانِ، حَبِيبَتَانِ إِلَى الرَّحْمَنِ: سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ، سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(139) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ се предава от Пророка ﷺ, че е казал: „Две думи - леки за езика, тежки на везната, обичани за Всемилостивия: „Субханеллах ел-Азим субханеллахи уе бихамдих". [صحيح] - [متفق عليه]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава за две споменавания на Аллах, които човекът изрича без усилия и във всяко положение. Наградата за тези думи върху везната е велика и нашият Всемилостив, Благословен и Всевишен Господ ги обича:

„Субханеллахил азим", „субханеллахи уе бихамдих", заради това, което съдържат като описание за величието и съвършенството на Аллах, както и очистването Му от недостатъци, Благословен и Всевишен е Той.

Ползи от хадиса:

1. Най-великото споменаване е това, което комбинира очистване и прославяне на Аллах.
2. Пояснение за широтата на Аллаховата милост към рабите Си, като за малко дела дава огромна награда.

(5507)

(140) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ قَالَ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، فِي يَوْمٍ مِائَةَ مَرَّةٍ، حُطَّتْ خَطَايَاهُ وَإِنْ كَانَتْ مِثْلَ زَبَدِ الْبَحْرِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(140) – От Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ се предава, че Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Който каже: „субханеллахи уе бихамдих" - сто пъти на ден, му се опрощават греховете дори да са колкото морската пяна". [متفق عليه] - [صحيح]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че който каже сто пъти на ден: „субханеллахи уе бихамдих" му се изтриват и опрощават греховете дори да са многобройни, както е морската пяна, която се образува при удара на морските вълни.

Ползи от хадиса:

1. Тази награда се печели от онзи, който изрече това в денонощието, независимо дали е последователно на един път, или периодично чрез прекъсване.
2. Тесбихът (субханеллах) е: очистване на Аллах от недостатъци.
3. Техмидът (елхамдулиллях) е: описанието Му чрез съвършенство, обич и възвеличаване.
4. Значението в хадиса е опрощението на малките грехове. Що се отнася до големите такива, за тях е задължително да се направи покаяние (теубе).

(141) - عن أبي مالكٍ الأشعرِيِّ رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «الظُّهُورُ شَطْرُ الْإِيمَانِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ تَمْلَأُ الْمِيزَانَ، وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ تَمْلَأَانِ - أَوْ تَمْلَأُ - مَا بَيْنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، وَالصَّلَاةُ نُورٌ، وَالصَّدَقَةُ بُرْهَانٌ، وَالصَّبْرُ ضِيَاءٌ، وَالْقُرْآنُ حُجَّةٌ لَكَ أَوْ عَلَيْكَ، كُلُّ النَّاسِ يَغْدُو، فَبَايَعُ نَفْسَهُ فَمُعْتِقُهَا أَوْ مُوْبِقُهَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(141) - От Ебу Малик ел-Еш'арий /радийеллаху анху/ казва: „Пратеника на Аллах ﷺ казва: „Чистотата е половината от вярата. [Думите] „Слава на Аллах!“ („Елхамдулиллах“) изпълват везната, а „Пречист е Аллах“ („Субханеллах“) и „Слава на на Аллах“ („Елхамдулиллах“) изпълват [разстоянието] между небесата и земята. Молитвата „намаз“ е светлина, милостинята е доказателство, търпението е сияние, а Коранът е довод в твоя полза или против теб. Всички хора тръгват сутрин и всеки продава душата си, но един я избавя, а друг я погубва“. [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че външната чистота, която е условие за молитвата намаз, се постига чрез абдест и гусул. И че думите „Елхамдулиллях“, които са възхвала към Пречистия Аллах - изпълват везната. Описанието Му чрез съвършените качества ще се претегля в Съдия ден и ще изпълва везните на делата. И че думите: „Субханеллах“ и „Елхамдулиллях“, които представляват очистване от всякакви недостатъци и описание с пълно съвършенство, които подобават на величието Му, заедно с обичта и възвеличаването към Него, изпълват разстоянието между небесата и земята. И че молитвата - намаз е светлина за раба в сърцето, лицето, гроба и повторното му съживяване. И че садаката е довод и доказателство за истинността на вярата при мюсюлманина. Довод за разликата между него и двуличника, който се скъпи да дава садака, защото не вярва в обещаното за нея. И че търпението е сияние, а то представлява въздържане на душата

от нервиране, тревога и раздразнение. Светлина, чрез която се постига горещина и изгаряне, както е сиянието на слънцето, защото е трудно и изисква борба с душата и въздържане от онова, към което тя подтиква. Затова търпеливият е озарен, напътен и придържащ се към истината. Търпение се изисква в покорството пред Аллах, в избягването на греховете и в трудностите и бедите от различно естество в живота. И че Коранът е довод за теб - четейки и прилагайки го, или довод срещу теб - изоставяйки го без четене и приложение. След това Пророка ﷺ съобщава, че всеки човек се събужда от сън, става, излиза от вкъщи и тръгва за работа от различно естество. От тях има такива, които се придържат към правия път в покорство към Аллах и така освобождават душите си от огъня. Има и такива, които се отклоняват от това и попадат в грехове, които ги погубват чрез влизането им в огъня.

Ползи от хадиса:

1. Чистотата е два вида: явна чистота, която се постига чрез измиване, вземайки абдест и гусул. И скрита чистота, която се постига чрез единство - теухид, вяра и праведни дела.
2. Важността от постоянстването в намаза, защото той е светлина за раба в този и отвъдния свят.
3. Милостинята - садака е доказателството за истинността на вярата.
4. Важността на прилагането на Корана и неговото потвърждаване, за да бъде доказателство за теб, а не против теб.
5. Ако душата не бъде ангажирана с покорство, тя ще те ангажира с грехове.

6. Всеки човек непременно трябва да работи и или ще освободи душата си чрез подчинение, или ще я погуби с грехове.
7. Търпението се нуждае от понасяне и устояване, в което има трудност.

(65004)

(142) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَأَنْ أَقُولَ: سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا طَلَعَتْ عَلَيْهِ الشَّمْسُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(142) – Ебу Хурейра /радийеллаху анху/ казва: „Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Да кажа: „Субханеллах, Елхамдулиллях, Ля иляхе илеллах и Аллаху Екбер", е по-обичано за мен от всичко онова, върху което изгрява слънцето". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ съобщава, че споменаването на Всевишния Аллах с тези велики думи е по-добро от земята и онова, което е на нея. Те са:

„Субханеллах / Пречист е Аллах": очистване на Аллах от недостатъци.

„Елхамдулиллях / Слава на Аллах": „Възхвала към Него чрез съвършените качества заедно с обич и възвеличаване".

„Ля иляхе илеллах / Няма друг Бог освен Аллах": никой няма правото да бъде обожествяван освен Аллах.

„Аллаху Екбер / Аллах е най-велик": Превелик и най- голям от всяко нещо.

Ползи от хадиса:

1. Подтикването към споменаването на Аллах и че то е по-велико от всичко онова, върху което изгрява слънцето.
2. Подбуждане към честото споменаване на Аллах заради това, което носи като награда и превъзходство.
3. Насладата на земния живот е кратка, а сладостите ѝ - преходни.

(6211)

(143) - عن جابر رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «أَفْضَلُ الذِّكْرِ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَفْضَلُ الدُّعَاءِ: الْحَمْدُ لِلَّهِ». [حسن] - [رواه الترمذي والنسائي في الكبرى وابن ماجه]

(143) – От Джабир /радийеллаху анху/ казва: „Чух Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ да казва: „Най-доброто споменаване (зикр) е „Ля иляхе иллеллах“, а на най-добрата дуа е „Елхамдулиллях“.“ [حسن] - [رواه الترمذي والنسائي في الكبرى وابن ماجه]

Разяснение:

Пророка /саллеллаху алейхи уе селлем/ казва, че най-доброто споменаване е „Ля иляхе иллеллах“, което означава, че никой няма право да бъде обожествяван освен Аллах. Съобщава също, че най-добрата дуа е „Елхамдулиллях“, а тя представлява признание, че даряващият благодат е Пречистият Аллах, който заслужава да бъде представян със съвършеното и прекрасно описание.

Ползи от хадиса:

1. Подтикването към честото споменаване на Аллах чрез думите на единобожието и отправянето на дуа чрез възхвала (ел-хамд).

(144) - عَنْ خَوْلَةَ بِنْتِ حَكِيمِ السُّلَمِيَّةِ قَالَتْ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَنْ نَزَلَ مَنْزِلًا ثُمَّ قَالَ: أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ، لَمْ يَضُرَّهُ شَيْءٌ حَتَّى يَرْتَحِلَ مِنْ مَنْزِلِهِ ذَلِكَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(144) – Хауле бинт Хаким ес-Сулеми казва: „Чух Пратеника на Аллах ﷺ да казва: „Който отиде на дадено място и след това каже: „Чрез свършените слова на Аллах търся убежище от злото, което е сътворил" - нищо няма да му навреди, докато не си тръгне от това място". [صحيح] - [رواه مسلم]

Разяснение:

Пророка ﷺ напътства своята общност в това, да се придържат и отправят към нещо, което отблъсква всяко зло, от което човекът се страхува. Когато отиде на дадено място, пътувайки, на разходка или нещо друго, да се привърже и насочи към свършените слова на Аллах, които нямат недостатък, да разчита на превъзходството, благодатта и ползата им. Да потърси закрила чрез тях от всяко зло на творенията, като по този начин е в сигурност на мястото, в което се намира от всяко зло, докато си тръгне.

Ползи от хадиса:

1. Търсенето на убежище при Аллах (ел-истиазе) е ибадет. То се осъществява чрез Всевишния Аллах, или чрез имената и качествата Му.
2. Разрешението за търсене на убежище чрез думите на Аллах, защото са от Неговите качества - Пречист е Той. Обратно стои въпросът с търсенето на убежище чрез творенията, защото това е съдружаване - ширк.

3. Превъзходството и берекета на тази дуа.
4. Укрепването чрез дуи (езкяр) е причина за закрилата на раба от зло.
5. Анулиране на търсенето на убежище чрез друг освен Аллах, като джинове, магьосници, шарлатани и т. н.
6. Постановяването на тази дуа за онзи, който се настани в дадено място, независимо дали е пътник, или не.

(5932)

Table of Contents

Делата са единствено според намеренията и за всеки човек е онова, което е възнамерил	2
Ислямът е да свидетелстваш, че няма друго божество освен Аллах и че Мухаммед е Пратеника на Аллах; да изпълняваш намаз; да раздаваш зекят; да говееш през месец Рамадан и да извършиш поклонение Хадж в Дома [на Аллах], ако имаш възможност да го сториш	4
Бях зад Пророка ﷺ върху магаре, което се наричаше Уфейр, и той [Пратеника] каза: „Ей, Муаз! Знаеш ли какво е правото на Аллах над неговите раби, какво е правото на рабите над Аллах?“. Рекох: „Аллах и Неговият пратеник знаят най-добре. Рече: „Наистина правото на Аллах над неговите раби е да го обожествяват без да съдружават нищо с Него, а правото на рабите над Аллах е да не измъчва онзи, който не съдружава нищо с Него“. Рекох: „О, пратенико на Аллах, да известя ли хората?“. Рече: „Не ги известявай, за да не разчитат само на това“* @.9	
Няма човек, който да засвидетелства че няма друг Бог освен Аллах и че Мухаммед е Пратеника на Аллах, искрено от сърце, освен Аллах да не възбрани Огъня за него	11
„Който каже: „Ля иляхе иллеллах" и отхвърли онова, което се обожествява освен Аллах, кръвта и богатството му стават нерикосновени, а равносметката му е при Аллах	13
„Един човек дойде при Пророка ﷺ и каза: „О, пратенико на Аллах, какви са двете характеристики?“. Рече: „Който умре без да съдружава нищо с Аллах, ще влезе в Дженнета, а който умре, съдружавайки нещо с Аллах, ще влезе в Огъня" @.	14
„Наистина отиваш при хора на писанието. Когато отидеш при тях, ги призови към свидетелството, че няма друг истински бог, достоен за обожание, освен Аллах, и че Мухаммед е Негов пратеник	16
Най-щастливият човек с моето застъпничество в Съдния ден ще бъде онзи, който е казал „Ля иляхе иллеллах" - искрено, от сърце или душа	18
„Вярата е седемдесет и няколко, или шейсет и няколко степени. Най-превъзходната от тях са думите „Ля иляхе иллелла", а най-малката е премахване на пречка от пътя	19
„Аз съм този, който абсолютно не се нуждае от съдружник! Който извърши дело, в което да Ме съружи с някого, го изоставям с онова, с което ме е съдружил ...	21

„Всички от моята общност ще влязат в Дженнета освен онези, които откажат".	
Рекоха: „О, Пратенико на Аллах, та кой би отказал	22
„Не ме превъзнасяйте така, както християните направиха със сина на Мерйем. аз съм само раб на Аллах, затова казвайте: раб на Аллах и Негов пратеник	23
„Никой от вас не е повярвал, докато не бъда по-обичан за него от баща му, детето му и всички хора.....	24
„Известете от мен дори един аyet и разказвайте от синовете на Израил без да се притеснявате. А онзи, който умишлено излъже за мен, нека заеме мястото си в Огъня!	25
* „Наближава време, когато до човек ще достигне мой хадис, а той ще стои подпрян удобно на постелята си и ще казва: „Между нас и вас е книгата на Аллах! Онова, което намерим в нея като позволено - халал, ще го позволяваме, а онова, което намерим като забранено - харам, ще го забраняваме. Но наистина онова, което е забранил Пратеника на Аллах ﷺ е като онова, което е забранил Аллах!"	27
„О, Аллах, не прави гроба ми идол!	28
„Не превръщайте домовете си в гробове и не превръщайте гроба ми в място за празненства! Отправляйте салеуат (благослов) към мен, защото вашият салеуат достига до мен, където и да се намирате	30
„Заявявам пред Аллах, че никой от вас не съм приел за любимец! Всевишният Аллах ме прие за любимец така, както прие Ибрахим любимец! Ако трябваше да избира някого от моята общност за любимец, то непременно щях да избира Ебу Бекр за такъв! Онези, които бяха преди вас, превръщаха гробовете на своите пророци и праведници в места за поклонение. Но не! Не превръщайте гробовете в места за поклонение, наистина ви забранявам това!	32
Да те изпратя ли с това, с което ме изпрати Пратеника на Аллах ﷺ? Да не оставяш статуя без да я заличиш, нито гроб, който е издигнат, без да го разрушиш	34
„Не е от нас онзи, който суеверничи или става причина за суеверие, който гадае или отиде да му гадаят, който прави магии или отиде да му се направи магия ..	35
„Пратеника на Аллах ﷺ откланя сутрешната молитва - Феджр, в местността Худейбийе заедно с нас, след като през нощта бе валило дъжд. След като приключи, той се обърна към хората и каза: „Знаете ли какво каза вашият Господ?". Рекоха: „Аллах и неговият пратеник знаят най-добре". Рече: „От моите раби осъмна такъв, който вярва в Мен и такъв, който не вярва. Онзи, който каже:	

„Дъждът се спусна при нас чрез превъзходството и милостта на Аллах, той е вярващ в Мен и неверник към звездите. А онзи, който каже, [че дъждът се е спуснал] поради някоя звезда, той е неверник спрямо Мен и вярващ в звездите".*@.....	37
„Заклинанията (баенето), амулетите и магията за любов са съдружаване - ширк39	
„Който отиде при гадател и го попита за нещо, неговата молитва - намаз, не се приема четиридесет нощи.....	41
„Който се закълне в друго освен в Аллах, той е проявил неверие или е съдружил	42
„Не сядайте върху гробовете и не се кланяйте срещу тях	43
„Шейтанът идва при някого от вас и казва: „Кой е сътворил това? Кой е сътворил онова?". Докато каже: „Кой е сътворил твоя Господ?". Когато това се случи, да потърси убежище при Аллах и да спре	44
„Няма човек, когото Аллах да е поставил на власт, и той да умре в деня, в който умира, измамвайки онези, които са под негова власт, освен Аллах да не забрани за него Дженнета	45
„О, Аллах, който бъде натоварен с отговорност в нещо към моята общност и ги затрудни - затрудни го и Ти! А който бъде натоварен с отговорност в нещо към моята общност и прояви снизходителност - прояви снизходителност към него и Ти!	46
„Религията е искрено наставление	47
„Пратеника на Аллах ﷺ прочел този аят: „Той е, който низпосла на теб Книгата. В нея има понятни знамения, те са основата на Книгата, и други - неясни. А онези, в чиито сърца има изкривяване, следват неясното в нея, стремейки се към смут и стремейки се към тълкуването му. Ала никой освен Аллах не знае тълкуването му. И утвърдените в знанието казват: „Повярвахме в нея. Всичко е от нашия Господ". Но само разумните се поучават" (Аали Имран: 7). Рече:	
„Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Когато видиш онези, които следват неясните знамения, те са, които Аллах посочва, затова внимавайте с тях"@*	50
„Който от вас види нещо порицано, да го промени с ръката си. Ако не може - с езика си, ако не може - със сърцето си и това е най-слабата вяра	53
Който напъти към извършването на добро, има същата награда като човека, който го извършва.....	55
„Който се оприличи с един народ - той е от него.....	56

„Прекомерните хора са погубени" 57

„Аллах записва съдбите на творенията петдесет хиляди години преди да сътвори небесата и земята. Рече: „И Тронът Му бе върху вода..... 58

Разказа ни Пратеника ﷺ, а той е правдивият с гарантирана правдивост:

„Сътворението на всеки един от вас се събира в корема на майка му четиридесет дни и четиридесет нощи. След това се превръща в съсирек за същия период, а след още един такъв период се превръща в сдъвкано месо. След това при него се изпраща меляике и му се заповядва да запише четири неща. Записва: препитанието му, продължителността на живота му, делата му, и дали ще е щастлив или нещастен. След това в него се вдъхва душа. Наистина някой от вас върши от делата на обитателите на Дженнета, докато между него и Дженнета остане една ръка разстояние, но предписаното го изпреварва, той извършва от делата на обитателите на Огъня и така влиза в него. И някой от вас върши от делата на обитателите на Огъня, докато между него и Огъня остане една ръка разстояние, но предписаното го изпреварва, той извършва от делата на обитателите на Дженнета и така влиза в него..... 60

„Дженнетът е по-близо до вас от връзките на налъмите ви и Огънят е по същия начин! 62

„Огънят е обграден със сладострастия, а Дженнетът - с несгоди 63

„Когато Аллах създал Дженнета (Рая) и Джехеннема (Ада), изпратил Джибрил /алеихисселям/ към Дженнета и му казал: „Погледни към него и към това, което съм приготвил за неговите обитатели!". Погледнал, върнал се и казал: „Кълна се в Твоето величие, никой не би чул за него и да не влезе в него". Тогава Аллах заповядал и той бил заобиколен с неприятни неща и след това казал: „Отиди до него и погледни какво съм приготвил за обитателите му!". Погледнал, видял, че бил обграден с неприятни неща и казал: „Кълна се във величието Ти, страхувам се, че никой няма да влезе в него". Казал: „Отиди до Огъня и погледни какво съм приготвил в него за обитателите му!". Погледнал към него и огньовете му се катерели един връз друг. Върнал се и казал: „Кълна се във величието Ти, никой няма да влезе в него". Аллах заповядал и той бил разкрасен със сладострастия, а след това рекъл: „Върни се и го виж отново". Погледнал към него и той бил обграден със сладострастия. Върнал се и рекъл: „Кълна се във величието Ти, страхувам се, че никой няма да се спаси от него без да попадне там 64

„Вашият огън е една седемдесета част от огъня на Джехеннем". Някой каза: „О, Пратенико на Аллах, дори и той [земният огън] е достатъчен". Рече: „Той

превъзхожда земния огън шейсет и девет пъти, като всеки от тях е равен по сила на земния 66

„Пратеника на Аллах ﷺ каза на чичо си: „Кажи „Ля иляхе иллеллах“, за да се застъпя за теб чрез това в Съдия ден“. Рече: „Ако не се страхувах, че Курайш ще ме укорят и ще кажат „Страхът го подтикна към това“, щях да ги кажа и да те зарадвам чрез тях. И Аллах низпосла: „Не ти напътстваш, когото обичаш, а Аллах напътства, когото пожелае..." (ел-Касас 56)*@. 67

„Моят водоем е с дължина един месец. Водата му е по-бяла от мляко, а ароматът му е по-приятен от мускус. Съдовете при него са колкото броя на звездите. Който отпие от там, никога след това няма да ожаднее 68

„Смъртта ще бъде докарана във вид на черно-бял коч и един глашатай ще се провикне: „Ей, обитатели на Дженнета!". Тогава те ще вдигнат глави, ще изпънат вратовете си, ще погледнат и ще им се каже: „Познавате ли това?". Ще отговорят: „Да, това е смъртта". Всички те вече са я виждали. След това глашатаят ще се провикне: „Ей, обитатели на Огъня!". Те ще вдигнат глави, ще изпънат вратовете си, ще погледнат и ще им се каже: „Познавате ли това?". Ще отговорят: „Да, това е смъртта". Всички те вече са я виждали. След това [кочът] ще бъде заклан и ще им се каже: „Ей, обитатели на Дженнета, за вас има вечно пребиваване без смърт! Ей, обитатели на Огъня, за вас има вечно пребиваване без смърт!". След това прочете: „И предупреди ги ти за Деня на горестта, когато ще бъде отсъдено делото, но те нехаят и не вярват!" (Мерйем 39). Онези са били нехайните обитатели в земния живот..... 70

„Ако се упоавате на Аллах с истинско упование, щеше да ви дарява с препитание така, както дарява с препитание птиците. Сутрин излизат гладни, а вечер се връщат сити 72

О, раби Мои, Аз забраних гнета за себе си и го забраних между вас, така че, не се угнетявайте..... 74

„Аллах отсрочва угнетителя, но когато го сграбчи, не го пуска 78

„Рече: „Аллах предписа добрините и греховете, а след това ги поясни. Онзи, който пожелае да извърши добрина и не я извърши, Аллах му го записва при Себе Си пълна добрина. А ако той пожелае да я извърши и я извърши, Аллах му го записва при Себе Си от десет до седемстотин или до много повече награди. А който пожелае да извърши грях и не го извърши, Аллах му го записва при Себе Си като една пълна награда. А ако го извърши, Аллах му го записва само като един грях 79

„Който върши добро в исляма, няма да бъде наказван за онова, което е вършил преди него, а онзи, който върши зло в исляма, ще бъде наказан и за предишните, и за следващите грехове	81
„Рекох: „О, Пратенико на Аллах, кажи ми за богослуженията - ибадет, които върших по време на невежеството - джахилийе, като милостиня, освобождаване от робство, поддържане на родствените връзки..., ще имам ли награда за тях?“. Пророка /Аллах да го благослови и приветства/ рече: „Ти си приел исляма с предишните си добрини"@	82
„Наистина Аллах няма да угнети вярващ дори с една добрина. Ще му бъде дадено в земния живот и ще му се въздаде награда в отвъдния заради нея. А що се отнася до неверника - на него ще му бъде издължено в земния живот за добрините, които е вършил в името на Аллах. И когато отиде в отвъдното, няма да има и една добрина, за която да получи награда	83
Моят раб извърши грях и рече: „О, Аллах, опрости греха ми!	84
„Нашият Господ, Благословен и Всевишен е Той, слиза на земното небе всяка последна третина от нощта.....	86
„Наистина позволеното (халал) е ясно и забраненото (харам) е ясно	87
Хей, момче, ще те науча няколко думи: „Помни Аллах и Той ще те помни. Помни Аллах и ще го намериш пред себе си. Ако искаш, искай от Аллах. И ако зовеш за помощ, призови за помощ Аллах	89
„Който вземе старателно абдест, греховете му излизат от тялото му, докато излязат изпод ноктите му	91
„Мисвакът почиства устата и удовлетворява Господаря.....	92
Чуваш ли езана за намаз?". Отвърна: „Да". Рече: „Тогава се отзови.....	93
„Петте намаза, и от джума до джума, и от Рамадан до Рамадан, са опрощение за онова, което е между тях, когато се избягват големите грехове	94
„Който кланя сутрешната молитва - феджр, той е под закрилата на Аллах!.....	95
Който изостави следобедната молитва - аср, то делото му е провалено.....	96
„Пророка ﷺ казваше между двете седждета: „Аллахуммег-фир ли, уер-хамни, уе афини, уехдини, уерзукни" („О, Аллах, опрости ме, смили се над мен, дари ме със сполука, напъти ме и ми дари препитание")	97
Аллахумме ентес-селяму уе минкес-селям тебаракте я зел дежляли уел икрам .	98
Пратеника на Аллах ﷺ изричаше това в края на всеки намаз	99

„Кланяй се прав, ако не можеш, тогава седнал, а ако и така не можеш, тогава легнал на страни	101
„Милостинята [садака] не намалява от богатството. И когато рабът прости [на някого], Аллах му набавя величие чрез това дело. И няма човек, който да се е смирил пред Аллах, без Той да го е издигнал заради това	102
„Аллах казва: „Раздавай, ей сине на Адем, за да ти се дава	103
„Когато мъжът изразходва средства за семейството си с намерение и очакване за награда от Аллах, това за него е милостиня - садака	104
„Който отсрочи човек, който има задължения или му ги опрости, в Съдия ден Аллах ще го приюти под сянката на Трона Си, в Деня когато не ще има друга сянка	105
„Аллах да се смили над човек, който е снизходителен, и когато продава, и когато купува, и когато иска парите си обратно	106
„Един човек давал заеми на хората и казвал на слугата си: когато отидеш при човек в затруднение - опрости му, дано Аллах да опрости и на нас	107
„Някои хора злоупотребяват с богатството на Аллах без право. За тях е Огънят в Съдия ден!	108
„Който говее месец Рамадан с вяра и надежда за награда му се опрощават изминалите грехове	109
„Който се кланя през нощта Кадр с вяра и надежда, за награда му се опрощават изминалите грехове	110
Който извърши Хадж за Аллах, без да извършва съвкупление и без да безпътства, се връща както в деня, в който майка му го е родила	111
„Няма дни, в които добрите дела да са по-обичани за Аллах от тези дни" - тоест първите десет дни от месец Зулхиджа	112
„Наистина Аллах не гледа към вашите лица и богатства, но гледа към сърцата и делата ви	113
Странете от седем погубващи гряха! Рекоха	114
„Да ви известя ли за най-големите грехове?	116
„Няма да влезе в Дженнета онзи, който прекъсва родствените връзки	117
„Който иска да му се увеличи препитанието и да му се удължи живота, нека да поддържа родствените си връзки	118

„Поддържащият родствените връзки не е този, който се реваншира за доброто, направено му от неговите роднини; по-скоро той е този, който ги поддържа, когато родствените връзките биват прекъсвани	119
„Знаете ли какво е одумването (гиябет)?". Отвърнали: „Аллах и Неговия Пратеник знаят най-добре". Рече: „Да споменеш своя брат с онова, което не харесва". Рекоха: „Ами, ако това, което споменавам, е истина?". Рече: „Ако това, което споменавах, е истина, то ти си го одумал, а ако не е истина - си го наклеветил	121
„Клеветник няма да влезе в Дженнета	122
„Най-омразният човек за Аллах е най-свирепия в разпратата	123
„Когато двама мюсюлмани се сражават с мечовете си и убиецът, и убитият са в огъня.....	124
„Не ругайте мъртвите, защото те вече са отишли при онова, което са направили отнапред.....	125
„Не е позволено на човек да изоставя своя брат (мюсюлманин) повече от три дни, срещайки го, да се извържат един от друг. Най-добрият от двамата е онзи, който пръв започне с поздрава - ес-селям	126
„Който ми гарантира онова, което е между челюстите му, и онова, което е между краката му, аз ще му гарантирам Дженнета.....	127
„Не оставям след себе си по-голямо изкушение, което да навреди на мъжете, от жените	128
„Условиата, които най-много трябва да спазвате, са онези, които стават причина половите органи да станат позволени - халал	129
„Земният живот е наслада, а най-добрата наслада в земния живот е праведната съпруга	130
„Пратеника на Аллах ﷺ забрани [подстригването] ел-казеа	131
Сред най-добрите от вас са онези с най-добър нрав	131
„Наистина вярващият с добрия си нрав достига степента на говеещия и кланящия се [допълнително - нафиле].....	132
„Хората с най-пълна вяра са тези, които са с най-добър нрав, а с най-добрия от вас е онзи, който е най-добър към жените си	133
„Пратеника ﷺ бил попитан за нещата, които ще вкарат най-много хора в Дженнета и той казал: „Богобоязънта и добрият характер	134

„Пратеника на Аллах ﷺ беше с най-добрия нрав сред хората	135
Нравът на Пророка на Аллах ﷺ бе Коранът	136
„Аллах подписа добротворството във всяко нещо	137
„Справедливите ще са на трибуни от светлина, отдясно на Всемилостивия и Велик Аллах, като и двете Му Ръце са десни!	139
„Не трябва да се върши зло и не трябва да се отвръща със зло. Който навреди - Аллах ще му навреди, а който затрудни - Аллах ще го затрудни	140
Не се ядосвай	141
„Силният човек не е този, който може да победи другите. Силният човек е този, който се владее, когато е ядосан	142
Срамът е от вярата	143
„Когато някой заобича своя брат, нека му каже, че го обича	144
„Всяко добро дело е милостиня - садака	145
„Който вярва в Аллах и в Сетния Ден, да говори добро или да мълчи	146
„Не пренебрегвай нищо от добрините, та дори и това, да посрещнеш своя брат с приветливо лице	147
„Който не проявява милост към хората, Аллах няма да прояви милост към него	148
„Правата на мюсюлманина над мюсюлманина са пет: отвръщането на поздрава (ес-селям), посещението на болния, участването в погребението (дженазе), откликването на поканата и казването на „Йерхамукеллах", когато кихне	149
„Джибрил не спря да ме наставлява за съседа, докато си помислих, че той ще има право на наследство	150
„Който защити честта на своя брат, Аллах ще защити лицето му от Огъня в Съдния ден	151
„Наистина снизходителността, когато присъства в нещо, го разкрасява, а когато отсъства, го опорочава	152
„Улеснявайте и не затруднявайте, благовестявайте и не отблъсквайте	153
„Бяхме при Омар и той каза: „Бе ни забранено да се натоварваме излишно	154
„Наистина Аллах е доволен от раба, когато хапне залък или пийне глътка вода, да го възхвалява, казвайки - „елхамдулиллах.....	155

„Наистина Аллах обича [хората] да се възползват от улеснения Му така, както обича да се спазват заповедите Му.....	156
„За когото Аллах желае добро, го подлага на изпитания	157
„Когато рабът се разболеє или пътува, му се записва същото, което е вършел, когато е бил здрав и непътуващ	158
„За когото Аллах пожелае добро, го прави разбиращ в религията	159
Не учете знанието, за да се перчите пред учените, нито за да спорите с невежите, и не привличайте вниманието към себе си! А който стори това - Огънят, Огънят!	160
„Най-добрият от вас е онзи, който учи корана и го преподава	161
взимали десет айета от Пратеника ﷺ и не преминавали към нови десет, докато не научели какво се крие в тях като знание и приложение	162
„Който прочете една буква от книгата на Аллах има награда, а наградата се умножава по десет	163
„Ще бъде речено на онзи, който е бил обвързан с Корана: „Чети и се въздигай! Чети го отмерено така, както го четеше в земния живот, защото мястото ти е там, където прочетеш последния аyet.....	164
„Обичате ли, когато се върнете при семействата си, да намерите три големи, угоени, бременни камили?". Отговорихме: „Да". Рече: „Някой от вас да прочете три айета в намаза си е по-добро за него от три големи, угоени, бременни камили.....	165
„Преговаряйте този коран, защото кълна се в Онзи, в чиято Ръка е душата на Мухаммед, той бяга по-бързо, отколкото отвързана камила!.....	166
„Не превръщайте домовете си в гробища! Шейтанът бяга от къща, в която се чете сура ел-Бакара.....	167
„Ей, Ебу ел-Мунзир, знаеш ли кой аyet от книгата на Аллах при теб е най-велик?". Рече: „Казах: „Аллах, няма друг бог освен Него, Вечноживият, Неизменният"(Бакара: 255)". „Рече: Удари ме по гърдите и каза: „Кълна се в Аллах, ще станеш море от знание, ей, Ебу ел-Мунзир.....	168
„Който прочете последните два айета от сура ел-Бакара през нощта, те му са достатъчни.....	169
„Дуата е ибадет.....	170
„Пророка ﷺ споменаваше Аллах във всяко положение	171

„Няма нищо по-достойно за Всевишния Аллах от дуата	172
„Наистина вярата в сърцето на всеки от вас се изхажява така, както се изхажява износената дреха. Затова молете Аллах да обнови вярата в сърцата ви	173
„Рабът се намира най-близо до своя Господ, когато е на седже, затова правете много дуа тогава	174
„Пророка ﷺ, когато се отправяше към постелята си всяка вечер, събираше дланите си, поплюваше в тях и прочиташе („Кул хувеллаху ехад" - сура ел-Ихляс, „Кул еузу бирабил фелек" - сура ел-Фелек, и „Кул еузу бираббин-нас" - сура ен-Нас). След това обтриваше тялото си с дланите, доколкото можеше, започвайки с главата, лицето и предната част на тялото. Правеше това три пъти	175
„Най-обичаните думи за Аллах са четири: „субханеллах", „елхамдулиллях", „ля иляхе иллеллах", „Аллаху екбер". Няма да ти навреди, с която от тях да започнеш	176
„Който каже: „Ля иляхе иллеллаху уахдеху ля шерике лех, лехул мулку уе лехул хамду уе ху'уе аля кулли шей ин кадир" - десет пъти	177
„Две думи - леки за езика, тежки на везната, обичани за Всемиловичия	178
„Който каже: „субханеллахи уе бихамдих" - сто пъти на ден, му се опрощават греховете дори да са колкото морската пяна.....	179
* „Чистотата е половината от вярата. [Думите] „Слава на Аллах!“ („Елхамдулиллях") изпълват везната, а „Пречист е Аллах“ („Субханеллах") и „Слава на на Аллах“ („Елхамдулиллях") изпълват [разстоянието] между небесата и земята. Молитвата „намаз" е светлина, милостинята е доказателство, търпението е сияние, а Коранът е довод в твоя полза или против теб. Всички хора тръгват сутрин и всеки продава душата си, но един я избавя, а друг я погубва".	180
„Да кажа: „Субханеллах, Елхамдулиллях, Ля иляхе иллеллах и Аллаху Екбер", е по-обичано за мен от всичко онова, върху което изгрява слънцето	182
„Най-доброто споменаване (зикр) е „Ля иляхе иллеллах", а на най-добрата дуа е „Елхамдулиллях	183
„Който отиде на дадено място и след това каже: „Чрез съвършените слова на Аллах търся убежище от злото, което е сътворил" - нищо няма да му навреди, докато не си тръгне от това място	184